

နိုးစာပေ

တကယ်နုတ်မခံရသူ

ဖောင်သုခွ(သပြေစုံ)

BURMESE CLASSIC

Handwritten signature and date '2009' in the bottom right corner.

စိုးစာပေ စာစဉ်အမှတ်(၁၈)

စိုးစာပေ

အမှတ်-၄၉၊ ကျောင်းကုန်း(၁)လမ်း၊ လှိုင်မြို့နယ်၊
ဖုန်း - ၀၉ ၂၅၁၀၉၆၆၆၈

ပြည်လုံးကျွတ်ငြိန်ဗိုလ်ချုပ်

မိတ်ဆွေစာပေ

အမှတ်(၆၁)၊ ဘုရင့်နောင်လမ်းမ၊ ရတနာလမ်းထိပ်၊
ပေါက်တောရပ်ကွက်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်။
ဖုန်း - ၀၉ ၈၆၂၀၇၅၃၊ ၀၉ ၂၅၀၆၆၁၃၀၃

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၅ ဇွန်
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၅၀၀ ကျပ်
- မျက်နှာရုံးဒီဇိုင်း - ဦးကံကောင်း
- ကွန်ပျူတာ - ကောင်းထက်(ရွှေပြည်သာ)
- အတွင်းဖလင် - ADORN၊ ၀၉-၄၅၀၀၁၇၃၃၂
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ညွန့် (၀၄၀၀၄)
- စင်ရတနာစာပေ
- ၂၀၅၊ က/၄ လမ်း၊ မြို့သစ်
- (က+ခ)ရပ်ကွက်၊ အင်းစိန်။
- မျက်နှာရုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးကျော်မင်းစိုး(ပြ-၀၇၃၄၆)
- စိုးမေတ္တာပုံနှိပ်တိုက်
- အမှတ်(၁၇)၊ ၅၆ လမ်း
- ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မောင်သူဆွေ(သပြေရုံ) ၃၉၈၂
 တကယ်နုတ်မခံရသူနှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ/မောင်သူဆွေ(သပြေရုံ)
 ရန်ကုန်၊
 စင်ရတနာစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၅။
 ၂၁၇-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ

တကယ်နုတ် မ, ခံရသူ

နှင့်

အခြား ဝတ္ထုတိုများ

မောင်သူဆွေ(သပြေရုံ)

မာတိကာ

၁။ အတူလေးရယ်တဲ့ ယှဉ်ကာပြိုင်	- ၄
၂။ အနာ ဒိုင်ယာရီ	- ၂၁
၃။ ကြိုက်ရာယူသုံး တစ်ပင်လုံး	- ၃၅
၄။ အရိပ်နှင့် အလင်း	- ၄၆
၅။ ဖုန်းခေါ်သံ	- ၅၅
၆။ သူ၏နတ်	- ၇၀
၇။ တို့ဆေးလား	- ၇၈
၈။ မြူးထဲမှာ	- ၉၁
၉။ ဆယ်ခါလွတ်စေသော်	- ၁၀၀
၁၀။ သာသနာပြုနေသူများ၏ နယ်မြေ	- ၁၀၉
၁၁။ မင်းကြီးဝေသန္တရာကို အားကျမိခြင်း	- ၁၂၀

၁၂။ သတိ ဆူးစူးတတ်သည်	- ၁၃၂
၁၃။ တကယ်နတ်မ,ခံရသူ	- ၁၄၃
၁၄။ အလှူဇော်	- ၁၅၈
၁၅။ ကျွဲကျော်လာသော ဘီလူးများ	- ၁၆၈
၁၆။ စေ့စေ့တွေး၍ ရေးရေးမြင်တော်မူ	- ၁၇၉
၁၇။ ဖျိုအလှူတော်	- ၁၉၅
၁၈။ အဝင်သွက်သွက် အထွက်ကြမ်းကြမ်း	- ၂၀၆

အတူလေးရယ်တဲ့ သွဉ်ကာပြိုင်

“ကိုးမြို့ရှင်နတ်နန်း နတ်ကနားပွဲအတွက်
ဘတ်စွမ်းသမျှ အလှူငွေ ထည့်ဝင်ကြပါလို့ . . . ”

နတ်ကတော် ခင်နန္ဒာတို့ အလှူခံသံ ချွေပျစ်ပျစ်
တွဲ ကြားကတည်းက ကြီးတော်မြဲ တစ်နေရာရာမှာ
နန်းခိုနေချင်လှပြီ။ သူ့မှာ ထည့်စရာ ငွေမရှိ။ ကိုးမြို့ရှင်
ဂိုယ်တော်ကြီးအတွက်တော့ ဝေတနာရှိပါ၏။ ငွေ
ခသပြာနတ္ထိ ဖြစ်နေတာက အခက်တွေ့နေသည်။

အလှူခံအဖွဲ့ သူ့ အိမ်ရှေ့မရောက်သေး။
ခင်နန္ဒာ၏ ယောက်ျားသံ သြသြကြီးသာ မကြားချင်
အဆုံးဖြစ်နေသည်။ ဘာမျှမကြာလိုက်။ သုံးလေး
အိမ်အလှူခံပြီး မိန်းမလျာခင်နန္ဒာတို့အဖွဲ့ သူ့အိမ်ရှေ့
ရောက်လာသည်။

“ကြီးဒေါ်မြ . . . ကြီးဒေါ်မြ . . .
အစ်မတော်ကြီး ကြီးဒေါ်မြ အလိုတော် . . . အဆံ
မကြားပါလား။ ”

“စွတ်ခေါ်မနေနဲ့အေး၊ တံခါးကြီးပွင့်နေတာ
မမြင်ဘူးလား လူရှိမှာပေါ့။ ”

“ ကြီးဒေါ်မြ၊ နတ်ကနားပွဲအတွက် အလှူခံလေ
ကြီးဒေါ်မြ ”

ကြီးဒေါ်မြလည်း မှောင်မှာ ချောင်ခိုမနေအား
တော့၊ အိမ်ရှေ့ကို မထွက်ချင်ထွက်ချင် ထွက်လိုက်ရ
သည်။ အရင်ဆုံး ကြားရသည်မှာ ခင်နန္ဒာ၏ ဘယ်သံ
သြသြကြီးပင်။

“အစ်မတော် ကြီးရယ်၊ အစ်မတော်ကြီးက

ခင်နန္ဒာတို့ ဒီလောက် အော်နေတာတောင် ဘာလို့ မထူးရတာလဲလို့”

“မထူးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ခင်နန္ဒာရယ်၊ ကျုပ်မှာ ထည့်ဖို့ငွေ မတတ်နိုင်လို့ ညည်းတို့ခေါ်တာ မထူးမိတာပါ။ ခုတောင် အားနာလို့ ထွက်တွေ့တာပါနော် ကောင်မ”

“အမယ် . . . အမယ်၊ အစ်မတော်ကြီးကလဲ ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တစ်ကျပ်တစ်မတ်တော့ ထည့်အုံး”

“အမယ်လေး . . . ခင်နန္ဒာရယ်၊ ရှိများရှိရင် ပြောရမယ့် လူတွေလား၊ ဟဲ့ . . . ငါ့မှာ တစ်ကျပ်လဲ မရှိ၊ တစ်မတ်လဲ မရှိလို့ ပြောနေရတာတော့”

“အဘကိုးမြို့ရှင်က မေတ္တာ စေတနာနဲ့ ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်နေလို့ တစ်ရွာလုံး အေးချမ်းသာယာနေတာ လဲ ထောက်ထားပါအုံး အစ်မတော်ကြီးရယ်၊ ဒီလိုသာ သူကလဲ မထည့်နိုင်၊ ငါကလဲ မထည့်နိုင်ရင် ဘယ်လိုလုပ် နတ်ကနားပွဲ၊ လုပ်နိုင်တော့မှာလဲ၊ နဲ့ရောင်းများရောင်း

တောင်းပြည့်တင်းပြည့်ဆိုသလိုပဲ တစ်ကျပ်တစ်ပြားတော့ ထည့်ဝင်ပါအုံး”

“ဟဲ့-ငါ့လက်ထဲ အဲဒီတစ်ကျပ်ကို မရှိတာ၊ နင်တို့ ဘကြီးထွန်းကလဲ ရှိတဲ့လယ်တွေယာတွေကို သူရင်းငှား တူတော်မောင်တွေနဲ့ချည်း လွဲထားပြီး ခုတစ်လော မူးလားမူးရဲ့၊ ကြက်ပွဲသွားလား သွားရဲ့ဖြစ်နေတာ နင်တို့ အသိပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုယ့်လူတိုလဲထိန်း အုံးလေ ကြီးခေါ်မြဲရဲ့၊ နတ်ကနားပွဲအတွက် ငွေမထည့် လို့ကတော့ ကနားပွဲဝင်ပြီး ပျော်တော်မဆက်ရဘူး”

“နင်က လင်မယူဘူးတော့ ဘယ်ကိုယ်ချင်းစာ တတ်မလဲ ခင်နန္ဒာရဲ့၊ မထည့်ချင်လို့ မထည့်တာမှ မဟုတ် ဘဲ၊ မထည့်နိုင်လို့ မထည့်ဖြစ်တာ မှန်း ညည်းသိပါတယ် အေး၊ ကနားပွဲကိုတော့ လာထမှ ဖြစ်မယ်အေး၊ သိလား ခင်နန္ဒာ၊ ခုကတဲက စရန် ရှိတ်ထားတာနော်”

“အေးပါ . . . အေးပါ၊ ကြီးခေါ်မြဲ ကြီးခေါ်မြဲ

မောင်သူအေး (သပြေရုံ)

နဲ့ နာမည်သာ ကြီးနေတာ ကိုယ့်လင်ကိုယ်တောင်
မထိန်းနိုင်ဘူးလို့ နတ်ကနားအတွက် တစ်အိမ်တက်ဆင်း
အလှူခံရင်း တစ်ရွာလုံးကြားအောင် ဟစ်ပစ်လိုက်မှာ
နော်”

“အေး-ဟစ်လိုက်ကြ . . . ဟစ်လိုက်ကြ၊
လင်တော်မောင် မောင်ဘိုးထွန်းက ဒီအတိုင်းနေမလား
ထဲ့၊ ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ လိုက်ရိုက်မှ ညည်းတို့ အပြေးရ
လမ်းမှားနေမယ်၊ သူမှူးလာရင်တော့ ငါလဲ တာဝန်
မယူနိုင်ဘူး၊ ဟယ် -ဟိုမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း သိုင်း
တွတ်နင်းပြီး လာနေပြီ၊ သွားကြ . . . သွားကြတော့
. . . မယ်မင်းကြီးမတို့၊ တော်ကြာ ပြဿနာတက်
နေမယ်”

ခင်နန္ဒာတို့တစ်သိုက် ဘကြီးထွန်းဆိုသည်နှင့်ပင်
တိုးလန့်စာစား ဖြစ်နေကြပြီ။ ဘကြီးထွန်းကြိမ်လုံးကို
သူတို့နတ်ဝင်သည်တွေ ထိဖူးကြုံဖူးထားကြတော့
ကြောက်နေကြသည်။ ဘကြီးထွန်းကလည်း အမြင်
မတော်လျှင် မတော်သလို လက်မြန်သည်။ လေတုန်မခံ။

အထူးလေးရယ်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ၉

ဘကြီးထွန်း အသံကြားရုံဖြင့် မပြေးရုံတစ်မည်
ထွက်သွားကြသော နတ်ဝင်သည်တွေကြည့်ပြီး ကြီးတော်
မြဲပြီးလိုက်မိသည်။ လင်တော်မောင် ကိုဖိုးထွန်း ကတော့
ဘယ်မှာ သဝေထိုးနေသည်မသိ၊ အရိပ်အယောင်
တောင် မမြင်ရသေး။

* * *

ဘကြီးထွန်းဟေ့ ဆိုလျှင် တစ်ရွာလုံး မီးသေ
သည်။ ကျေးရွာ သာရေး နာရေးဆိုလျှင်လည်း လက်
မနှေး၊ သို့သော် နတ်ဝင်သည်တွေနှင့်မူ ဘကြီးထွန်း
အကြောမတည့်၊ အထူးသဖြင့် နတ်ကနားပွဲရှိလျှင် ဝင်
ဝင်ပူးတတ် ကတတ် ပျော်တော်ဆက်တတ်သော ကြီး
တော်မြဲကြောင့်လည်း နတ်ဝင်သည်တွေ ခံရပေါင်းများ
ပြီ။

နတ်ပူးခြင်းဝါသနာကိုလည်း ကြီးတော်မြဲတ
မစွန့်၊ သူ့အပူးကောင်း၍ အရိတ်ခံရပေါင်းများပြီ။
ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာမှာ ရိုက်ခဲခြင်း မဟုတ်။ နတ်ကနားသ
ဝင်၍ ပူးနေသော နတ်ပါမကျန်၊ နတ်ရုပ်တွေကော၊

အုန်းပွဲငှက်ပျောပွဲတွေရော ကြိမ်လုံးရှိ ကြိမ်လုံးဖြင့် ရိုက်သည်။ ကြိမ်လုံးမရှိလျှင် တွေ့ရာတုတ်ဖြင့် ကောက်ရိုက်သည်။

နတ်ဝင်သည်များ ဘကြီးထွန်းလက်ချက်မထိဘူးသူ မရှိချေ။ အလျော်ပေးကြေးဆိုလျှင်လည်း ကျီးပဲ့သွားသော နတ်ရုပ်တွေအတွက်တော့ ကြီးတော်မြက ဘကြီးထွန်းမသိအောင် လျော်ပေးသည်။ အရိုက်ခံရသူ နတ်ကတော်များကမူ ဘကြီးထွန်းကို အလျော်မတောင်းရဲ။

ငယ်နုစဉ်က ကာလသားခေါင်းပီပီ ကျေးရွာလူငယ်များပေါ်တွင် ဘကြီးထွန်း၏ ဩဇာ ကြီးမားခဲ့သည်။ ယခုကဲ့သို့ အရွယ်တော် သီသီဟိုင်းသော်လည်း စိတ်ဓါတ်အချိန်အဟုန်က မကုန်သေး။ ထစ်ခနဲဆို စိတ်ကလည်း ထောင်းခနဲ ရှိသေး။

ဘကြီးထွန်း ထန်းရည်ခါးတန်ခိုးဖြင့် သိုင်းကွက်မမှန်တမှန်နင်းလျက် အိမ်ပြန်လာသော် သူ့ဇနီးသည် ကြီးတော်မြက သာတောင့်သာယာ ဆီးကြို လိုက်တော့သည်။

“တကတဲတော် . . . ခွေးတိုက်လို့တောင် မသောက်တဲ့အရည်တွေ သောက်လာပြန်ပြီ။ တော့လဲ ကိုယ့်လယ်ကိုယ်ယာ ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်မယ်မရှိဘူး။ အားအားရှိ ဒီအရည်တွေ သောက်သောက်နေတယ်။ ကျုပ်လဲ သုံးဖို့ဖို့ရအောင် စပါးဖြစ်ဖြစ်၊ ပဲဖြစ်ဖြစ် ရောင်းပေးပါအုံး”

“ဟာ - ဒီမိမယ်မြ၊ အေးအေးဆေးဆေး မနေချင်ဘူး။ ခွေးမသောက်တာက ကောင်းမှန်းမသိလို့ မသောက်တာ၊ တော်တော့ . . . အဲဒီနတ်ကနားပွဲ ထည့်မှာစိုးလို့ကို ငါ့မတ်ပဲတွေ မရောင်းသေးတာ။ အဲဒီပွဲ ပြီးမှ ရောင်းမယ်”

“တော်ဟာလေ . . . တကယ့် လူ့ခွာကြီးပဲ။ ကျုပ်ဆို တစ်ပြားမှမထည့်နိုင်လို့ ခင်နနာတို့ ပြောဆိုသွားတာ ခံနေရတယ်။ တော် မရှက်ပေမဲ့ ကျုပ်ရှက်တယ်တော့”

“အေး-အေး။ ရှက်ရင် လဲသေလိုက် မယ်မြ၊ ချေးနင်လဲ နတ်ကနားပွဲ မပြီးမချင်း စပါးတွေ ပဲတွေ ရောင်း

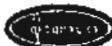
www.burmeseclassic.com

မယ်မကြံနဲ့၊ ငါ့အကြောင်း နင် သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် . . သိပါတယ်။ တကတဲ သူ့ကျတော့ ထန်းရည်ခါးတွေ သောက်သောက်နေပြီး နတ်ကနားပွဲကျတော့ ထည့်မှာဖိုးလို့လေး ဘာလေးနဲ့၊ အရှင်ကြီးတွေ မစလို့ ဒီလို နေရထိုင်ရတဲ့သူကများ၊ တော့ ဝီရိယမိုးနဲ့ ခုလိုမိုး နေရထိုင်ရမယ် အားကြီးကြီး”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ မယ်မြရယ်၊ ငါထန်းရည်သောက်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ မူးမယ့်မူး ငါတစ်ယောက်ထဲ မူးတာ၊ တစ်ရွာလုံး မမူးဘူး၊ ငွေကုန်မယ့်ကုန် ငါတစ်ယောက်ထဲကုန်တာ၊ တစ်ရွာလုံး ကုန်တာမဟုတ်ဘူး၊ နင့်နတ်ကနားပွဲက တစ်ရွာလုံးကုန်တာဟဲ့၊ တစ်ရွာလုံးကို နတ်မှိုင်းတိုက်တာဟဲ့၊ တစ်ရွာလုံး မူးအောင် ဝေအောင် အကြံတုံး ဉာဏ်တုံးဖြစ်အောင် လုပ်တာဟဲ့ သိလား။

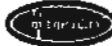
နောက်ပြီးလဲ လည်တုန် ဇက်တုန်နဲ့ ခုန်လိုက် ပေါက်လိုက် လုပ်နေကြတာကိုက ကြည့်မရတာ၊ နင်တို့တွေကမှ တစ်ရွာလုံးကို နတ်မှိုင်းတိုက် နေကြတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်စမ်းပါ မိမယ်မြရယ်။

ငါတို့ရွာသားတွေ အိမ်နဲ့ ဝိုင်းနဲ့ နွားနဲ့ လှည်းနဲ့ နေနိုင်တယ်ဆိုတာ နွေခွေးမိုးမိုးဆောင်းဆောင်း ငါတို့ကြိုးစားကြလို့ နေနိုင်တာ။ အေး ငါသာအားအားရှိ အရက်သောက်၊ ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်လို့ချည်းနေရင် မနက်စာ ထမင်းချက်ပြီးတာနဲ့ ညစာချက်ဖို့တောင် နင့်မှာ ဆန်ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီလို အနေအထားမှာ ဘယ်ကိုးမြို့ရှင်မှ နင့်ကို မကယ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားမယ်မြ”

“အမယ်လေး၊ ပြောတတ်လိုက်တာ ကိုထွန်းရယ်၊ တော်သာ စိန်နားကပ်ရောင်နဲ့ ပါးပြောင် မနေပါနဲ့။ တော့အရွယ် အိုနာကျိုးကန်းနဲ့ တော်ဘာလုပ်နိုင်တာမှတ်လို့၊ တူတော်မောင်တွေ ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်တိုင်ပေးကြလို့ အခြေမပျက် အနေမပျက်နေနိုင်တာမှတ်ပါ။

အဘိုးကြီးကိုထွန်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငယ်ငယ် တုန်းကလို လုပ်နိုင်တိုင်နိုင်လှပြီ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ အဘကိုးမြို့ရှင်ရဲ့ အစောင့်အရှောက် ခံရလို့လို့တော့

ဆတ်ဆတ်ထိ မခံဘူး။ ကိုယ့်အသက်မှ အားမနာ ခုတစ်လော ထန်းတော်ဘက် ခြေဦးလှည့်နေတာ၊ မပြောချင်လို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ”

သည်တစ်ခါတော့ ဘကြီးထွန်း ဘာမှပြန်မပြောတော့။ ပြောလျှင်လည်း ဇနီးသည် ငယ်ကျွမ်းဆွေကြီးတော်မြနှင့် ရန်ဖြစ်ဖို့သာ ကျန်တော့သည်။ စိတ်ထဲကတော့ “ငါ့ခြေထောက်နဲ့ ငါလှည့်တာ၊ နင်ခြေထောက်ငှားလှည့်တာလား” ဟုတော့ ပြောလိုက်ချင်ချင်။

* * * *

ကိုးမြို့ရှင် နတ်စင်က ချောင်းကမ်းပါးမှာ ရှိသည်။ ကွေ့ကောက်တွန့်ခွေကာ တသွင်သွင်လျင်လျင် မြန်မြန် စီးဆင်းနေသော ချောင်းကလေးသည် ကျဉ်းသော်လည်း ဇောက်နက်သည်။

အခုလည်း လူတွေ နတ်စင်ရှေ့ယောက်ယက်ခတ်နေကြသည်။ ခင်နန္ဒာတို့ အုပ်စုကလည်း နတ်ပွဲအတွက် ငွေစုပြီး၍ ကနားပေးရမည့်ရက်ပင် သတ်မှတ်ပြီးနေပြီ။ နတ်ကနားမဏ္ဍပ်ထိုးမည့်နေ့ကျမှ တန်ခိုးကြီးလှ

ပါသည်ဟု ခင်နန္ဒာတို့ ပြောပြောနေသော ကိုးမြို့ရှင် နတ်ရုပ်ကြီး ပျောက်နေမှန်းသိကြသည်။

ဘယ်လိုကဘယ်လို စပြီး ရှာရမှန်း မသိကြ။ နှစ်တောင်သာသာမြင့်သော မတ်တတ်နတ်ရုပ်ကြီးကို မကြာသေးမီကမှ နတ်ကနားပွဲအမိ ဆေးခြယ်ထားသည်မို့ နတ်ဝင်သည်တွေ နှမြောတသသ ဖြစ်နေကြသည်။

ထူးဆန်းနေသည်မှာ ဘကြီးထွန်း ဖြစ်သည်။ ထန်းတောလည်း မသွားတော့။ တူတော်မောင်တွေနှင့် အတူ အိမ်အလုပ်၊ လယ်အလုပ်တွေ အားတက်သရာလုပ်လာသည်။

ဘကြီးထွန်း၏ လယ်စောင့်တဲသည် ကိုးမြို့ရှင် နတ်ကွန်းနှင့် သိပ်မဝေး။ ဘကြီးထွန်း အခေါ်လွှတ်သည်ဆို၍ ကိုတောက်ထိန်နှင့်အတူ လယ်စောင့်တဲကလေးဆီ ရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ တောင်ကျချောင်းကလေးသည် ကျဉ်းပင်ကျဉ်းသော်လည်း ရေအနက် လူတစ်ရပ်ကျော် ကျော်ခန့်ဖြင့် ခပ်မြန်မြန်စီးဆင်းနေသည်။

“လာကြဟေ့၊ မောင်တောက်ထိန်ကို ငါ့ခြောက်

ဖုတ်ဆီဆမ်းနဲ့ ရေနှေးကြမ်းသောက်ရင်း ပြောကြတာ ပေါ့”

ရာသီဥတုက ကြည်လင်သာယာနေသည်။ နံနက်ခင်း နေခြည်နွေးကြောင့် ချောင်းရေပြင်တစ်ခုလုံး တဖိတ်ဖိတ် တလက်လက် ငွေရောင်တောက်ပနေသည်။

“ဘာအကြောင်းများလဲ ဘကြီးထွန်းရဲ့”

တိတ်ဆိတ်မှုကို ကိုတောက်ထိန်က ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်တောက်ထိန်တို့၊ မောင်သူ ဆွေတို့ရ။ တို့ရွာနတ်စင်က ကိုးမြို့ရှင် နတ်ရှုပ် ပျောက် သွားတဲ့ကိစ္စ ပြောမလို့ကွ။ တစ်ရွာလုံးကလဲ ကိုးမြို့ရှင်မှ ကိုးမြို့ရှင် ဖြစ်နေကြတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ပြော လို့ဖြစ်မယ့် မင်းတို့ ပြည့်စုံ မောင်တင်ဖေး တို့ကိုပဲ ပြောရ တော့မှာပေါ့။ အဖြစ်က ဒီလိုကွ”

* * * *

ထိုနေ့က ဘကြီးထွန်းတို့ လင်မယား တော်တော် ကြီးကို စကားများကြသည်။ ဘကြီးထွန်းလည်း ထန်းရည်

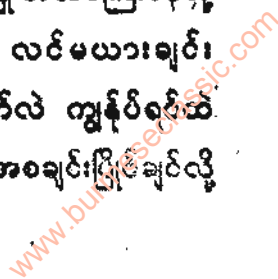

မူးသည်က နည်းနည်း၊ စိတ်ညစ်သည်က များများဖြင့် ပုဆိုးပိုင်းကလေး ပခုံးပေါ်တင်ရင်း ကျောအပြောင်သား ဖြင့် နတ်စင်နား ရောက်လာသည်။

ကိုးမြို့ရှင် ရုပ်ထူကြီးကား ဘကြီးထွန်းကို ပြုစု တူး ပြုတဲ့ ကြည့်နေသည်။ ဆေးအသစ်သုတ်ထားသဖြင့် ဟောက်တောက်ပြောင်ပြောင်ဖြစ်နေသည်။

အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းထားသော ကြေးညို ရောင်တောက်နေသည့် ဘကြီးထွန်း၏ အသွင် သဏ္ဍာန် သည် ကျနေ၏ ဆည်းဆာတွင် ခုံခုံထည်ထည် ရှိနေပါ ၏။

“အရှင်ကြီး ကိုးမြို့ရှင်၊ အရှင်ကြီးဟာ တန်ခိုးကြီး တယ် . . . တန်ခိုးကြီးထယ်လို့ တစ်ရွာလုံးကလဲ ယုံ ကြတယ်”။ ကျွန်တော့်ဇနီးသည် မယ်မြကလဲ အရှင် ကြီးရဲ့ အစွမ်းအစကို အနှိုင်းအဆမရှိ အထင်ကြီးနေလို့ အခုပဲ အရှင်ကြီးအတွက်နဲ့ လင်မယားချင်း စကားများခဲ့ရပါ တယ်။ ဒီအတွက်လဲ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ မစ်ရပ်နိုင်ပါ။ ဒါ ကြောင့် အစွမ်းအစချင်းမြှိုင်းချင်လို့

၁၈ မောင်သူဆွေ (သပြေစုံ)

အရှင်ကြီးဆီ လာခဲ့ တာပါ။

“ကျွန်ုပ် နှိုးနှိမ်ခဲ့ရင် အရှင်ကြီးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စကို အကုန်လုပ်ပေးပါမယ်။ ဖောင်းတော်တွေ၊ ဝတ်လဲတော် တွေ ဟောင်းရင် လဲပေးပါမယ်။ အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲတွေ ညှိုးနွမ်းသွားရင် ပွဲတော်အသစ်ဆက်ပါမယ်။ မနက်ရေ ချမ်း စားတော်ကွမ်းနဲ့ နတ်နန်းသန့်ရှင်းရေးလဲ လုပ်ပေး ပါမယ်။

“တကယ်လို့ ကိုးမြို့ရှင်နတ်မင်းကြီး နှိုးနှိမ်ခဲ့ရင် တော့ အရှင်ကြီးကို ဟောဟိုက စီးခွေရစ်လည်ချောင်း ကြောရှည်မှာ ချာချာလည်မော ပေါလောမောအောင် မျှောရပါတော့မယ် အရှင်ကြီး။”

ဘကြီးထွန်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် နတ်ရုပ် ကြီးကို ဆတ်ခနဲ ပွေ့ပိုက်မကာ ပုဆိုးပိုင်းကလေးကို ရေစပ်ရုံ သစ်ငုတ်တိုပေါ် တင်လျက် ချောင်းထဲဆင်းသွား ပါသည်။ ညနေခင်း၏ အလင်းရောင် မှိန်မှိန်တွင် ဘကြီး ထွန်းနှင့် ကိုးမြို့ရှင် နတ်ရုပ်ထုကြီးကို ဘယ်သူမှ သတိမမူ မိကြ။

ချောင်းရေအလျဉ်ကား ခပ်ကြမ်းကြမ်း စီးဆင်း နေသည်။ ဘကြီးထွန်းမှာမူ နတ်ရုပ်ကြီးကို ပွေ့ပိုက်ကာ ရေနက်ရာ ရေလယ်ခေါင်အထိ သွားနေသည်။

“အရှင်ကြီး၊ အခုချိန်ကစပြီး ရေငုပ်ပြိုင်ပါမယ်။ အရှင်ကြီးမှာလဲ အစွမ်းအစရှိတယ်။ ကျွန်ုပ်ကလဲ ကိုယ် ကိုယ်ကို အစွမ်းအစရှိတယ်လို့ ယုံပါတယ်။ အခု ပြိုင်ပွဲ စပါတော့မယ်။ ကျွန်ုပ်ကလဲ ကတိတည်ပါတယ်။ နှိုးခဲ့ မယ် ဆိုရင် ဝေယျာဝစ္စတွေ အကုန်လုပ်ပေးပါမယ်”

ဘကြီးထွန်းသည် ပြောပြောဆိုဆို အရုပ်ကြီးကို ပိုက်လျက် လူတစ်ရပ်ကျော်နက်သော ချောင်းရေထဲ ခက်ခက်ခဲခဲ ငုပ်သွားပါသည်။ အောက်ခြေသဲတွေအထိ ရောက်အောင်ကို ငုပ်သည်။ အရုပ်ကြီးကိုလည်း သဲနှင့် ထိသည်အထိ ဆွဲပြီး ဖက်စားရာမှ လွတ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်းသားဖြင့် လုပ်ထားသော ကိုးမြို့ရှင် နတ်ရုပ် ကြီးကား အရင်ဆုံး ပေါလောပေါ်ကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း စီးဆင်းနေသော ရေစီးနောက် ကွေ့ကာပတ်ကာ ဝေကာ ဝိုက်ကာ ပါသွားလေတော့သည်။

ဘကြီးထွန်း ရေပေါ်ပေါ်ချိန်မှာတော့ မျောပါ သွားသော နတ်ရုပ်ကြီးကို ခပ်ရေးရေးသာ မြင်နေရပါ တော့သည်။ တစ်ညလုံး ရေစီးသန်သန်နောက် မျောပါ သွားသော ထိုကိုးမြို့ရှင် နတ်ရုပ်သတင်းကို ယနေ့ထိ ဘာသံမှ မကြားရတော့ကြောင်း ဘကြီးထွန်း ပြောမှ ကိုတောက်ထိန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ သိရပါတော့၏။

မခံနိုင်လွန်း၍ တူပြိုင်ပြိုင် ရေငုပ်ကြမယ်လေ ဟု စိန်ခေါ်ခဲ့သော ဘကြီးထွန်း သေဆုံးခဲ့သည်မှာ ကြာလေ ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ကိုတောက်ထိန်တို့မှလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မသိကြသော ရေငုပ်ပြိုင်ပွဲကလေးကိုတော့ ဘာနတ်ရုပ် မှ မရှိတော့သည့် နတ်စင်နားရောက်တိုင်း တွေးမိရင်း လွှဲခွာကြီးဟု သမုတ်ခံရသည့် ဘကြီးထွန်းကိုသာ သတိရနေမိပါတော့သည်။

အနာဒိုင်ယာရီ

(၁)

“လှူချင်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီကွယ်၊ ငါ့တူကြီး တူမကြီးတို့က ဘယ်လောက်များ ကုန်မယ်ကျမယ် မှန်း ထားတာလဲ၊ ဘကြီးက ဆီဘယ်လောက်၊ ငရုတ်ဘယ် လောက်၊ ကြက်သွန်ဘယ်လောက်ကုန်မယ်ဆိုတာ တွက်ရ ချက်ရမှာမို့ မေးကြည့်တာနော်”

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ စပါးတင်းငါးရာ လောက် မှန်းထားပါတယ် ဘကြီးထွန်း”

“သာဓုဗျာ . . . သာဓု . . . သာဓု . . . ရပ်ဆွေရပ်မျိုးနဲ့ ဆွေမျိုးဉာဏာတို့ရဲ့ ပံ့ပိုးမှုနဲ့ ဆိုရင်

တော့ အလှူကြီးတစ်လှူ လှလှပပဖြစ်သွားနိုင်ပြီပေါ့၊ ဒါ ထက် ဘာကျွေးမယ်များ မှန်းထားလဲကွာ”

“ပဲဟင်းချိုနဲ့ ငါးခြောက်ထောင်းပဲ မှန်းထားပါတယ်”

“အင်း . . . ခုခေတ် ငါးခြောက်ထောင်းဆို တာကလဲ ငါးခြောက်ဈေးတွေ၊ ကြက်သွန်နီတွေက မြင့်တော့ အသားကျွေးတာထက်တောင် ဈေးပိုမြင့်ချင် သေးတယ်ကွ။ ဒါကြောင့်လဲ ဝက်သားလိုဟာမျိုးက အရာရာခိုလို့ရလို့ အလှူတွေမှာ ကျွေးချင်ကြတာကိုးကွ။

“ကိုယ့်အလှူကြောင့် သေပေးရတော့မယ့် ဝက် သတ္တဝါကို သနားရမှန်း မသိကြတော့ဘူး။ ဝက်သား ကျွေးနဲ့ အလှူလုပ်တယ်ဆိုတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူချင်ကြသူ တွေ များသားဟုတ်လား။ မင်းတို့ ဝက်သားမကျွေး တာကိုဘဲ ဘကြီးက ဝမ်းသာတယ်။ ဟင်းချိုဆိုတော့ ပဲတီချဉ်နဲ့ ငရုတ်သီးကြော်ပါ စီမံပေးရမှာပေါ့ ကောင်း တယ် . . . ကောင်းတယ်၊ ကိုင်း . . . ကိုင်း ဝယ်ရခြင်း ရမယ့် စာရင်းမှတ်လိုက်ကြရအောင်”

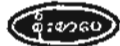
ဘကြီးထွန်းမှာ ဟင်းအိုးကြီးရွာသားဖြစ်သည်။ အနီးအနားရွာဖြစ်သည့် တယ်ပင်တစ်ရွာမှ ကိုအောင်နီ အလှူလုပ်ချင်၍ အကူအညီတောင်းမှုကြောင့် ချက် တတ် ပြုတ်တတ်ရုံမက ကုန်တုစရိတ်ကိုပါ အခိုးကျတု အလိုအပိုမရှိ တွက်တတ်သူ ဘကြီးထွန်း တယ်ပင်တစ်ရွာ သို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘကြီးထွန်းပြောသမျှ အလှူရှင်တို့အောင်နီ၏ သားကြီး မောင်မောင်စန်းက လိုက်မှတ်နေ၏။ မှတ်လို့ မှမဆုံးသေး။ ခြေရင်းနှစ်အိမ်ကျော်မှ အသံတစ်သံက ဘကြီးထွန်းအသံအား ဖုံးလွှမ်းစပြုလာသည်။

(၂)

“ငါ့ညီတော် ညီမတော်တွေကို ဒီအတိုင်း ငါမထားဘူး၊ မတော့မယ် . . . စတော့မယ်ဟေ့ . . . သဘောပေါက်ကြပါလား”

“သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကိုယ်တော်ကြီးဘုရား။

ညီတော် ညီမတော်တွေကို အမြန်ဆုံးသာ စောင်မကြည့်
ရွှ မစတော်မူပါဘုရား”

ကိုဖိုးပိန်တို့ တစ်အိမ်လုံး လူတွေပြည့်ကျပ်နေ
သည်။ ထိုင်သူထိုင် ထသူထပြိုင် နတ်အဟောကို စိတ်ဝင်
စားနေကြသည်။ ဝင်ပူးနေသည်မှာလည်း မင်းကြီး
(ကိုယ်တော်ကြီး)နတ်မို့ “ဘာများဟောဦးမလဲ၊
ပြောဦးမလဲ” ဟု သိချင်ဇောတွေ ကပ်နေကြသည်။

“အေး. . . အေး မစရမှာပေါ့၊ နတ်နဲ့နတ်
မလှည့်စားနဲ့တဲ့၊ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တော်
ကြီးသာ ညီတော်တို့ ညီမတော်တို့ ကြီးပွားချမ်းသာ
အောင် မစရင် ပျော်ပွဲ မပွဲ ပေးမယ်လို့များ ကတိပေးနိုင်
ခဲ့လားဟဲ့”

နတ်တော် မိန်းမလျှာကြီး ခင်စန္ဒာအသံက
အလှူရွှင် ကိုအောင်နီ၏အိမ်ထဲ လုံးဝင်လာသည်။
ဘကြီးထွန်း မနေသာတော့၊ ဝယ်ရမည့်စာရင်းကို
ပြီးအောင်လုပ်ပြီး ရိုးရာနတ်တင်နေသော ကိုဖိုးပိန်အိမ်
ဘက် ရောက်သွားသည်။

အိမ်ပေါ်မှာ လူတွေ တော်တော်များများ ရှိနေ
သည်။ နတ်တော်ခင်စန္ဒာရှေ့မှာ ခူးတုပ်လျက်လည်
တုန်တုန် ဇက်တုန်တုန် ပူးနေသည့် နတ်ကတော် ခင်စန္ဒာ
၏ မစားရဲခမန်း စကားလုံးကွန်ရက်အစေးတွင် ငြိကပ်
တွယ်ဖက်နေကြပေပြီ။

နက်ဖြန်ခါ သုံးလုံးပေါက်နိုးနိုး၊ သန်ဘတ်ခါ
နှစ်လုံး “တည့်” ဝင်နိုးနိုးတွေးတောလျက် ကိုယ်တော်
ကြီးအမ အစကို ယုံကြည်ကာ “သူတို့ ထိုးတာ တို့လဲ
လိုက်ထိုး မယ်” ဟူသော အတွေးရှင်တွေကြောင့်
ကိုဖိုးပိန်တို့ အိမ်ကလေး ဤမျှ လူစည်ကားနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

ကယ်ဆယ်မည့်သူ တွေ့ပြီဆိုသောအတွေးဖြင့်
ကိုဖိုးပိန်ဇနီးသည် မရွှေမီ ဝမ်းသာကြည်နူးရင်းခူးတုပ်ဦး
တိုက် မိနေပေပြီ။ နောက်နားမှာ ဘကြီးထွန်း ရောက်နေ
သည်တို့ပင် သတိမထားမိကြသေး။

“ဘယ့်နှယ် ပျော်ပွဲ . . . မပွဲ ပေးနိုင်ကြမှာ
လား၊ ညီဘွား မောင်ဖိုးပိန်နဲ့ ညီမတော် မိရွှေမီတို့ရဲ့”

“ငွေရေးကြေးရေးသာ ပြေလည်ရင် ညီမတော် တို့က ဖျော်ပွဲခွင့်ပွဲ မပွဲ ပေးမှာပါဘုရား။ ကိုယ်တော်ကြီး တာသာ ဖျော်ပွဲမပွဲ ပေးနိုင်လောက်အောင် မစပေးတော် မူပါဘုရား”

“ဟယ် . . . ညီတော် ညီမတော်တို့က ကယ် နားဝေးတာပဲ။ ကိုယ်တော်ကြီးကြားချင်တာက ကတိဟဲ့၊ ဖျော်ပွဲ မပွဲ ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိ၊ နှမတော်ကြီး ကြား ရဲ့လား”

“ကတိပေးချင်ပါတယ် ကိုယ်တော်ကြီးဘုရား။ ညီမတော်တို့မှာလဲ ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲ . . .”

“နှမတော်ကြီး တိတ်စမ်း၊ ဘာလဲ၊ ကိုယ်တော် ကြီးကို မစပေးနိုင်မယ်လို့ မယုံတာလားဟဲ့”

“မဟုတ်ရပါဘုရား၊ ငွေကြေးမပြေမလည်နဲ့မို့ ကတိ မပေးရဲသေးတာပါဘုရား”

“နှမတော်ကြီးက ပြောရဆိုရ တော်တော် လက် ဝင်တာပဲ။ ကိုယ်တော်ကြီးဆိုတာ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်တယ်ဟဲ့။ ရွှေဆိုရွှေ ငွေဆိုငွေအထိ စွမ်းဆောင်နိုင်

တဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးကိုများ ကတိကလေးတစ်လုံးပေးဖို့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေလို့ ကိုယ်တော်ကြီးက မျက်မာန်တော် ရှ ချင်နေတာ”

“နှမတော်တို့က ကိုယ်တော်ကြီးကို ယုံကြည်ပြီး သားပါဘုရား။ မျက်မာန်တော်မရွလိုက်ပါနဲ့ ဘုရား။ စီးပွားရေး မပြေလည်သေးလို့သာ ကတိမပေးဝံ့တာပါ ဘုရား။ ကတိပေးပြီးမှ မပြေလည်လို့ နတ်ကနား မယေးနိုင် ရင် ကိုယ်တော်ကြီးကို လှည့်စားသလို ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ပါဘုရား”

“ဪ . . . ကိုယ်တော်ကြီးတို့များ မပြေလည် ရင်ဆိုတာ ထည့်လျှောက်ရသေးလား နှမတော်ကြီးရဲ့”

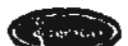
ဘကြီးထွန်း မှနေသာတော့။ မိရွှေမိနှင့် ကိုယ် တော်ကြီး သူတစ်ခွန်း ငါတစ်ခွန်းပြောရင်း လုံးလည်ချာ လည် လိုက်နေပေပြီ။ ကနားပေးရန် အတင်းရော ဇွတ် ရော တောင်းနေသော်လည်း ကိုယ်တော်ကြီး မစရမည့် အပိုင်းအား အကောင်အထည်မပြဘဲ မစားရ ဝေမန်း လေလုံးထွားပြီးရင်း ထွားနေသော နတ်ကတော် ခင်စန္ဒာ

ကိုလည်း ဘကြီးထွန်း ကြည့်မရ၊ မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင်၍ ပြောဖြစ်အောင်တော့ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလို ရှိပါတယ် ကိုယ်တော်ကြီးရာ၊ မောင်ဖိုးပိန် တို့ မရွှေမိတို့ လက်ရှိအနေအထားနဲ့ ကနားပွဲ ပေးရမယ် ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တဲ့အနေအထားပါ။ ဒီနေ့သာချောတဲ့ ငွေထုပ်ရွှေထုပ်လို့သာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပေး၊ မနက်ဖြန် ကနားပွဲ ဖြစ်ကိုဖြစ်စေရမယ်။ ဖြစ်အောင်လဲ တျပ်ကြားက ဆောင်ကြဉ်းပေးမယ်၊ လုံးဝတာဝန်ယူ တယ်”

“အမယ် . . . အမယ်၊ ညီဘွားနဲ့ ဘာဆိုင် လို့ ကြားထဲကဝင်ပြီး လူတွင်ကျယ် လုပ်ရတာလဲကွ၊ ဒီလို မျိုး လူတွင်ကျယ်လုပ်လို့ကတော့ ဒါပဲရမယ်”

ပြောလည်းပြော အမှတ်တမဲ့ နောက်လှည့်ကြည့် နေသည့် ဘကြီးထွန်းဝတ်ပိုးကို သူ့လက်ဝါးကြမ်းကြီးဖြင့် လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ နံမည်ကသာ ခင်စန္ဒာ၊ ယောက်ျား ရင့်မကြီးမို့ အားဖြင့် အရိုက်ခံရသူ ဘကြီးထွန်းမသက် သာ၊ အရှိန်ဖြင့် အရိုက် ခံရသောကြောင့် တစ်ပါးလွှဲ

ထိုင်နေသည့် အဆင့်ကလေးမှ လေးဖက်ထောက် ပြုတ် ကျသွားသည်။

နှစ်ပေသာသာမှ ကျ၍သာ တော်ပါသေးသည်။ အသားနာသွား၍ ဘကြီးထွန်း ရူးရူးရှဲရှဲ ဖြစ်သွားသည်။ လက်ဦးမှုကြောင့်သာ ဘကြီးထွန်းခံလိုက်ရသော်လည်း စိတ်က အလျော့မပေး၊ လေးဖက်ထောက်ကျရာမှ စမ်း မိစမ်းရာ စမ်းသည်။ ဓားတွေ့ဓားဖြင့် ခုတ်ရန် ဝါးတွေ့ ဝါးဖြင့် လုပ်ရန် စမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဓားကိုတော့ မတွေ့၊ ဝါးစိမ်းတုတ်သာတွေ့၍ ခင်စန္ဒာ သက်သာသွားသည်။ သို့သော် မသက်သာ။

“ငါက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောရက်နဲ့ ငါ့ ဇနီးပိုးရိုက်တဲ့ ကိုယ်တော်ကြီး၊ ငါကလဲ ဘာအရေးစိုက် စရာလိုလဲ၊ ရိုက်တယ်ကွာ၊ ကိုယ်တော်ကြီးရိုက်ရော ဘာဖြစ်လဲကွာ”

လဲရာမှ ကုန်းထကာ ပူးနေသော ခင်စန္ဒာအား ကျွဲရိုက်ခွားရိုက် ဝင်ရိုက်ပါတော့သည်။ မရှောင်ဘူး၊ ကော့နေအောင်ခံရ၏။ နတ်တွေကို ရိုက်၍ ဝင်ဆွဲလျှင်

ဆွဲသူကိုပါ ရိုက်တတ်သော ဘကြီးထွန်းဒေါသကြောင့်
ဘယ်သူမှ ဘကြီးထွန်းကို ဝင်မဆွဲရဲ။ အားရပါးရရိုက်ပြီး
မှ သူ့ရွာ ဟင်းအိုးကြီးကိုပြန်ရန် ဘကြီးထွန်း တာဝန်သည်။

“အေး . . . အေး . . . နင့်ကံမြင့်တုန်းတော့

ငါ့ရိုက်ထားအံ့ပေါ့။ နင့်အပြန်လမ်းမှာ အကောင်ကြီးကြီး
နဲ့ကို လိုက်တိုက်မယ်”

ခင်စန္ဒာ၏ မကျေမနပ် အသံဩဩကြီးက
ဘကြီးထွန်းကျောနားကို ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

(၃)

ညအရေးကောင်း လလေးကလည်း မစောင်း
တစောင်းအချိန်ဖြစ်သည်။ ဘကြီးထွန်းအဖို့ ညအရေး
ကောင်း မကောင်း စိတ်မဝင်စားအား။ အပြန်လမ်းမှာ
“အကောင်ကြီးကြီးနဲ့ လိုက်တိုက်မယ်” ဟူသောစကားက
ဘကြီးထွန်းအား ခြောက်လှန့်နေသည်။

ကိုယ်တော်ကြီးအား မကြောက်၍ စိတ်လိုလက်

ရ ရိုက်ခဲ့သော်လည်း ကိုယ်တော်ကြီး တိုက်မည်
အကောင်ကိုတော့ လန့်ချင်ချင် ဖြစ်နေသည်။ ရင်ဆိုင်
ရမှာက အကောင်ကြီးကြီးမို့ သင်ပေါင်းသားကြီးကြီး
ကိုတော့ လက်ကမချရဲ။

“ဘာကောင်ကြီးနဲ့များ တိုက်မှာလဲ”

မယုံကြည်၍ စိတ်လိုလက်ရ လုပ်မိလုပ်ရာ
လုပ်ခဲ့သော်လည်း လက်ထဲက သင်ပေါင်းသားကို
တဆဆလုပ်ကြည့်မိသည်ထိ ဝနာမငြိမ်ဖြစ်နေ၏။
လေတိုး၍ တစ်စုံတစ်ခု လှုပ်တုပ်တုပ်ဖြစ်နေသည်ကိုပင်
အကောင်ကြီးကြီးလေလား . . . သေးသေးလား . . .
. . . ဟု ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်ချင်နေသေး၏။

ရွာနှစ်ရွာကြားမို့ လူသွားလူလာပြတ်နေ၏။ ကြီး
ခေါ်မြ၏

“နင့်ဘကြီးထွန်းတော့ တယ်ပင်တစ်ရွာက
မောင်အောင်နီတို့ အလှူအတွက် ဝယ်ရခြမ်းရမယ့်
ပစ္စည်းစာရင်းတွက်ဖို့သွားတာ အခုထိ ပြန်မရောက်သေး
ဘူး မောင်တောက်ထိန်ရေ။ လိုက်သွားပေးပါအုံး။

နှင့်ဘကြီးထွန်း မမြင်မစမ်းနဲ့ လယ်ကွင်းတွေ ဖြတ် ပြန်ရမှာ၊ ဓာတ်မီးမပါ ဘာမပါနဲ့၊ ဘာပိုးကောင်မွှား ထောင်မှ မကြောက်တတ်တဲ့ နင့်ဘကြီးအကြောင်း နင် အသိပဲ၊ ဓာတ်မီးသူပြီး လိုက် သွားပါအုံးဟယ်” ဟူသော အပြောကြောင့် ကိုတောက် ထိန် ဓာတ်မီးတစ်လက်ဖြင့် လိုက်ခဲ့ရ၏။

မည်းမည်းမြင်သမျှ ရိုက်ရန်တာစုနေသော ဘကြီးထွန်းမှာ သူမြင်နေသော မည်းမည်းအရာ၏ ဓာတ်မီးစုစုအရောင်ကြောင့်သာ ရိုက်ချင်စိတ်ကို မျှသိပ် လိုက်ရ၏။

“ဘကြီးထွန်း . . . ဘကြီးထွန်းလား”

“အေး . . . မောင်တောက်ထိန်၊ ကောင်းကွာ၊ ငါအိမ်အပြန် ဒီလောက်မိုးချုပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဟို လောက်ဖူးမဟုတ် မိန်းမမဟုတ် ခင်စန္ဒာကြောင့် မိုးချုပ် သွားတာ”

“တစ်ခုခုကြောင့် ဒီလောက်မိုးချုပ်သွားတာလို့ ထင်တော့ထင်သား ဘကြီးထွန်းရ”

“အေး . . . အေး . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ ရှက်တော့ ရှက်မိပါရဲ့ကွာ။ ကိုယ်တော်ကြီး ဝင်ပူးရင်း နတ်ကနားပွဲ မပေးပေးအောင် ကြိမ်းမောင်း ခြောက်လှန့် နေတဲ့ ဟိုကောင်ခင်စန္ဒာကို အမြင်ကတ်ကတ် နဲ့ ဝါးစိမ်းတုတ်နဲ့ လှိမ့်ရိုက်တော့ နင်အိမ်အပြန် အကောင် ကြီးကြီးနဲ့ကို တိုက်မယ်လို့” ကြိမ်းလိုက်တာကွ။ မဖြစ် နိုင်မှန်းတော့ သိပါရဲ့၊ ဖြစ်လာရင် ခံသာအောင် ဆိုပြီး သင်ပေါင်းသားကြီးကြီး ကိုင်လာရတာသာ ကြည့်တော့”

“မျက်စိက စမ်းတဝါးဝါး၊ လမ်းက မမြင်တမြင်မို့ သင်ပေါင်းသားလေးလေးကြီးကို လွှင့်မပစ်ရဲ့ပါဘူးကွာ။ ဒီမယ် မောင်တောက်ထိန်၊ ခုဆို တို့ဟင်းအိုးကြီးလွှာ တောင် ရောက်တော့မယ်၊ ငါ့နောက် လိုက်တိုက်မယ် ဆိုတဲ့ အကောင်ကြီးကြီးမပြောနဲ့၊ လက်သန်းလောက် အကောင်သေးသေးလေးတောင် မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ အမှတ်တမဲ့မို့ ခင်စန္ဒာ ငါ့ဇက်ဖိုးအုပ်တာ ခံရတာကို မနာ ပါဘူးကွာ။ မဟုတ်နိုင်မှန်းသိရက်နဲ့ အကောင်ကြီးကြီး ဆိုတာနဲ့ပဲ သွေးလေ ချောက်ချားပြီး သင်ပေါင်းသားကြီး

www.burmeseclassic.com

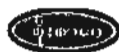
အလေးခံပြီး သယ်လာမိတာကိုတော့ နာလှသကွာ”
ပြောလည်းပြောပြီး တစ်ချိန်လုံး သူ့ကိုင်လာခဲ့
သော သင်ပေါင်းသားကြီးကိုလည်း စိတ်နာနာဖြင့်
နိုးပြတ်တောထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

ကြိုက်ရာယူသုံး တစ်ပင်လုံး

(၁)

အမှန်တရားကို လူတိုင်း မြတ်နိုးတတ်ကြ၏။
ကြိုက်တတ်ကြ၏။ မှန်မှလည်း သဘောကျကြ၏။
အများက မှန်သည်ဟု သတ်မှတ်ထားသော
အများအကြိုက် အမှန်တရားလည်း ရှိ၏။ ဘုရားမြတ်စွာ
က မှန်သည်ဟု သတ်မှတ်ထားသော ဘုရားအကြိုက်
အမှန်တရားလည်း ရှိ၏။ အများ၏ အမှန်တရားနှင့်
ဘုရား၏ အမှန်တရားမှာ အရာရာတွင် တူညီနိုင်မည်
မဟုတ်ပေ။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သတ်မှတ်ထားသော အမှန်တရား
မှာ ပရမတ္ထသစ္စာဖြစ်သည်။ တာလဒေသ ပယောဂတွေ
ပေါ် မူမတည်သော ထာဝရအမှန်တရားဖြစ်၏။ အများ
၏ အမှန်တရားမှာ မှန်တန်နေရန် အခြေအနေတစ်ခုခု
အပေါ် မူတည်နေရသေး၏။

(၂)

လူ့စွာကြီး ဘကြီးထွန်းဆိုလျှင် ဟင်းအိုးကြီးရွာ
တစ်ရွာလုံး အကြောင်းသိပြီး ဖြစ်၏။ ဘကြီးထွန်းကား
ခေသူမဟုတ်။ မိုးကိုဦးဖြင့်တိုက်မှ မှန်မည်ဆိုလျှင် မရ
ရအောင် ဒူးဖြင့်တိုက်မည့် ဘကြီးထွန်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
ဘကြီးထွန်းအမည်မှာ ဟင်းအိုးကြီးမှာ သာမက ရွာနီး
ချုပ်စပ်များဖြစ်သည့် တယ်ပင်တစ်၊ တယ်ပင်နှစ်၊ တယ်
ပင်သုံး၊ သက်ရွာသစ်တို့ထိ လူသိများပြီးဖြစ်သည်။

ဘကြီးထွန်းကတော် ကြီးဒေါ်မြကြောင့်လည်း
ဘကြီးထွန်းပို၍ နာမည်ကြီးရသည်ဟု ပြောမည်ဆိုသော်

ပြောနိုင်ပါသေးသည်။ ကြီးဒေါ်မြသည် နတ်ဝါသနာပါ
သူဖြစ်သည်။ ဟင်းအိုးကြီးရွာမှာ သာမက တယ်ပင်တစ်၊
တယ်ပင်နှစ်၊ သက်ရွာသစ်တို့တွင် ရှိရှိသမျှ နတ်ကနားပွဲ
အားလုံး ကြီးဒေါ်မြ ဝင်မကဘူးသည့် နတ်ကနားပွဲ မရှိ
ပါ။ ဘကြီးထွန်းကလည်း နတ်ကနားပွဲဆိုလျှင် တူးတူး
ခါးခါး ကြည့်မရသူ ဖြစ်ပါ သည်။

အများအမှန်နှင့်ပတ်သက်၍ အကြိုက်တူသည့်
လင်မယားများအား နတ်ဖက်သော လင်မယားဟု ပြော
တတ်ကြ၏။ ဘကြီးထွန်းနှင့် ကြီးဒေါ်မြမှာမူ ဘာဖက်
သော လင်မယားဟု အပြောရခက်သော်လည်း နှစ်ဦး
စလုံး၏ ပျားလည်းစွဲသာ ရှည်လည်းလျှောက်သာ နေ
တတ်မှုကြောင့် အိမ်ထောင်သက်ပင်နှစ်လေးဆယ်ကျော်
ရှည်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

အမှန်တရားအတွက် သူမှန်ကိုယ်မှန်လွန်ဆွဲရင်း
တင်းလွန်းမှုကြောင့် မပြတ်ရန် လျော့လွန်းမှုကြောင့်
မပတ်ရန် ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်
သားသမီးငါးယောက် ထွန်းကားလာသည်ထိ အိမ်

ဆောင်ရေး သာယာမှုအား ပြောပလောက်အောင် မထိ
ခိုက်ခဲ့ပါ။

အမှန်တရားလည်း သူ့ဟာသူနော့၊ ဘကြီးထွန်း
တို့ လင်မယားလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်နေကြသည် မျိုး
တော့မဟုတ်။ အမှန်တရားထိလည်း ရောက်စေ၊ ကြီး
ဒေါ်မြလည်း အရိုက်ခံရမှုမှလွတ်စေ၊ ဘကြီးထွန်းအဖို့
လည်း ဒေါသထွက်ရ သက်သာစေဟူသည့်သားရေပင်
စည်းမျဉ်းစည်းတမ်းတို့ဖြင့် လိုအပ်သလိုကျဉ်းတန်ကျဉ်း၊
ကျယ်တန်ကျယ်၍ သာယာသော အိမ်ထောင်ရေး တည်
ထောင်တတ်ကြသည်မှာလည်း ဩချစရာဖြစ်နေပါ
သည်။

(၃)

“နမတော်ကြီးသား ကျောပူခေါင်းပူ ဖြစ်နေမှာ
ပေါ့၊ အိမ်တွင်းအုန်းက ရှဉ့်ကိုက်ရာပါနေတာကိုး”

ဘကြီးထွန်းအလစ်၊ နတ်ကတော်ခင်စန္ဒာကို
ခေါ်ကာ သားကြီး ကျောပူခေါင်းပူကိစ္စအား နတ်မေးဖြစ်

၏။ ချက်ခနဲဆိုလျှင် နားခွက်က မီးတောက်သော နတ်
ကတော်ခင်စန္ဒာမို့ လျင်သောမျက်စိက ရှဉ့်ကိုက်ရာပါ
နေသည့် အိမ်တွင်းအုန်းအား သတိထားမိသွားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အရေးကြုံလာတော့၍ သက်
လုံကောင်းလိုက်တော့သည်။ ဘယ်ယိမ်းညာခွေ ဝင်ပူး
ရင်း အိမ်တွင်းနတ်က ပြောသလိုလိုဖြင့် ဧရာယိမ်းလိုက်
ဘသားယိမ်းလိုက် လုပ်လိုက်သည်။

ထိုအုန်းသီးကို လဲထားသည်မှာ မကြာသေး။ ရှဉ့်
ကိုက်ရာပါသည်ဆို၍ အသစ် ထပ်မံလဲလိုက်ရပြန်သည်။
“ဗေဒင်ဆန်ခွက် မေးတိုင်းထွက်” မို့ မေးလိုက်စမ်းလိုက်
တိုင်း တစ်ခုခုတော့ ထွက်ထွက်နိုင်သည်ချည်း ဖြစ်နေ
တော့၏။

မည်မျှထွက်လာလာ ကြီးဒေါ်မြ အမှတ်မရှိ။
သမီးငယ်မျက်စိနာစဉ်ကလည်း “အိမ်တွင်းအုန်းသီးတိုင်
ပေါ့” ဖြစ်နေသည်ဆို၍ အသစ်ထပ်မံ လဲလိုက်ရသေး၏။
ထိုအကြောင်းတွေကို ဘကြီးထွန်း မသိမဟုတ်။ သိနေ
၏။ အိမ်ခေါင်းရင်းအုန်းပင်မှ အုန်းသီးတွေ ချက်ပိုင်း

အတွင်း တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေ
ကတည်းက ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ရိပ်မိ၏။

ပြောပြန်လျှင်လည်း ဇနီးသည်နှင့် ကတောက်
ကဆ ဖြစ်ရတော့မည်။ ခက်နေသည်က အငယ်မ . .
နာရည်တရွဲရွဲ ဖြစ်နေသေးသည်။ သူ့ အလစ်တွင်
ကြီးဒေါ်မြ နတ်မေးတော့မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ။

နတ်အုန်းသီး ကြွက်ကိုတ်ရာပါနေသည်။ ကြွက်
မြီးခြောက်နေသည်။ ကျိုးနေသည်။ တိုနေသည်။
အရည်ချောင်နေသည် . . . စသည်ဖြင့် တစ်ခုမဟုတ်၊
တစ်ခုတော့ ပြောစရာတွေ ရှိနေပေလိမ့်မည်။

မထူးတော့ . . . လူ့ခွစာကြီးဖြစ်မည်အတူတူ
ဘကြီးထွန်း အလုပ်တစ်ခုတော့ လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်
လိုက်သည်။

(၄)

ကလေးတွေ ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်ဖြင့် အိမ်ခေါင်း
ရင်း အုန်းပင်အောက်မှာ ဆူညံနေ၍ ကြီးဒေါ်မြ လှမ်း

ငေါက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . . ကလေးတွေ၊ ဆူညံဆူညံနဲ့ ဟယ်၊
ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဖွားဖွားမြ၊ ဖွားဖွား အိမ်တွင်းနတ်စင်ကြီး အုန်း
ပင်ပေါ်ရောက်နေလို့ စက်သီးနဲ့ ဆွဲထားတာ”

“ဘာ . . . ဟိုလူကြီး ကိုထွန်းတော့ မဟုတ်
ကဟုတ်က လုပ်တော့မယ်၊ ဟဲ့ . . . အိမ်ထဲမှာ ဘယ်
သူရှိလဲ၊ အိမ်တွင်းနတ်စင်ကို ပြန်ချပေးစမ်းပါဟယ်”

“မချရဲဘူး အဖွားမြ၊ ဘကြီးထွန်းက ‘ချရဲတဲ့သူ
ချကြည့်၊ အုန်းပင်တစ်ပင်လုံး ငါအရှင်ကြီးကို အပ်ထား
တာ’ လို့ ပြောသွားတယ်”

“လူကန့်လန့်ကြီးကတော့ လုပ်ပြီ၊ ကြံကြံဖန်ဖန်
အိမ်တွင်းနတ်စင်ကိုများ စက်သီးနဲ့ ဆွဲပြီး အုန်းပင်ပေါ်
ရောက်အောင် တင်ရတယ်လို့၊ ကြားမကြားဘူးပေါင်
တော်၊ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် သွားလျှောက်အုံးမပဲ၊
ကိုထွန်း . . . ကိုထွန်း . . . အသက်သာကြီးလာ
တာ . . . အသိမကြီးသေးပါလား”

ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပွစိပွစိပြောရင်း ရွာလူကြီးလည်း တိုင်ဖြစ်အောင် တိုင်သေး၏။ အရှင်ကြီး အပ်ထားသည်ဆိုသည်နှင့်ပင် ဘယ်သူမှ ပြန်မချရဲ။ ဘကြီးထွန်း အကြောင်း တစ်ရွာလုံးကသိနေ၍ ပြန်မချရဲတာလည်း ပါသည်။

“ဟဲ့ . . . မယ်မြရဲ့၊ မောင်ထွန်းလုပ်ထားတာ ဆိုရင်လဲ ဒကာကြီးမောင်ထွန်းကို ငါ့ဆီခေါ်လာခဲ့ပေါ့။ ဘုန်းကြီး ကြည့်ပြောပေးပါမယ်”

အိမ်တွင်းနတ်စင်မှ ရွာပန်းနီစကလေးက လေအဝှေ့တွင် တနီနီ တလှုပ်လှုပ် ဝှေ့ယမ်းလျက် . . . မော့ကြည့်နေသူများကို ကျုပ်ဒီမှာရှိတယ်ဟု အုန်းလက်တွေကြားမှ နှုတ်ဆက်နေသယောင် ထင်ရ၏။

(၅)

ဘုန်းကြီးခေါ်သည်ဆို၍ ဘကြီးထွန်း ကျောင်းမှာ ရောက်နေသည်။ ကြီးဒေါ်မြကလည်း ဘကြီးထွန်းနောက်နားမှာ ကျုံ့ကျုံ့ကွေးကွေးကလေးထိုင်နေ၏။

“ဒကာကြီး၊ အုန်းပင်ပေါ် အိမ်တွင်းနတ်စင်ကို စက်သီးနဲ့ ဆွဲတင်ထားတယ်ဆို”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မောင်ထွန်းရယ်၊ အကျိုးအကြောင်းလျှောက်စမ်းပါအုံး”

“ဒီလိုပါဘုရား၊ တပည့်တော်ကလေးတွေ တစ်ခုခုဖြစ် နေထိုင်မကောင်းတိုင်း တပည့်တော် ဒကာမမယ်မြက နတ်ဝင်သည်ဆီ သွားသွားပြီးမေးပါတယ်။ နတ်ဝင်သည်ကလဲ နတ်အုန်းသီး ရှဉ့်ကိုက်ပါလို့၊ လက်လေးလို့၊ အသားနုလို့၊ ကြွက်မြီးကျိုးလို့၊ ကြွက်မြီးအဖျားခြောက်လို့ ဆိုပြီး တစ်ခုပြီးတစ်ခု အကြောင်းပြပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကြိုက်ရာရွေးသာ သုံးဆောင်ပါ။ မိသားစုတစ်ယောက်မှတော့ နေမကောင်းထိုက်မသာ ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ဆိုပြီး အိမ်တွင်းနတ်စင် တစ်စင်လုံး အုန်းပင်ပေါ်တင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အုန်းပင်တစ်ပင်လုံး အပ်ထားတာတော့ တပည့်တော် မလွန်ဘူး ထင်ပါတယ်ဘုရား”

“ဟဲ့ . . . မောင်ထွန်းရဲ့ မင်းဟာမင်းဟော့”

ဟုတ်နေတာပါပဲလား။ ဒကာမကြီး မယ်မြကကော
တလေးတွေ ကျောပူခေါင်းပူဖြစ်နေတာကို တတ်ကျွမ်းတဲ့
ဆေးဆရာတွေ၊ ဆရာဝန်တွေနဲ့ မပြဘဲ ဒကာကြီးပြော
သလို နတ်ဝင်သည်ပဲ မေးနေတော့တာပဲလား။”

“တပည့်တော်မက ကိုထွန်းပြောသလိုမျိုး . .
. အမြဲတမ်း မေးမနေပါဘူးဘုရား။”

“မယ်မြရယ်၊ မေး . . . မေးတယ်ပေါ့။ ဆရာ
တော်ရှေ့ကျမှ ဘာ အမြဲတမ်းမေးမနေပါဘူးလဲ။
မောင်ထွန်းကို မသိလို့ငြိမ်နေတယ် မထင်နဲ့ဗျာ၊ လျှင်ပြီး
သား ပါးပြီးသား။”

“ကဲ . . . ကဲ . . . မောင်ထွန်းကလဲ အိမ်
တွင်းနတ်စင်ကြီး ပြန်ချလိုက်၊ အမှန်တရားဆိုတာ ရှိတယ်
မောင်ထွန်း၊ အမှန်တရားဆီ အရောက်သွားတဲ့ နေရာမှာ
သူ့လဲ မထိခိုက်၊ ကိုယ်လဲ လိုရာရောက်လေ ကောင်းလေ
ပါပဲ။ လောကဘက်ကကြည့်ရင်လဲ တရားမျှတ၊ ဓမ္မဘက်
က ကြည့်ရင်လဲ အမှားမကျမှ သဘာဝကျတော့မှာပေါ့။
သွားသွား . . . မောင်ထွန်းကလဲ အုန်းပင်ပေါ်က

နတ်စင်ကြီး ပြန်ချပေးလိုက်။

“မယ်မြကလဲ ထစ်ခနဲဆို . . . ဟိုနတ်ကတော်
ယောက်ျားမဟုတ် မိန်းမမဟုတ်ဆီသွားပြီး နဖူးဦးတင်
မလုပ်နဲ့၊ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ချင့်ချိန်ကြည့်အုံး။ ကဲ . .
. ကဲ . . . ပြည့်စုံပြီမဟုတ်လား။ သွားကြတော့ သွား
ကြတော့၊ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေကွယ်။”

ဆရာတော့အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲ၍သာ နတ်စင်
ကို ချပေးလိုက်ရသည်။ ဘကြီးထွန်း အိမ်တွင်းအရှင်ကို
အရွဲ့တိုက်တိုက်ဖြင့် ဆက်ပြီးထားချင်သေး၏။

“အရှင်ကြီး ကြိုက်ရာယူ၍ သုံးဆောင်တော်မူ
ပါ” ဟု သဘောရှိ ကရောဟိပေးထားပါလျက်နှင့် သူ့
မိသားစု တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘာဆက်လုပ်မည် ဆိုသည်
မှာလည်း မတွေးရဲစရာပင်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

အရိပ်နှင့်အလင်း

ထိုနေ့က ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့ကနေ၍ မော်တော်ဆိုင်ကယ်များ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်သွားကြသည်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုဟု ထင်ထားမိသော်လည်း ဘာတစ်ခုခုမှန်း မသိခဲ့သေးပါ။

အမှန်မှာ သူတို့ မောင်သုဆွေ (သပြေရုံ) ကိုရှာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမြို့ကလေးတွင် နေသည်ဆိုသော်လည်း မိမိသည် အိမ်မှာ အနေနည်း၍ အခြားမြို့နယ်များ

မှာသာ လုပ်ငန်းအခြေအနေအရ ပြောင်းလဲနေသောသူဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော့်နာမည်အရင်းကို သိပ်မသိကြပါ။

ထိုမြို့ကလေးတွင် စာရေးဆရာ တော်တော်များများ ရှိပါသည်။ ထိုသူများကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မေးခဲ့ပြီး၍ မောင်သုဆွေ မဟုတ်မှန်း သိနေကြပြီ။

သူတို့အဘယ်ကြောင့် ထိုမြို့ ယောက်ယက်ခတ်နေသနည်းဆိုသော် ၂၀၀၉-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထုတ် မေ့ရုံသီ မဂ္ဂဇင်းတွင် ပါလာသော “နဂါးတို့သက်သေ” ဆောင်းပါးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဘာသာတရားနှင့် ဆန့်ကျင်နေသော အမြင်မတော်မှုများကို ထုတ်ဖော်လျှတ်ဖတ်လမ်းဆင်ထားသည်ဖြစ်၍ အနာပေါ် တုတ်ကျသွားကာ မြို့နယ်သံဃနာယကဥက္ကဋ္ဌထံ တိုင်ကြားသည်ထိ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ခက်သည်က မောင်သုဆွေ (သပြေရုံ) ဘယ်သူမှန်း မသိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးဥက္ကဋ္ဌ ဆရာတော်

ကိုယ်တိုင် မဝတ်တိုက်သို့ ပုန်းဆက်သည်။

အယ်ဒီတာချုပ် ဘဘဦးလေးမြိုင်ကလည်း
“နာမည်ရင်းကို မဝတ်မူအရ ပြောခွင့်မရှိပါ။ မကျေလည်
လျှင် တရားသာစွဲလိုက်ပါ ဘုရား။ မောင်သူဆွေ ထွက်
လာပါလိမ့်မည်” ဟု ပြန်လည်လျှောက်ခဲ့သည်ဟု သိရ
သည်။

သို့သော် လက်မလျှော့ပါ။ လေးငါးခြောက်ခါ
ကြိုးစားရင်း ကံအားလျော်စွာ မြို့အမည်သိသွားပါသည်။
ဖြေခဲ့သူကလည်း လိပ်စာအတိအကျမသိ။ မြို့နာမည်
သာသိ၍ ရှာပုံတော်ဖွင့်ရန် အခက်တွေ့နေကြသည်။
မေးရင်းမေးရင်းနှင့်ပင် စာပေရေးသားသော ကျွန်တော်
အစ်မကြီးနှင့် တွေ့သွားကြသည်။ “မောင်သူဆွေဟာ
ဆရာမကြီးလား” ဟု မေး၍ “ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ
မောင်လေး” ဟု ပြောမှပင် ကျွန်တော်မှန်း သိသွားကြ
သည်။

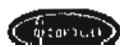

“ဟေ- မင်းဟာ မောင်သူဆွေလား”

“မှန်ပါဘုရား”

“မင်းဟာ ငါ့ဆွမ်းဒကာမဲ့ သိထားတာတ ခြေ
ကျိုးထားလို့ ဘယ်မှမသွားနိုင်ဘူးလို့ သိနေတာ။ မင်း
ရေးထားတာက တကယ် ခရေစေ့တွင်းကျ လေ့လာပြီး
တိတိကျကျ အသေးစိတ် ရေးထားတာကွ။ အဲဒီစာမူ
ပါလာတဲ့နေ့ကစပြီး ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ရေချမ်းလဲတဲ့
သူနဲ့၊ ပန်းကပ်မယ့်သူနဲ့၊ ပုတီးစိပ်တဲ့သူနဲ့ စည်တားနေတဲ့
ဘုရားကလေးနှစ်ဆူမှာ လူအသွားအလာ ကျဲသွားတော့
တာပဲ။ မင်းကို ဘာသာ၊ သာသနာနှောင့်ယှက်မှုနဲ့
အရေးယူလို့ ရတယ်ဆိုတာကိုကော ဒကာကြီးသိလား။
နေပါအုံး။ အသေးစိတ်ရေးရအောင် ဘယ်သူမြှောက်
ပေးတာလဲကွ”

“တပည့်တော် အသက်အရွယ်က မြှောက်ပေး
တိုင်း လုပ်ရမယ့်အရွယ် မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား။ တပည့်
တော်က လမ်းသာမလျှောက်နိုင်တာပါ။ စက်ဘီးတွေ
စီးနိုင်ပါတယ်ဘုရား။ စက်ဘီးစီးရင်းရော့စလဲပြီး

မဖွယ်မရာတွေကို တွေ့ရတာပါဘုရား။ တပည့်တော်
ရေးမိတာက နောင်လာ နောင်သားတွေအတွက်ပါ
ဘုရား။ ဒီလိုမျိုး ကိစ္စတွေကို လုပ်ကောင်းတယ်ထင်ပြီး
အမွေဆက်ထိန်း မှာ စိုးရိမ်လို့ ရေးမိခဲ့တာပါ ဘုရား။”

“ဒကာကြီး၊ ဒီမြို့ကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ရေးထားတဲ့ အခြားစာမူတွေရှိရင်လဲ ဘုန်းကြီးကိုပြပါအုံး။”

ဓမ္မရံသီ၊ ဓမ္မရတနာ၊ မြတ်ပန်းရံတို့တွင် ပါပြီး
သား ကျွန်တော်ဆောင်းပါးများကို မိတ္တူကူးပြီး အသင့်
ယူလာခဲ့သဖြင့် ပြုဖြစ်ပါသည်။ ၂၀၀၈-ခုနှစ်၊ ဧပြီလထုတ်
ဓမ္မရတနာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် “ကမောက်ကမ
ပြုပြင်ကြစို့” ဆောင်းပါးအား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ဖတ်
ကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မြို့၏ ဘာသာ
သာသနာပေါ် ကမောက်ကမ ပြုမှုနေသည်ကို ဖော်
ထုတ် ရေးသားထားသော ပြုပြင်ရေးဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်
ဖြစ်ပါသည်။

“အင်း- သကြိန်တွင်း ရပ်ကွက်ဆွမ်းလောင်း
မဏ္ဍပ်တွေ ညသန်းခေါင်ကျော်ဆွမ်းလောင်းတဲ့

အကြောင်း ရေးထားတာပဲ။ အဲဒါမျိုးတော့ ရေးသင့်
တယ်ကွ”

“မှန်ပါဘုရား၊ ‘နဂါးတို့သက်သေ’ ဟာလဲ အဲဒီ
စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ ရေးတာပါဘုရား။”

“ဘုန်းကြီးတို့ဘက်ကလဲ ကျောင်းတိုက်တွေတို့
အရက်မတက်မချင်၊ ဆွမ်းခံမထွက်ဖို့ အကြောင်းကြားပြီး
လားပါ”

“တိတိကျကျ လိုက်နာတာကတော့ ပညာရေး
မိသားစုပါဘုရား။ ပင့်စာပို့ကတဲက နံနက်ငါးနာရီကျော်
မှ ဆွမ်းအလှူခံကြွတော်မူကြပါဘုရားလို့ ထည့်ရေးပြီး
ပင့်ဖိတ်ခဲ့တာပါဘုရား။ တန်ခူးလရဲ့ အရက်တက်ချိန်
ဟာ နံနက် ငါးနာရီပါ ဘုရား။”

“ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ်၊ ပညာရေး
မှူက ဘုန်းကြီးတပည့်ကွ။ ဒါကြောင့် သိနေလို့ အဲဒီလို
ဖိတ်တာ။ ဘုန်းကြီးက ဒီမြို့နယ်ရဲ့ သံဃနာယကအဖွဲ့
ဥက္ကဋ္ဌကွ။ မင်းဒီလို စိတ်ထားကောင်းကောင်းနဲ့ ရေးမယ်
ဆိုရင်တော့ ဒီပြင်ကျောင်းတွေ ရေးချင်သလို ရေးကွာ။”

ဘုန်းကြီးရဲ့ကျောင်းတော့ လက်ရွှေောင်ပေးကွာ။ အေး
အေး . . . ကျန်းမာပါစေကွာ”

“တပည့်ထော်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါအုံးဘုရား”

* * * *

သွားရင်းလာရင်း တစုနီးစုနီးထုရှိက်သံကြား၍
လှည့်ကြည့်မိလိုက်ရာ ဥက္ကဋ္ဌဆရာတော်ကိုယ်တိုင်
အနီးကုန်းရပ်ထုကြီးအား ဆယ်ပေါင်တူဖြင့် ထုနေသည်
ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဘုရားဝင်း ရင်ပြင်တော်တွင်
ရှိနေသည့် ထုလုပ်ပြီးစ ရပ်ထုကြီးဖြစ်ပါသည်။ ဘာသာ
သာသနာအတွက် အမှိုက်သရိုက်များဖြစ်၍ အုပ်ချုပ်သူ
တစ်စုံတစ်ရာက ဖယ်ရှားပေးရန် တာဝန်သိသိပြောခဲ့ဟန်
တူပါသည်။

ထိုပြောခဲ့သူ၏ အမည်ကို ရွတ်ဆို၍ “ . . .
အမိန့်နဲ့ ဖျက်တာကွ။ . . အမိန့်နဲ့ ဖျက်တာကွ” ဟု
အားရပါးရ ရွတ်ဆိုရင်း ထုဖြိုနေပါသည်။ မြင်ရကြားရ
သည်မှာ မသက်သာ။

ရဟန်းတော်များမှာ ကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာတွင်
ဆရာသမားများဖြစ်ပါသည်။ လမ်းမှားနေသော ဒကာ၊
ဒကာမများအား ထိန်းကျောင်းတည့်မတ်ပေးရပါမည်။
ဒကာ၊ ဒကာမများ၏ မှားယွင်းသော ဆန္ဒအလိုသို့
မလိုက်ဘဲ အမှန်တရားမှ သွေဖည်မသွားရန်၊ ဓမ္မနှင့်
အညီ ဆုံးမပဲ့ပြင်ပေးရန် တာဝန်အပြည့်အဝရှိနေပါ
သည်။

ထိုတာဝန်ကို ပီပီပြင်ပြင် ယူခဲ့မည်ဆိုပါက ထိုရုပ်
ထုကြီး စတင်ဖြစ်ပေါ်လာစရာပင် မရှိပါ။ ယခုကဲ့သို့
အကောင်အထည်ပေါ်လာမှ ဖျက်ချရသည်မှာ ကြည့်
မကောင်း၊ ရှုမကောင်းတော့သည်သာ။

မည်သူ့အမိန့်ပေး၍ ဖျက်ဖျက်။ ဖျက်ဆီးနေ
သည်မှာ မိမိကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်နေပါသည်။ မီးခွက်ငယ်
သည် ပတ်ဝန်းကျင်အား အလင်းပေးနိုင်စွမ်းရှိသော်
လည်း အနီးစပ်ဆုံး မိမိအရိပ်ကိုမူ လင်းစေနိုင်စွမ်းမရှိပါ။
ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ်သော ကိုယ့်အရိပ်သည် ဤမျှအထိ
အန္တရာယ်ကြီးမားပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုမြို့ကလေး၏ အဝေးတွင် ရောက်နေ၍ ထို
ကျောင်းဝင်းအတွင်း နတ်ပွဲတွေဆက်ရှို-မရှို မသိတော့
သော်လည်း ထိုဆရာတော်ကြီးကား မရှိတော့ပါ။ ပျံလွန်
တော်မူခဲ့ပါပြီ။

ဆရာတော်၏ ရေးခွင့်ပါမစ် (Permit) ရခဲ့ ပြီမို့
ကျွန်တော်ရေးခဲ့မိပါပြီ။ လက်မရွှောင် ဖြစ်တော့ပါ။

ပွန်းခေါ်သံ

ငါးဖျားချိတ်တွင် ငါးစာတပ်ပြီး ငါးဖျားသကဲ့သို့
လောဘ တရား၏ ပင်ကိုယ်ဗီဇ လိုချင်မှုကို အသုံး
ချလျက် လူတို့ကို အချဉ်ဖမ်းနေသည်များ မြင်နေတွေ့နေ
ကြားနေရ၏။)

တစ်ကျပ်ခွဲသားခန့်ရှိသည့် ရွှေဆွဲကြိုးကြီးအား
နှစ်ဦးပြိုင်တူ ကောက်ရသလိုမျိုး ဖန်တီးကာ ဝေစု အတူ
တူခွဲရအောင်ဟု စကားစရင်း-

“ဒီလိုလုပ်ပါလား တူမကြီးရယ်၊ ဦးကြီးအနေနဲ့
တောကလာရတာဆိုတော့ ရွှေဆိုင်တွေသာတွေ့မှာ

ဒီဆွဲကြီးရောင်းရအောင်ကလဲ အသိမရှိဘူးလေ။ ဒီတော့ သာတယ်နာတယ် သဘောမထားပါဘူး။ တူမကြီးလဲ မနစ်နာအောင် အလုပ်လဲဖြစ်အောင် ငါ့တူမလက်စွပ်က လေးနဲ့ ပါသမျှငွေပဲ ပေးခဲ့ပါ။

“ဦးကြီးမှာလဲ ဆက်ရမယ့်ခရီးက တန်းလန်းမို့ အဆင်ပြေအောင် ပြောတာပါကွယ်။ သာတယ်နာတယ် သဘောမထားပါဘူး။ ရော့ရော့ ဒီဆွဲကြီးကလေး တူမ ကြီးသာ အပိုင်ယူလိုက်ပါ”

အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် တဘက် ကြီး ခေါင်းပေါင်းထားသော ထိုတောသားကြီးအား ကိုတောက်ထိန်အသိ ဒေါ်ခင်ကြွေလည်း သူမ ရွှေလက် စွပ် တစ်မတ်သားရော ပါလာသည့်ငွေ ထောင့်ငါးရာ မပြည့်တပြည့်ရော ပေးလိုက်ပြီး ဝမ်းသာနေ၏။

“အင်း . . . ရွှေဆွဲကြီးကြီးကလဲ လက်ရာ တော့ ကောင်းပ” ဟု ကြည်နူးနေသမျှကို ရွှေဆိုင် ရောက်မှ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြ၏။

ရွှေတစ်မတ်သား လက်စွပ်ကတော့ ရှော့ရှော့

ရှုရှု ပါသွားခဲ့လေပြီ။ ရွှေဆွဲကြီးအတူ တစ်ကျပ်ခွဲသား ငါးစာတွင် တန်းလန်းတန်းလန်း ငြိမိသွားသော လော ဘတရား၏ အကျိုးဆက်တည်း။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက် ၍ တို့ဆေးမိတာဟု ပြောသူကပြောသည်။

လောဘတရား၏ ကွန်ရက်တွင် ဆင်ခြင်တုံ တရားတို့ ပျောက်ပျက် ပြယ်လွင့်ကုန်ကြသည်။ ဆုံးရှုံး မှုကြောင့် ငိုကြွေးနေသော ဒေါ်ခင်ကြွေကို ကြည့်ရသည် မှာ သနားစရာကောင်းလှ၏။ မြို့ကို အရောက်အပေါက် များသူဖြစ်လျက် အလွန်း၍ ခံရတာမဟုတ်။ လောဘ ကြီးလွန်း၍ ခံရတာ၊ နည်းတောင်နည်းသေးဟု ဆိုသူတ ဆိုကြသည်။

လှည့်လည်လိမ်နေသူတို့ လိမ်နည်းပေါင်းစုံ သုံး ကြသည်။ လောဘသားတို့မှာ လှည့်ကွက်တွင် သွတ် သွတ်ခါအောင် လည်ကြရ၏။

လိမ်သူတို့၏ လိမ်လုံး လှည့်လုံးများကလည်း အလိမ်ခံချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို လှပသေ သပ်လွန်းပါသည်။ “မယုံမရှိနဲ့ ကိုယ်တွေ့ဗျ” ဟု ပြောရ

လောက်အောင် ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ဖောက်
သည်ချချင်ပါသည်။

ကိုတောက်ထိန်ကြီးကိုယ်တိုင် ကြံ့တွေ့ခဲ့ရသော
တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းတစ်ခု။

* * * *

“ဟဲ့လို . . . ဖုန်းနံပါတ်ကလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အမိန့်ရှိပါ”

“ဟုတ်တဲ့ - ကျွန်တော်တို့ ထိဆိုင်
ကပါ။ မင်္ဂလာသတင်းစကားလေးတစ်ခု ပြောချင်လို့
ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တာပါ ခင်ဗျာ။”

“ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ အကျိုးအ
ကြောင်း သိပါရစေ။”

“အခု စကားပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ။
လုပ်ရကိုင်ရ အလွဲလွဲအချော်ချော် မဖြစ်အောင် မေးရ
တာပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့။ လိပ်စာနဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်လဲ
တစ်ချက်သိပါရစေ”

“ကျွန်တော်က ဦးတောက်ထိန်ပါ။ နေတာက
တော့ ကြိုပင်ကောက်မြို့၊ သပြေရုံကျေးရွာကလေးမှာ
ပါ။ မှတ်ပုံတင်က ဂျီဘီကေ -”

“ဟုတ်တဲ့ ဦးတောက်ထိန်ခင်ဗျား၊ ထိများ ထိုး
ထားပါသလား”

“ကျွန်တော် ထိဝါသနာမပါပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်
လလောက်ကတော့ ပြည်မြို့ကိုသွားရင်း ကျွန်တော့်
အမိုးသမီးက ထိထိုးခွင်တယ်ဆိုတာနဲ့ တစ်စောင်တော့
ထိုးဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထိပေါက်တယ်လို့လဲ ထိဆိုင်တ
အကြောင်းမကြားပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီမင်္ဂလာသတင်းစကားပြော
ပြချင်လို့လဲ ဦးတောက်ထိန်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ။
ကျွန်တော်တို့ထိဆိုင်ကနေ ကိုယ့်ထိဆိုင်မှာ ထိထိုးတဲ့
သူတွေကို ခြောက်လတစ်ကြိမ် မဲဖောက်ပေးလေ့ရှိပါ
တယ်။ အခု ဦးတောက်ထိန်နာမည်နဲ့ အဝတ်လျှော်စက်
မဲပေါက်နေပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာပါတယ်။ အဝတ်လျှော်

စက်ကို ဘယ်မှာလာထုတ်ရမှာလဲ”

“ရန်ကုန်က ကျွန်တော်တို့ထိန်းကို လာထုတ်ရမှာပါ။ ဒါ့ပြင် ဒီထက်ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ ဒုတိယသတင်းကောင်းတစ်ခုကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ ထိဆိုင်မန်နေဂျာက ဦးတောက်ထိန်ကို ပြောပြအုံးမှာပါ။ တလေးတစားကို ဝမ်းသာအားရ ပြောပြပေးမှာပါ။ ဖုန်း ခဏတိုင် ထားပေးပါ။ ဖုန်းတော့ ချမပစ်ပါနဲ့ ဦးတောက်ထိန်”

တပေါင်းလဆုတ် ရက်များ၏ နွေနေ့ခင်းများသည် ထင်သည်ထက်ပင် ပိုမိုပူပြင်းနေပါသည်။ ပူအိုက်မှုကို ယပ်တောင်တစ်ချောင်းဖြင့် ခုခံနေစဉ် တယ်လီဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ကိုတောက်ထိန်ကြီး အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။

“အဝတ်လျှော်စက် မဲပေါက်သည်” ဟူသော အသံကြောင့် သူ့သူဝယ်ချင်း ကိုဇော်ဝင်းမြင့်ကို သတိရသွားသည်။

စင်ကာပူတွင် အလုပ်လုပ်စဉ်က သူ့သူဝယ်ချင်း ကိုဇော်ဝင်းမြင့်ထံ စာတိုက်မှ ကားသော့ကလေး တစ်ခု

ရောက်ရှိလာသည်။ ကားသော့ အစစ်တော့မဟုတ်။ ကားသော့ကို စာအိတ်ထဲထည့်ပြီး စာကလေးတစ်စောင်နှင့် အတူ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဤစာအုပ်ဆိုင်မှ စာအုပ်များကို လစဉ်ဝယ်သူအားပေးနေသောသူများအား မဲဖောက်လျက် လတ်ဆောင်များ ပေးနေလေ့ရှိရာ ဦးဇော် ဝင်းမြင့်ကားတစ်စီး မဲပေါက်၍ ကားရပိုင်ခွင့် ရနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်ဝမ်းသာနိုင်ရန် ကားသော့ပုံစံတူတစ်ခုကို ပေးပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ကားနှင့်ပတ်သက်ပြီး အသေးစိတ်သိလိုပါလျှင် မိမိတို့ဆီ လာရောက်ဆက်သွယ်စေလိုကြောင်း” စသည်ဖြင့် မစားရဝခမန်း ရေးသားထားသည်ကို ကိုတောက်ထိန် ဖတ်ခဲ့ရဖူးသည်။

ကားတစ်စီးရလိုစေဖြင့် သွားခဲ့မိသော ကိုဇော်ဝင်းမြင့်အား ကားရလိုပါလျှင် ဘာထပ်ဝယ်ပါ။ ညာထပ်ဝယ်ပါဖြင့် ဆွယ်ကြသည်များ ကြုံရသည်။ ဝယ်ခိုင်းသည်များ မဝယ်လိုသောကြောင့် ကားကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့သည်ကို ဇော်ဝင်းမြင့်၏ အတွေ့အကြုံသည် ကိုတောက်ထိန်အဖို့

ပူပူနွေးနွေးပင် ရှိနေပါသေးသည်။

အဝတ်လျှော်စက် ရလိုစိတ်တို့ သွေးအေးနေဆဲ

. . . ကိုင်ထားသော ဖုန်းခွက်မှ အသံထွက်လာသည်။

* * *

“ဟဲ့လို-ဦးတောက်ထိန်၊ စောင့်နေရတာ တော်တော်ကြာသွားလား။ ကျွန်တော် အလုပ်နဲ့နဲ့ရှုပ်နေလို့ ချက်ချင်းစကားမပြောဖြစ်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ် . . . ပြောပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် အတွက် ခဏလောက်စောင့်နေရတာ သိပ်အပန်းမကြီးပါဘူး”

“ဒီလိုပါ၊ အခု ကျွန်တော်တို့ ထိဆိုင်ကနေ တစ်ပြည်လုံးက ကံထူးရှင် တစ်ရာ့ငါးဆယ်ကို ခြောက်လ တစ်ကြိမ် ကံစမ်းမဲဖောက်ရွေးပြီး ရေခဲသေတ္တာတို့၊ ဗွီစီပီ ပလေယာတို့၊ အဝတ်လျှော်စက်တို့၊ လျှပ်စစ်ထမင်းအိုးတို့ကို မေတ္တာလက်ဆောင်ပေးနေတာမို့ ဦးတောက်ထိန်လဲ အဝတ်လျှော်စက် မဲပေါက်တာတော့ သိပြီးပြီထင်

ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပြီးပါပြီ၊ လာထုတ်ရင် ကျွန်တော့်မှာ ထိလက်မှတ်တော့ ပြစ်ရာမရှိဘူးနော်။ ထိမပေါက် မုန်းသိလို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီ”

“ဘာထိလက်မှတ်မှလဲ ပြစ်ရာမလိုပါဘူး။ မှတ်ပုံတင်ယူလာရင်ပဲ ရပါပြီ။ ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ ဒုတိယဝမ်းသာစရာ တစ်ခုကတော့ ဦးတောက်ထိန်ရဲ့ ထိပေါက်ကံအကြောင်းပါပဲ။ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ နားထောင်ပေးပါ။

“ကံထူးရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဦးတောက်ထိန်ကို ဆရာတော်ကြီးက ရွေးချယ်ပေးလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကိုးကွယ်နေတဲ့ ဆရာတော်ကြီးဟာ ဘားအံမြို့နယ်ထဲက ထုံးကျောက်လိုက်ဂူတစ်ခုမှာ သက်သတ်လွတ်စားပြီး သိဒ္ဓိပေါက် ကျင့်ကြံနေတဲ့ ဆရာတော်ကြီးပါ။ မီးထုံ ရေထုံကူးပြီးသား အောင်မြင်ပြီးသား မို့ အကျင့်စရုဏအနေနဲ့ လက်ဖျားခါလောက်တဲ့ ဆရာတော်ကြီးပေါ့။

“တောစဉ် တောင်စဉ်တွေလှည့်လည်ပြီး ကမ်း

ကျင့်ကြံနေတာ ကြာပါပြီ။ လောလောဆယ်တော့ ဘာအံ့ မြို့ရဲ့ တောထဲက ထုံးကျောက်လိုက်ရုံမှာ ထွက်ရပ်ပေါက်ကျင့်ကြံနေတာနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်က ဆန်ခါတင် မဲလိပ်တစ်ရာငါးဆယ် ရွေးယူပြီး ဆရာတော်ကြီး ခြေတော်ရင်းဆီ ရောက်ခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ နားထောင်နေပါတယ်၊ ဆက်ပြောပါ”

“အဲဒီမဲလိပ် တစ်ရာငါးဆယ်ထဲမှာမှ ဆရာတော်ကြီးက ဦးတောက်ထိန်မဲလိပ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြီး အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတဲ့ တကယ့်မဟာကံထူးရှင်ပဲ၊ ဒီဘဝမှာပဲ ဒီရုပ်ခန္ဓာနဲ့ ထိပေါက်နိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ အမိန့်တော် ချမှတ်ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ဦးတောက်ထိန်အတွက် ကံကောင်းစေမယ့် မင်္ဂလာ ထိန်ပါတ်များကိုလည်း အကွရာနဲ့ တကွ ရွေးချယ်ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။

“မင်းတို့ မဟာကံထူးရှင် ဦးတောက်ထိန်နဲ့ ဆက်သွယ်ဖြစ်အောင် ဆက်သွယ်ကြ၊ သူဟာ ဘာသာသာသနာကို မြင့်သည်ထက် မြင့်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်

တဲ့သူ၊ မင်းတို့ဟာလဲ သူ့ပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းတဲ့အနေနဲ့ အစွမ်းကုန်ကူညီကြလို့ မိန့်တော်မူတာနဲ့ အခု ဦးတောက်ထိန်ကို ဆက်သွယ်လိုက်ရတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အခု ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလဲ ဦးတောက်ထိန်အတွက် ဆရာတော်ကြီး ရွေးချယ်ပေးထားတဲ့ ဝဏန်းတွေ အစုံလိုက် စုံစုံညီညီ ရှိနေပြီးသားပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆရာတော်ကြီး အလိုတော်ကျ အရာအားလုံး စီမံပြီးပါပြီ။ ဦးတောက်ထိန်ဆန္ဒ သိပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တ ယေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီ ယေရဝါဒလမ်းကြောင်းတသွေဖည်သွားတဲ့ ထုံကူးတာတွေ၊ သက်သတ်လွတ်စားပြီး အဓိဋ္ဌာန်တာတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ဆရာတော်ရဲ့ ထိဝဏန်းတွေကို ထိုးဖြစ်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။

“ကျွန်တော်ထိကစားတဲ့သူလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုလို အချိန်ယူပြီး ဖုန်းဆက်ပြောတာကိုလဲ ကျေးဇူး

တင်လှပါပြီ။ ခုလိုပြောရတာ စိတ်မရွံ့ပါနဲ့။ ထိထိုးရမှာ ဝါသနာမပါလို့ကို မထိုးတာပါ”

“ကျွန်တော်တို့က ဆရာတော်အမိန့်ရှိလို့ လှမ်း ဆက်သွယ်တာပါ။ ထိထိုးတာ မထိုးတာကတော့ ဦးတောက်ထိန် ဆန္ဒအတိုင်းပေါ့။ ဒါဆို ဒါပဲနော် ဦးတောက်ထိန်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

* * *

“မောင်လေးရယ် . . . နင်ကလဲ။ ကျွန်တော် မဲပေါက်ထားတဲ့ အဲဒီအဝတ်လျှော်စက်သာ ပို့လိုက်ပါ။ ကုန်ကျစရိတ်ကို ဘဏ်ကနေ ကျွန်တော် ငွေလွှဲပေးပါ့ မယ်လို့ ပြောရောပေါ့”

“ဟာ - မမကြီးကလဲ။ သူတို့ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်း ဆက်တာကိုက အဝတ်လျှော်စက်ပေးချင်လို့ ဆက်တာမှ မဟုတ်တာ။ တကယ်တော့ ထီရောင်းချင်လို့ ဝတ္တရ ဖြီးလုံး မက်လုံးတွေပေးပြီး ဆွယ်နေတာ။ ဆရာတော်ကြီးကို

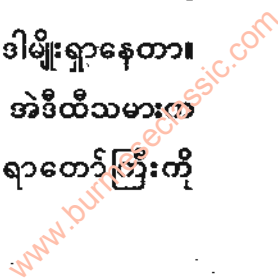

အထင်ကြီးပြီး လောဘတန်းလန်းနဲ့ လိုက်လာမလားလို့ စမ်းကြည့်တာ။

“သူတို့ တကယ်ပေးချင်မှဖြင့် ဘာထိထိုးဖို့ ဆွယ် တရားဟောစရာ လိုတော့လဲ။ ရိုးရိုးသားသားအကြောင်း ကြားပေါ့။ ကျွန်တော်သာ ရန်ကုန်လိုက်သွားကြည့်။ ကျွန် တော့်သူငယ်ချင်း ကိုဇော်ဝင်းမြင့် ကြံ့သလိုမျိုး ကြံ့ရတော့ မှာပဲ”

“အေး. . . နင့်ပြောမယ့်သာ ပြောရတာပါ ဟယ်။ ဒီနည်းတွေက ရိုးအီနေပါပြီ။ နင်က လောဘ သတ်နိုင်လို့။ နတ်တွေ၊ ဘိုးတော်တွေ၊ ဝတ္တရတွေ၊ ယတြာ တွေဆိုတာ လုပ်စားနေတာမှန်း သိနေလို့ တော်သေး တာပေါ့။ နင် အဲဒီအကြောင်းကလေးတော့ အခြား အလားတူ ကြံ့မယ့်သူတွေအတွက် သတိပြုနိုင်အောင် မောင်သူဆွေကို ရေးခိုင်းသင့်တာပေါ့”

“ရေးခိုင်းရမှာပေါ့။ သူကလဲ ဒါမျိုးရှာနေတာ။ တကယ် သည်းထိတ်ရင်ဖိုပဲ မကြီးရာ။ အဲဒီထီသမားက သိပ်အပြောကောင်းတာ။ အဲဒီဆရာတော်ကြီးကို

တကယ် ဝိဇ္ဇာခိုရုံကြီးဖြစ်အောင်ကို လေအေးအေးနဲ့ ရှင်းပြနေတာ မမကြီးရေ။ ဘကယ်ရုံ-မရှိတော့ မသိဘူး။ သတင်းကြားရုံနဲ့တင် သွားပြီးဖူးချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို ပြောနေတာလေ”

“ဟုတ်ပါ မောင်လေးရယ်။ နင်သာ လောဘတန်းလန်းနဲ့ အဝတ်လျှော်စက် သွားထုတ်ရင်တော့ ထိုးလိုက်ရမယ့်တီတွေ . . . ငါတော့ တွေးတောင် မတွေးရဲဘူးဟေ့။ ရင်တွေတုန်လိုက်တာဟယ်”

မမကြီး အေးမိခံသာမက ကျွန်တော်ပါ တုန်လှုပ်မိပါသည်။ လောဘသားတွေအကြိုက်မက်လုံးပေးပြီး ဖုန်းခေါ်သူတွေ ရှိနေကြပါပြီ။ ငါသည် ငါးစာသက်သက်သာမြင်၍ အာသာငမ်းငမ်းဖြင့် ငါးစာအား ကမန်းကတန်း မျိုမိသဖြင့် များချိတ်တွင် အမိခံနေရဆဲ . . .

ကျွန်တော်တို့မှာ လူသားများဖြစ်သည်။ လူသားဟူသည် ဟပ်မက်စရာသာမြင်၍ အန္တရာယ်မမြင်သူများ မဖြစ်ရလေအောင် မိမိကိုယ်ကို မိမိစောင့်ရှောက်နိုင်စွမ်း ရှိရပါမည်။

ကိုတောက်ထိန်ကတော့ ဖုန်းခေါ်သံကြားရတိုင်း ထိဆိုင်တပါဟု အပြောခံရမည့်သူများ “လောဘ မကြီးကြပါနဲ့” ဟု စတားလက်ဆောင်ပါးချင်နေရှာသည်။

သူ၏နတ်

ကိုကြီးချစ်ခင်နှင့် အစ်မဒေါ် ရှင်ဘုတ်တို့၏ လယ်
စောင့်တဲကလေးမှာ ရွာမကြီးနှင့် ရွာဦးချောင်းကြား လယ်
ကွင်းထဲတွင် ရှိနေပါသည်။ တဲသာသာလေးပင်အိမ်နိမ့်
တလေးသဘောမျိုး ဆောက်ထားသည်။ နွေ့နွေ့ မိုးမိုး
ဆောင်းဆောင်း အနေကောင်းသဖြင့် လယ်စောင့်တဲ
အိမ်ကလေးမှာသာ သူတို့နေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့အိမ်က တော်တော်ကြီးကို နိမ့်သည်။
မွေးထားသောခွေးများပါ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး အိပ်ချင်အိပ်

ကြသည်။

နေ့လယ်စာပင် မစားကြရသေး။ နေပူဒက်က
ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။ အရိပ်ကောင်းသော ဘူးစင်ရိပ်
အောက် ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် စတိုင်ကျကျထိုင်
ရင်း ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ဖွာနေစဉ် ဇနီးသည်ဒေါ် ရှင်
ဘုတ် အသံထွက်လာသည်။

“ကျုပ်ဝက်သားအိုး ကျက်ပြီနော်။ မီးဖိုသေးမှာ
မီးအေးအေးနဲ့ နှပ်ထားတယ်။ ခွေးစားသွားအုံးမယ်။
ကျုပ် ဆရာတော်ဦးပိလာသကျောင်းကို ခဏသွားအုံး
မယ်။ ဘုံကထိန်ပွဲမှာ ကျွေးဖို့မွေးဖို့ သူများတွေ ပြင်ရ
ဆင်ရအောင် သွားကြတာကြာပြီ။ ကျုပ်မှာတာ မပေ့နဲ့
နော်။ တော့ခွေးတွေ ဝရုစိုက်။ ဟင်းအိုးလှန်စားသွား
မယ်”

ပြောလည်းပြော ရှုပ်နန်းနီကာထားသော အိမ်
တွင်းအုန်းကို နံသာရည်ဖျန်းကာ မိုးတံရှည် ဝါးယပ်ဖြင့်
သုံးလေးချက်ခတ်နေပါသည်။ ကိုကြီးချစ်ခင်က
မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ပါသေးသည်။

“နင့်နှယ်ဟယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း သွားခါ နီးလာခါနီးများ”

“မသိရင် မသိသလိုသာနေပါ ကိုချစ်ခင်ရယ်၊ တော်မသိပါဘူး၊ တော်ဟာတော် ခွေးသာဂရုစိုက်ပါ”

* * * *

ကိုကြီးချစ်ခင်က အစ်မဒေါ်ရှင်ဘုတ်ကို မကျေနပ်ပါ။ သူ့မှာ စပါးစိုက်လိုက်၊ ပဲစိုက်လိုက်၊ ဖရဲစိုက်လိုက်နှင့် အားရသည် မရှိဘဲ ခွေးတလုံးလုံး ရုန်းကန်နေရသည်။ မိမိကိုတော့ ယပ်တောင်တစ်ချက် ခပ်ပေးဖော်မရ။ အိမ်တွင်းအုန်းသီးကြီးကို မခွဲတစ်ခွဲ ယပ်ခတ်ပေးနေပုံကိုက မျက်လုံးထဲက မထွက်။ “မသိ မသိသလိုနေ” ဟုတောင် အပြောခံခဲ့ရသည်။

ကိုယ့်ရွာသားတွေ ရွာဦးကျောင်းသို့ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားလာနေသောကြောင့် ပူညံ့ပူညံ့မဖြစ်လို၍ သာ ဝေါသတွေ ရင်ထဲမျိုချထားခဲ့ရသည်။ မကျေနပ်၊ သိပ်အစာမကြေချင်။

အရေးထဲ ကျောင်းတော်ကြီးမသွားရဘဲ လယ်တဲမှာ စောင့်နေရသည်ကိုလည်း အလိုမကျ။ မစောင့်လို့လည်း မဖြစ်။ ဖရဲခင်းက ရှိနေသည်။ လူစောင့်မရှိ မရှိသလို ခိုးချင်ကြသည်။ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး စားသွားသည်က အရေးမကြီး။ အနုမှန်းမသိ၊ အရင့်မှန်းမသိ ဒရောသောပါးခိုးယူသူများကြောင့် အနွယ်တွေပြတ်ကာ အပင်နာသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လူရိပ်လူယောင် ပြရသည်။ ပြရင်းပြရင်း အိပ်ချင်လာသည်။ ရိုးပြတ်တော့ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေနုအေးအေးကလည်း အိပ်ချင်စိတ်ကို အားပေးနေသည်။ ထိုင်နေသည်မှာလည်း ဝါးပက်လက်တုလားထိုင်မို့ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

* * * *

မည်မျှ အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ ဂလုံဂလုံမိ အသံတွေကြားမှ မိန်းမမှာသွားသော ဟင်းအိုးကို သတိရသည်။ ကမန်းကတန်း မီးဖိုထဲဝင်ကြည့်တော့

www.burmeseclassic.com

ဟင်းရည်တွေ ပေကျံနေသော ကြမ်းပြင်၊ ဟင်းတစ်ဖတ်
မှ မရှိတော့သော တစောင်းမှောက်နေသည့် ဝက်သား
ဟင်းအိုး၊ သွားပြို၊

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ခွေးပိန်မ မိနီအား ဓားဖြင့်
လိုက်ပစ်ဖြစ်သည်။ မိနီမ အပြေးကောင်း၍သာ ဓားစာ
မခံခြင်းဖြစ်သည်။

“အလိုတော် . . . ကိုချစ်ခင်၊ ချွေးသံရွဲ့ရွဲ့နဲ့
မောကြီးပန်းကြီး နိုင်လှချေလား။

“မိနီပေါ့၊ ဟင်းအိုးလှန်စားသွားလို့ ဓားနဲ့လိုက်
ပစ်နေတာ”

“တော် . . မေ့မှာစိုးလို့ သတိတောင်ပေးသွား
သေးတာပဲ၊ ပက်လက်တုလားထိုင်ပေါ် တော်အိပ်ပျော်
သွားလို့နေမှာပေါ့၊ တော့ကိုက ကျုပ်စကားမှ ဂရုမစိုက်
တာ”

“ဘာ - မယ်ရှင်ဘုတ်၊ စကားကြည့်ပြောနော်။
မင်းကကော မင်းဟာတွေလောက် ငါ့ဂရုစိုက်လို့လား။
လူကသာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသွားတော့မှာ၊ မသွား

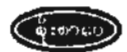
ခင်ကလေး ခဏမှာတောင် အရေးတယူယပ်ခတ်ပေးရ
တာနဲ့၊ နံ့သာရည်ဖျန်းပေးရတာနဲ့ အကဲကိုပါနေတာပဲ။

“မင်းအားကိုးတကြီး အရေးယူနေတဲ့ အဲဒီဟာ
ကကော . . . ငါ့ကို ပြုစုယူပေးတဲ့ မောင်းမတော်
ကြီးရဲ့ ဟင်းအိုးကလေးတော့ စောင့်ရှောက်ပေးအုံးမှပဲ
ဆိုပြီး ငါအိပ်နေတုန်းမှာ တစ်စက်ကလေး စောင့်ရှောက်
ဖော်ရရင်တောင် ဝက်သားဟင်းအိုး အခုလိုမျိုး ခွေးပိန်မ
မိနီ အစားမခံရဘူးကွသိလား။

“မင်းစကား ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ ငါ့မပြောနဲ့၊ မင်းဟာ
တွေကကော မင်းကိုဂရုစိုက်လို့လား။ ခွေးပိန်မမိနီကို
တော့ဓားနဲ့ လိုက်လို့ပြီးသွားပြီ၊ မင်းဟာတွေကို ဓားနဲ့
ခုတ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဟယ်-ကိုချစ်ခင်၊ မလုပ်ကောင်းတာတွေ မလုပ်
ပါနဲ့တော်”

အစ်မဒေါ်ရှင်ဘုတ် အသံမှမဆုံးသေး အိမ်တွင်း
အုန်းကတော့ ကိုကြီးချစ်ခင်၏ စိတ်နာနာနှင့် ခုတ်နေ
သော ဓားချက်များကြောင့် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်

သွားဝါသည်။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း အစ်မ ဒေါ်ရှင်ဘုတ် လန့်နေသည်။

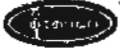
အိမ်တွင်းနတ်ကို မလေးမစားလုပ်မိ၍ စီးပွား နေ၊ ကျန်းမာရေးတွေ ဆုတ်ယုတ်တော့မှာ ကြောက်နေ သည်။

ထိုနှစ်က ဖရဲသီးတွေ အထွက်စော၍ ဈေး ကောင်းမိသည်။ စပါးလည်းကောင်း၊ ပဲလည်းကောင်း၍ လူလူသူသူ နေထိုင်နိုင်သည့်ပြင် ရွှေတွဲလွဲ ငွေတွဲလွဲဘဝမို့ အိမ်တွင်းနတ်ပင် မေ့ချင်ချင်။

နေ့တွေ ရက်တွေ နာရီတွေ ရာသီတွေ အလီလီ ရွှေ့ခဲ့သော်လည်း ဘာဆိုးကျိုးမှ မခံစားရ။ ကြောက်သ မြင့်သာ ပြုခဲ့မိသည့် ပသမှုများအပေါ် အစ်မ ဒေါ်ရှင် ဘုတ် အသိအမြင် ပြောင်းလဲလာဟန်တူပါသည်။ ဘာအိမ်တွင်းနတ်အိုးမှလည်း မရှိတော့။

ဘူးစင်မှဘူးသီးတွေကလည်း ခွေးလေးတွေ နို့စို့ သလို တပြတ်ပြတ်သီးနေသည်။ ခူးမနိုင်။

“တော်ကလဲတော်၊ ဝီလောက် အိုက်စပ်နေတာ။

စွပ်ကျယ်ကလေး ဘာကလေးလောက်တော့ ဝတ်ထားမှ ပေါ့”

ပါးစပ်က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောနေ သော်လည်း သူ၏အိမ်ဦးနတ် ကိုကြီးချစ်ခင်၏ တျော ပြောင်ပြောင်မည်းမည်းကြီးကိုတော့ ယပ်ခတ်ပေးနေ သည်။ လူ့ခွစာ ကိုကြီးချစ်ခင်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်း ရေနွေးပူပူတစ်ခွက်ကို အားရပါးရ မှုတ်သောက် နေပါတော့သည်။

တို့ဆေးလား

“တော်စမ်းပါ မယ်မြ၊ အိုကြီးအိုမ အရွယ်ကြီးနဲ့
 ငိုမနေစမ်းပါနဲ့၊ နားငြီးတယ်၊ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်တို့၊ သူရ
 သူတီရုပ်တုတို့ လက်ဆောင်ရမယ်ဆိုတော့ ငမ်းငမ်း
 တက် လိုချင်လိုက်တာ၊ လောဘသမားကို လောဘနဲ့
 များတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ ကောင်းဗယ် . . .
 သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဘာတို့ဆေးမိတာမှ မဟုတ်ဘူး
 မယ်မြ၊ နင် အလို့ခံရတာ”

လင်တော်မောင် ဘကြီးထွန်းစကားကြောင့် ကြီး

တော်မြ ငိုနေရင်းမှ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။
 ဆုံးရှုံးသွားသော ရွှေလက်ကောက် နှစ်ကွင်း၊ စတီး
 ငါးဆင့်ချိုင့်၊ ပလတ်စတစ်လက်ဆွဲခြင်း အနီတို့ အတွက်
 တွေးမိလေတိုင်း နှလုံးမြာလို့မဆုံး၊ မိမိအပေါ် နားမလည်
 ရကောင်းလားဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်ရင်း မထိန်းနိုင်
 မသိမ်းနိုင်သော သံစဉ်တို့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်
 လွင့်ထွက်သွားသည်။

“အမယ် . . . ကိုထွန်း၊ မတရားမပြောနဲ့။
 ဘာမှ အ-လို့ ခံရတာမဟုတ်ဘူး။ တို့ဆေးမိတာတော့
 သိလား။ တို့ဆေးမိတာ။ မိမယ်မြတို့ ကိုယ့်လက်မှာ ဝတ်
 ထားတဲ့ လက်ကောက်ကို ချွတ်ပေးလိုက်ရအောင်
 ဘယ်တုန်းကမှ မရက်ရောခဲ့ဘူး။ တော်သိထားဖို့က
 တော်ဟာမကြီး တို့ဆေးတို့ပြီး စိတ်ညှိယူသွားတာဟဲ့။
 သိရဲ့လား။

တော်က သူများနဲ့ ကိုယ့်မိန်းမ ယှဉ်လိုက်ရင်
 အမြဲတမ်း သူများအကောင်းချည်းပဲ။ ကျုပ်သဝ
 မကောင်းတာဆိုတာ သိပြီးသားပါ။ တော် အဲဒီလို ကျုပ်

ထို့ ပြောတော့ဆိုတော့မယ်ဆိုတာ ကြုံတွေးပြီးသားပါ
တော်

ပြောလည်းပြော ငိုလည်းငိုနေသော ကြီးတော်
မြတို့ကြည့်ပြီး သကြီးထွန်း စိတ်တုန်သွားသည်။ ဒေါသ
အလျောက် ရိုက်နှက်ခဲ့လျှင်လည်း တစ်ပူပေါ နှစ်ပူဆင့်
ခွဲသာ ရှိတော့မည်ဟု တွေးမိသောကြောင့်သာ ကြီးတော်
မြ သက်သာရာရနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နတ်ကတော်တွေနှင့်
အရောရာအနှေးနှော နေလိုနေ၊ ရွာထဲမှာ နတ်ကနားရှိ
ပါက လစ်လျှင်လစ်သလို ပါဝင်နွဲ့တတ်သည့် ကြီးတော်
မြကို သကြီးထွန်း သိပ်မျက်နှာကြော မဟည်လှ။

ကြီးတော် ၇ ငိုသံကြားတည်းက ပြည့်စုံ ကို
တင်အေးတို့ ကိုတောက်ထိန်တို့ သကြီးထွန်းအိမ်ရောက်
နေကြသည်။ အကြောင်းသိတွေ့မို့ ခြေလွန်လက်လွန်
မဖြစ်မို့ ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ဖေးဖေးမမပြောဆိုညှိနှိုင်းပေး
ကြရန် ရောက်နေကြခြင်းသာ။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သကြီးထွန်းရယ်”
“မင်းတို့ ကြီးတော်မြလေကွာ၊ ပြည်မှာ လူလိမ်

ခံခဲ့ရတယ်တဲ့ မောင်တောက်ထိန်ရယ်။ ဒီအရွယ်ကြီးကျ
မှ ဘာမဟုတ်တဲ့ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်နဲ့ သူ့ရသေတိရုပ်တု
ငမ်းပြီး အလိမ်ခံရတာတော့ ပြောရမှာတောင် ရှက်ဖို့
ကောင်းနေပါသေးတယ်ကွာ။ ရွှေဆယ့်ငါးကျပ်သား
လောက် မက်မောမိတာနဲ့ ကိုယ့်ရွှေတစ်မတ်သား ပါတာ
ကမှ ခံသာသေးတယ်မဟုတ်လား။ ညှိကိုညှိတဲ့ မယ်မြပါ
ကွာ”

သကြီးထွန်းလည်း ဆူကောင်းတုန်း၊ ကြီးတော်မြ
လည်း ငိုကောင်းတုန်း။ ထစ်ခနဲရှိ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လှုပ်
တတ်သော သကြီးထွန်း ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းမလုပ်၍
သာ တော်နေသည်။ ပြည့်စုံကိုထင်အေးနှင့် ကိုတောက်
ထိန်တို့ ပြန်သာ လာခဲ့ကြသော်လည်း ကြီးတော်မြ၏
လင်ညီအစ်မ ဗေဒင်ဆရာမ ဒေါ်ညွန့်ညွန့် ကို မတွေ့ခဲ့မိ
သည်မှာ ထူးဆန်းနေသည်။

တကယ်တကယ်မှာမူ ဤဇာတ်လမ်းသည်
ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ကို အခြေခံ၍ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သကြီးထွန်း၏
ညီအရင်းခေါက်ခေါက် ဘလေးလွန်း၏ ဇနီးဗေဒင်

www.burmeseclassic.com

ဆရာမ ခေါ်ညွှန်ညွှန်သည် ရှစ်စပ်က ဂျင်ခြေလည်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဗေဒင်ဟောခကို သူများတွေထက် လျော့ယူတတ်သော်လည်း ယတြာချေဖို့ သိုက်ပွဲဆက်ဖို့ သိုးတော်ပွဲဖို့ စသော ဖိုးပေါင်းများစွာ အတွက်ကိုမူ ခိုခိုပိပိ ယူတတ်လေသည်။

* * * *

“မမမယ်မြကို မိတ်ဆက်ပေးရအုံးမယ်။ သူက ဒေါ်ဒေါ်ခင်လေ၊ ပြည်ဈေးကြီးမှာ ဈေးရောင်းတယ်။ ပြီးခဲ့ တဲ့နှစ်က ယတြာလုပ်ပေးရင်း သိုက်ပွဲပါဆက်ပေးလို့ စီးပွားတက်လာတာ၊ ကျေးဇူးလာဆပ်တာတဲ့။ ဒေါ်ဒေါ် မင်ရေ မမမယ်မြကတော့ ကျွန်မနဲ့ လင်ညီအစ်မလေ”

စောစောစီးစီး ဒေါ်ညွှန်ညွှန်၏ ဗေဒင်ဟောခန်း ထဲတွင် စကားလက်ဆုံကျနေကြသည်။ ဒေါ်ညွှန်ညွှန် ကလည်း အပြောအဟော ကောင်းကောင်း၊ ဒေါ်ဒေါ်ခင် ကလည်း စိန်နားတောင်း တဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် မစားရ ဝခမန်း ကွေ ပြောနေကြသည်။

“ကဲ-ကဲ၊ ပြောလို့ဆိုလို့လဲ ကောင်းပါရဲ့။ ဆရာမ ညွှန်ညွှန်နဲ့ မမမြတို့ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုကြပါအုံး။ ဆရာမ တို့လဲ လက်ဆောင်တစ်ခုခုပေးချင်တယ်။ ဒီက မမမြကို လဲ ပါတိတ်ဝမ်းဆက် လက်ဆောင်ပေးလိုက်ရအောင်လို့ မမမြပါ ပြည်ကိုလိုက်ခဲ့လေ။ ဆရာမကတော့ အလုပ်ခန်း ရှိနေလို့ မမမြကိုပဲ ဆရာမအတွက် လက်ဆောင်ပေး လိုက်ပါမယ်”

“အိုး နေပါစေ၊ ခုလို ပြောဖော်ရတာတို ပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ ဒေါ်ဒေါ်ခင်ရယ်။ လိုက်လို့ မဖြစ် သေးပါဘူး၊ စားဖို့သောက်ဖို့ ချက်ရပြုတ်ရအုံးမှာပါ”

ကြီးတော်မြ စကားအဆုံးမှာတော့ ဗေဒင် ဆရာမ ဒေါ်ညွှန်ညွှန်ကလည်း ပြည်ကိုလိုက်သွားဖို့ အတင်းဝင်တိုက်တွန်းသည်။

“မမမယ်မြရယ်၊ ပါတိတ်ဝမ်းဆက် လက်ဆောင် ပေးချင်လို့ဆိုတာများ လိုက်သာသွားလိုက်ပါ။ ဒေါ်ဒေါ် ခင်ရေ ပေးမယ်ဆိုလဲ သူရသထီရုပ်ထုကိုတော့ အမြင့် တစ်ထွာလောက်အောက် မလျော့စေနဲ့ သိလား”

“မလျော့စေရပါဘူး ဆရာမရယ်၊ ဆရာမ အကြိုက် သိပြီးသားပါ။ ကဲပါ မမမြရယ်၊ လိုက်သာ လိုက် ခဲ့စမ်းပါ။ ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့။ ဟင်း အတွက်ကတော့ စတီးချိုင့် ငါးဆင့်ချိုင့်သာ ယူလာရင် ပြီးပြီ။ ဘာမှ ချက် စရာမလိုအောင်ကို အပြည့်ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်”

ပါတိတ်ဝမ်းဆက် လက်ဆောင်ရမည်ဆိုတ တည်းက ကြီးတော်မြ ပြည်ကိုလိုက်သွားဖို့ စိတ်ပါ နေသည်။ အဝတ်အစားလဲသည်။ ပလတ်စတစ်ခြင်း အနီထဲ ငါးဆင့်ချိုင့်ထည့်ပြီး ပြန်အထွက် ဘကြီးထွန်းနှင့် တန်းတိုးတော့သည်။

“မယ်မြ . . . ဒါစာလဲ၊ ငါ့လဲ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့။ ထမင်းဟင်းကော မချက်တော့ဘူးလား”

“ကိုထွန်းရယ်၊ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ ပြည်ကို အသိတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်သွားမလို့ပါ။ ကျုပ်ပြန်လာရင် တော်စားဖို့ပါ အသင့်ဖြစ်စေရမယ်။ ထမင်းအိုးတစ်အိုး သာ တည်ထား”

“အင်း . . . မယ်မြနော်၊ နင့်ကြည့်ရတာ

သိပ်မဟန်ဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်သာ လုပ်လာရင် လူသာနေမယ်၊ ငါ့ကြိမ်သုံးက မနေဘူး။ နင်တို့ ပြောဆို နေသံတွေ ငါကြားတန်သလောက် ကြားတယ်နော်။ ကိစ္စဝိစ္စပြီးတာနဲ့ ပြန်သာလာခဲ့၊ ထမင်းအိုးတစ်အိုးတော့ ငါတည်ထားလိုက်မယ်”

ကြီးတော်မြတို့ ပြည်ဈေးရောက်တော့ နံနက် ဆယ်နာရီပင် ခွဲနေပါပြီ။ ပူအိုက်သောရာသီဥတုကို ခံနိုင် ကြရန် ကြံချည်အေးအေးကလေး သောက်ကြသည်။ နှစ် ယောက်သား ဆွဲခြင်းကိုယ်စီ ယှဉ်ချရင်းသောက်ဖြစ်ကြ သည်။

“မမမြ၊ ဒီဆိုင်ကပဲ ခဏစောင့်နေအုံးနော်။ ဆရာမခေါ် ညွှန်ညွှန်ဖို့ သူရသတိမယ်တော်ကြီးသွားရာ လိုက်အုံးမယ်။ အဲဒီအရောင်းဆိုင်က ဒီနားကလေးတင်”

သောက်လက်စ ကြံချည်ခွက်ကို ကုန်အောင် သောက်မသွား။ ဈေးရုံကြီးထဲသို့ ခေါ်ခေါ်ခင် ဝင်သွား သည်။ ခဏကြာတော့ ခေါ်ခေါ်ခင် ကြံချည်ဆိုင်ထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကြီးတော်မြခြင်းကို လက်ကဆွဲ

လိုက်သည်။ ဘာပစ္စည်းမှမပါသော သူခြင်းထဲသို့ ခေါင်းမှ တဘက်တစ်ပတ်နှမ်းကို ခေါက်ပြီး ထည့်လိုက်သည်။ ထိုခြင်းကို ကြီးတော်မြနား တိုးပေးရင်း

“မမမြ၊ ခဏစောင့်နော်။ ပြီးမှ အထည်ဆိုင် သွားကြမယ်။ ဟိုလေ ရုပ်တုအရောင်းဆိုင်က သူ့ရသထိ မယ်တော်ကြီးကို ရွှေရည်ငွေရည်လောင်းပြီးမှ ပူဇော်ရင် ပိုပြီး အစွမ်းထက်တယ်တဲ့။ ဆိုင်မှာလဲ သူ့ရသထိမယ် တော်ရုပ်တု နှစ်ခုတွေ့တာနဲ့ နှစ်ခုစလုံးပဲ ဝယ်လိုက်မယ် လေ။ တစ်လက်စတဲ မမမြအတွက်ပါ လက်ဆောင်ပေး လို့ရတာပေါ့။

“ရွှေရည်ငွေရည်လောင်းရအောင် ကျွန်မမှာ လက်စွပ်ပဲပါတယ်။ မမမြလက်ကောက်ပါ ခဏပေးလိုက် ပါအုံး။ သိပ်မကြာဘူးနော်။ ဒီဆိုင်မှာပဲစောင့်နေ သိလား။ ပြီးမှ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ဝယ်၊ ဟင်းချက်ပြီးသား ဝယ်ကြ တာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ကြံ့ရည်လက်ကျန်ကို ခပ်မြန် မြန်သောက်ချလိုက်သည်။ ကြီးတော်မြကလည်း သူ

လက်ကောက်ကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးကို ချွတ်ပေးရင်း ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ဝယ်လျှင် ဘာရောင်ရွေးရမလဲဟု စဉ်းစားနေသည်။

အိမ်မှာရှိနေသည့် လုံချည်ရောင်များ၊ အင်္ကျီ ရောင်များ၊ ဖိနပ်ရောင်များ၊ ထီးရောင်များအား စဉ်းစား ရင်း လိုက်ဖက်မည့် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကို မှန်းဆလျက် စိတ်ကူးဖြင့် ရွေးနေသည်။ တစ်နာရီကြာသော်လည်း ဒေါ်ဒေါ်ခင် ရောက်မလာ။ နှစ်နာရီကျော်သော်လည်း အရိပ်အခြည် မမြင်ရသေး။

* * * *

“ဒေါ်ကြီး၊ ဘယ်သူ့စောင့် နေတာလဲ။ နေ့လယ်နှစ်နာရီခွဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ကြံ့ရည်ဆိုင် သိမ်းတော့မယ်”

ကြံ့ရည်ဆိုင်မှ ကောင်ကလေးစကားကြောင့် ကြီးဒေါ်မြ အချိန်အခါကို အမှတ်ရသွားသည်။ ဘေးသီ ကိုကြည့်ရင်း မိမိခြင်းကိုရှာသည်။ စတီးငါးဆင့်ချိုင်

www.burmeseclassic.com

ထည့်ထားသော မိမိခြင်းအသစ် မဟုတ်တော့။ တဘက် တစ်ပတ်နှစ်ထည့်ထားသော ဒေါ်ဒေါ်ခင်ခြင်းသာ မိမိ အနားမှာ။ မိမိခြင်းကို ဆွဲသွားသည်ကိုတော့ သိပါ၏။ ဟင်းဝယ်ထည့်ဖို့ ယူသွားသည်ဟု လွဲမှားစွာ နားလည် လိုက်သောကြောင့် ဘာမှ မပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုခြင်းကိုသာယူရင်း မအီမသာ ပြန်လာခဲ့ရ သည်။ ကြုံခဲ့ရသမျှ အဖြစ်အပျက်တို့ ယုံချင်စရာပင်မရှိ။ ကချိုကတော့ တို့ဆေးမိတာဟု ပြောကြသည်။

ကိုတောက်ထိန်တို့ ပြည့်စုံကိုတင်အေးတို့က တော့ သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားပြီး ဗေဒင်ဆရာ မဒေါ်ညွန့်ညွန့်ကို ဖမ်းကာ အချုပ်ထဲထည့်ပြီးစစ်လျှင် ဒေါ်ဒေါ်ခင်ဆိုသော မိန်းမလည်ကြီးလိပ်စာသိလောက် သည်ဟု ဘကြီးထွန်းကို အကြံပြုသည်။

“ဟာ . . . မိညွန့်လို ကောင်မအလည်မျိုး အချုပ်ခန်းထဲထည့်ထားလဲ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ ငါ့ညီ ငလွန်း ငတ်ပြတ်ပြီး ငါ့အိမ်မှာ သောင်တင်နေမှာပဲ အဖတ်တင်မယ်။ ဟိုကောင်မ ရှာဖွေကျွေးလို့ ဒီကောင်

ငလွန်း စားသောက်နေရတာကွ။ ရုံးတွေ ဝတ်တွေလဲ တိုင်မနေချင်တော့ပါဘူးကွာ။

“ဗေဒင်ဆရာမကလဲ လုပ်စားနေတာ ကြာပြီ ငါ့တူရေ။ ဒီလိုပဲ လက်တစ်လုံးခြား လှည့်နေတာ။ ဘယ်သူ့အပြစ်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ မယ်မြအပြစ်ကွ။ မိညွန့် အကြောင်းလဲ သူသိသိကြီးနဲ့ မယုံကြည်သင့်တာကို သွားယုံတာ။

“ကိုယ့်မှာလဲ အဝတ်ချို့ချို့တဲ့တဲ့ အစားချို့ချို့ တဲ့တဲ့ မဟုတ်ဘဲနဲ့များ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်နဲ့ အစား အသောက်မက်ပြီး ပြည်အထိတောင် လိုက်သွားတာ အံ့ပါရဲ့ကွာ။ ဗေဒင်ဆရာမကြောင့် ကြီးပွားချမ်းသာရင် ဗေဒင်ဆရာမသာ ကန်တော့မှာပေါ့။ ဘယ်သူကများ လင်ညီအစ်မကို မဆီမဆိုင်ကန်တော့ လက်ဆောင်ပေး မှာလဲ။ စဆိုကတဲက လိမ်ဆင်ကြီးကွ။ မိညွန့်နဲ့ အဲဒီ ဒေါ်ဒေါ်ခင်ဆိုတဲ့ ဟာမကြီးပေါင်းလိမ်သွားတာလေ။

“ပြောလိုက်သေးတယ်၊ သူ့ရသာတီရုပ်ပုံများ ရှေ့ ရည်ငွေရည် လောင်းရတယ်တဲ့။ ကောင်းတယ်၊ နတ်ဆို

ဟပ်ဟပ်ထိုးနေတဲ့ မယ်မြတော့ ကိုယ်နဲ့တစ်ခါမှ မကြုံ
မသိတဲ့ သူ့ကိုများ လက်ကောက်ချွတ်ပေးရလောက်
အောင် အတဲ့ နဲ့တဲ့ ဟာလေ။ မယ်မြကိုများ ကလေး
သေးသေးကလေးလောက်သာဆို အချင်အုံးဟဲ့ နဲ့ချင်
အုံးဟဲ့ ဆိုပြီး တင်ပါးကို နာနာရိုက်လိုက်ချင် သေးသ
ဟေ့”

နတ်ဆိုလျှင် သဲသဲလှုပ်လှေ့ရှိသော ကြီးတော်မြ
အား မည့်သည်နတ်ကမ္ဘာ အရေးတယူလုပ်ပြီး မကယ်
အားတော့။ ဘကြီးထွန်းဆူလျှင် တစ်ခွန်းမခံပြန် ပြန်
ပြောလေ့ရှိသော ကြီးတော်မြထံမှ ဘာသံမျှ မကြားရ
၍ ကြီးတော်မြ ဘာများပြန်ပြောမှာလည်းဟု ကြီးတော်မြ
ကို ကိုတောက်ထိန် လှမ်းပြီး ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်
လိုက်ပါသေးသည်။ အိပ်မောကျနေပြီမို့ ဘကြီးထွန်း
အသံသာ တစ်အိမ်လုံး လွှမ်းနေပါတော့သည်။

မြုံးထဲမှာ

တောင်ပေါ်ရှိနေစဉ်က ဗုဒ္ဓဝင်ဖွားတော်မူခန်း၊
လေးတင်ခန်းနှင့် ရာမာယနဇာတ်တို့ကို ဝါတွင်းသုံးလ
ပတ်လုံး တစ်ပတ်နှစ်ရက်ကြည့်ရ၏။ ဖွားတော်မူခန်း၊
လေးတော်တင်ခန်း တစ်ရက်ကို ပထမနေ့၌ပြန်။ ထိုနေ့
သည် သောကြာနေ့ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားဖွားတော်
မူသော နေ့ဖြစ်သောကြောင့် ဖွားတော်မူခန်းကို စတင်ပြ
ထားသည်လားမသိပါ။

တောင်ပေါ်၌ သီတင်းသုံးကြကုန်သော ရဟန်း
တော်များ၊ ရှင်သာမဏေများ၊ သီလရှင်များ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်

များပါ မကြည့်မနေရသောကြောင့် ကြည့်ဖြစ်ကြ၏။
ပထမတစ်ရက် စကြည့်ကြည့်ခြင်းတော့ အားကြီးမာန်
ကက်ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။ ညခုနှစ်နာရီမှပြလျှင် ညဉ့်
ဆယ့်တစ်နာရီမှ ပြီးလေ့ရှိသည်။

ဒုတိယအကြိမ်ပြလျှင်တော့ သိပ်မကြည့်ချင်
တော့။ ကြည့်သူတွေလည်း နည်းသထက်နည်းလား
တော့၏။ သို့သော် လူမကြည့်လျှင် နတ်တွေကြည့်သည်
ဟူသော ခံယူချက်ဖြင့် စက်ဆရာလည်းဆက်ပြ၏။
ဗုဒ္ဓဝင်ဖွားတော်မူခန်းအား ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ဘဝင်
မကျသည်များလည်း တွေ့လာရ၏။

မယ်တော်မာယာနတ်ရွာစံသောအခါ မယ်
တော်မာယာ၏ ရုပ်ကလာပ်အား ကပိလဝတ်နှင့် ဒေဝ
ဒတနှစ်ပြည်ထောင်တို့ အလောင်းလုပွဲကျင်းပနေခြင်း
သည်လည်း ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း စိတ်မသက်သာစရာ
ဖြစ်နေ၏။

မယ်တော်မာယာမှာ သားတော်အား ဖွားမြင်
ပြီးလျှင်ပြီးချင်း နတ်ရွာစံခဲ့သည်မဟုတ်။ ခုနှစ်ရက်ကြာ

ပြီးမှ နတ်ရွာလားရသည်ဟု ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးနေပါ၏။ ယခုမူ
လုမ္ဗိသာမောခက်ချင်းယှဉ်သည့် အင်ကြင်းတောမှာပင်
နှစ်ပြည်ထောင်မင်းတို့ လွန်ဆွဲသလိုဆွဲကြရင်း အလောင်း
ကြီး အလိုအလျောက်ပျောက်သွားတော့၏။

ကြည့်သူများအား အလှူများအတွေးမှားဖြစ်စေ
နိုင်ပါသည်။ ထိုအခန်းအားတစ်ညတာ ကြည့်မိသူတို့
ရင်ထဲစွဲလမ်းသွားသောအသိများအတွေး မှားကား
တရားဟောဓမ္မကထိကတို့ အတွေးမှန်အမြင်မှန် ပြန်
လည်ရအောင်မည်မျှအထိ ဟောပြောရမည်ကို မှန်းဆ
ကြည့်နိုင်ပါသည်။

မယ်တော်မာယာသည် စုတေပြီးနတ်သားဖြစ်
သည်ဟု စာရေးသူဖတ်မှတ်၍ သိထားပါသည်။ သို့သော်
သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားလေးတင်္ဂါခန်း၌ မယ်တော်မှာ နတ်သား
မဟုတ်ဘဲ နတ်သမီးဖြစ်နေပါသည်။ နတ်သမီးဟန်
နတ်သမီးအသံဖြင့် သရုပ်ဆောင်နေသည်။

ဗုဒ္ဓဝင်အားကြည့်ရသည်မှာ သရုပ်ဆောင်မှု
ပြောင်မြောက်လေကြည့်ရသူအား အန္တရာယ်များသေဟု

မြင်နေမိပါသည်။ နီးစပ်သူ ခင်မင်ရသူများအား သိနေသမျှ မျှဝေသော်လည်း မျှဝေမှုကို ခံယူချင်စိတ် သိပ်မရှိကြပါ။

အမှန်မှာ ဖွားတော်မူခန်းသည် သုဒ္ဓေါဒနဘုရင်ကြီး၏ ရုပ်လုံးက ပိုမိုကြွရွှေနေသောဇာတ်သားဖြစ်ပါသည်။ အလောင်းတော်နှင့် ပါရမီဖြည့်ဖက်၏ ဂုဏ်ယူဖွယ်၊ အတုယူဖွယ်တို့အား ဖော်ညွှန်းနိုင်သော ဇာတ်တော့ မဟုတ်ပါ။ လေးတော်တင်ခန်းမှာလည်း မောင်ကာဠနှင့် ဗကဘိုးဘိုးကြီးတို့၏ သရုပ်သာ ပီပြင်တက်ကြွနေပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့် တစ်ကြိမ်မက၊ နှစ်ကြိမ်မကကြည့်စေသည်ကို သဘောမပေါက်၍ နီးစပ်ရာအား တိုင်ပင်ကြည့်ဖြစ်ပါသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး ဒကာကြီး၊ ဒီဇာတ်ထုပ်ကို ဘယ်သူရေးတာလဲ”

“အမယ်ကြီးအို အောင်စိန်ပါဘုရား”

“တကယ်မသိတော့ ပြောရခက်တယ်ဆိုတာ အဲဒါပေါ့၊ ဒီဇာတ်ကို ဘိုးတော်ဘုရားရေးတာ၊ ဘိုးတော်

ဘုရားက အမယ်ကြီးအိုအောင်စိန်ကို နာမ်ချဉ်းပြီး ရေးခဲ့တာ၊ ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင် ကိုယ်တိုင်ရေးခဲ့လို့လဲ ဆရာတော်ကဒကာကြီးတို့ကို အပတ်တိုင်းကြည့်ခိုင်းတာပေါ့။ ပေါ့ဟော့တော့မမှတ်နဲ့၊ ကြည့်ရင်းပေးတဲ့ အသိပညာရအောင်ယူ ဒကာကြီး”

ထူးပေဆန်းပေသောစကားများကို ကြားနာ မှတ်သားလိုက်ရ၍ စာရေးသူနှုတ်ဆိတ်လိုက်ရပါတော့သည်။

* * * *

ပထမနေ့ဗုဒ္ဓဝင်ပြီးလျှင် ဒုတိယနေ့ ရာမာယနနန်းတွင်းဇာတ်ကိုပြလေ၏။ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ထိုဇာတ်ထုပ်နှစ်ထုပ်နှင့်ပင် တစ်လည်လည်ဖြစ်နေတော့၏။

“ရာမမင်းသားဟာ ဆရာတော်ပဲ” ဟုပြောသည့် ကိုယ်တော်ကပြော၏။ ယိုးဒယားကို ရောက်ခဲ့စဉ်က လက်ရှိယိုးဒယားဘုရင်အား အမှတ်- ၉ ရာမမင်းသား (Yama-9) ဟု စွဲလမ်းသူများနှင့် ကြုံခဲ့ဖူး၏။ ယိုးဒယားဘုရင်၏ ဇာတ်ပုံအား ယုံယုံကြည်

ကြည်ကိုးကွယ်ပါက စီးပွားတက်သည်။ လာဘ်လာဘ ပေါများသင့် လုပ်ငန်းဆောင်တာ အဆင်ပြေသည် ဟု ယူဆပြီး ဘုရင့်ဓာတ်ပုံအားပုံ အကြီးကြီးချဲ့လျက် ဘုရား ကျောင်းသောင်နှင့် အပြိုင်ချိတ်ကာရှိခိုး ဦးတင်ကြသည့် မြန်မာများကို ယိုးဒယားမှာသာမက စင်ကာပူမှာပါ တွေ့ ခဲ့ဖူး၏။

ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းကပင် နန်းတွင်းဇာတ်တော် ကြီးအား တန်ခိုးအရာတွေ မိုးမွန်နေသောဇာတ်ကြီး တစ်ဇာတ်အဖြစ် ခံစားလာရပါတော့သည်။ မဖြစ်နိုင်မှု တွေများလွန်းသော ထိုဇာတ်အားစိတ်ဝင်စားမှု လျော့ နည်းချိန်တွင် ၂၀၁၁ - ခု စက်တင်ဘာလထုတ် အပွမာ ဒဓမ္မရသမဂ္ဂဇင်း အတွဲ-၁၄၊ အမှတ်-၉၄ မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သလ္လေခသုတ်တရားတော် ကြီး ကိုဖတ်ဖြစ်ပါသည်။

ကောင်းမြတ်သည့်စကားကိုပင်၊ အချိန်အခါ ကြည့်လျက်ပြောသင့်သည့်စကားကိုသာပြောတတ်ရမည်။ တော်သင့်ရုံသာချိန်ပြီးပြောတတ်ရမည်။ အလွန်အကျွံ

မပြောရ။ မနာချင်တဲ့သူကို မပြောရဟု ဆုံးမထားပါ သည်။

၎င်းအပြင် ရာမာယနနှင့်ပတ်သက်၍လည်း စာမျက်နှာ-၁၄တွင် အောက်ပါအတိုင်းရေးထားပါ သည်။

“နောက်ပြီးတော့ ရာမာယနကျမ်းမှာလည်း ရာမ၏ ကြင်ရာတော် သီတာဒေဝီကို ရာဝဏဘီလူး ကိုစစ်တိုက်ပြီး သီတာဒေဝီကိုပြန်ယူလာပုံစသည်တွေကို အလွန်ခမ်းနားစွာပြထားတယ်။

“အဲဒါတွေကိုလဲ အစစ်အမှန်အနေဖြင့် ယုံ ကြည်ပြီး အဖန်ဖန်ရွတ်ဖတ်ကြားနာဖို့ ညွှန်ကြားထား တယ်။ အဲဒီလိုရွတ်ဖတ်ကြားနာခြင်းဖြင့် သေသောအခါ တောင်းကင်ဘုံနတ်ပြည်ကို ရောက်တယ်လို့လဲ ပြဆိုထား တယ်။

“အမှန်စင်စစ်ကတော့ အဲဒီဘာရတမင်းတို့၏ စစ်တိုက်ပုံ၊ သီတာဒေဝီကိုဆောင်ပုံ အကြောင်းအရာ များဟာ (မိရိုးဖလာဟိန္ဒူဝါဒရှိသူမဟုတ်လျှင်) ပညာရှိ

တိုင်းပင် အဲဒါတွေကို ဖတ်ကြည့်လျှင် ကြံဖန်ရေးထားသော ဓမ္မာရုံများသာဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသိနိုင်ပါတယ်။ ယုတ္တိမရှိကြောင်း အလွန်ထင်ရှားပါတယ်။

“အါယိဗွေ အစစ်အမှန်အနေဖြင့် စွဲလမ်းနေလျှင် တရားလမ်းမှန်အကျင့်ကို မကျင့်နိုင်ဘဲ အကျိုးမဲ့တွေများစွာ ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒါမျိုးတွေ သူတစ်ပါးအား အစစ်အမှန်အနေဖြင့် ယုံကြည်အောင် ပြောလျှင် အပါယ်လေးပါးကျတတ်တယ်”

မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကမူ ရာမာယနနန်းတွင်းဇာတ်တော်ကြီးအကြောင်း ပြောဆိုမှုကို သမ္မပ္ပလာပထ ထည့်သွင်းထားပါသည်။ သမ္မပ္ပလာပစကားအပြောများ သူ့ကွယ်လွန်ပြီးလူဖြစ်လာပါကလည်း သူ့စကားကို သူများတယေမကြည် ဖြစ်တတ်သည်ဟု ဆုံးမထားပါသည်။

၎င်းပြင် ပြောသူကပြော၊ ကပြသူကကပြသော်လည်း အစစ်အမှန်အနေဖြင့် ယုံကြည်မှသာ ကံမြောက်သည်ဟု မဟာပြုခဲ့သောကြောင့်သာ ရင်မောပြေခဲ့ရ

ပါသည်။

မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သံလွေခသုတ်တရားတော်ကြီးအား ရာမာယန ကြည့်ဖော် ကြည့်ဖတ် သံဃာတော်များ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များအား မျှဝေလိုက်ချင်ပါသည်။ ငှား၍ ဖတ်စေချင်ပါသည်။ သို့သော် အများစုမှာ ထောင်ထားသည့်မြူးထဲ ရောက်သည်နှင့် ဟုနေပါသည်။ နားဝင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့် မြူးမိမခံချင်သူများ အတွက်သာ ဤဆောင်းပါးကို ရေးဖြစ်ပါသည်။

ဆယ်ခါလွတ်စေသော်

“ညီညီ . . . ဒီနေ့ ဘာတစ်လုံးကောင်းလဲကွ”

ရုတ်တရက်မေးလိုက်သော ဦးဦးမိုး အမေးကြောင့် ဆာဆာနှင့် သင်္ဘောသီးသုပ် ပလုတ်ပလောင်းစားနေသည့် ညီညီလည်း ချက်ချင်း ဘာ ပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ စိန်ပြေးတမ်း ဆော့ထားသောကြောင့် ချွေးတလုံးလုံး ရွှဲနေသည့်ကြားထဲ သင်္ဘောသီးသုပ်ကလည်း စပ်သဖြင့် နှာရည်တတွဲတွဲထွက်လျက်၊ ဦးဦးမိုးမေးသည့် တစ်လုံးကောင်းကို မဖြေချမ်း သို့သော်

ပြီးပြီးတာပဲဟု လျှာရှည်ပြီး ဖြေလိုက်သည်။

“သုံးကောင်းတယ် ဦးဦးမိုး။ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးနေပြီ။ သားသွားတော့မယ်”

နောက်ဆုံးလက်ကျန် သင်္ဘောသီးသုပ်ကို ပါးစပ်ထဲ ပလုတ်ပလောင်းထိုးထည့်ရင်း ညီညီထွက်ပြေးသွားသည်။ ဦးဦးမိုးလည်း မနက်ကိုးနာရီအတွက် ၃- အပါတစ်ထောင့် ဝါးရာဖိုးထိုးလိုက်ရာ မနက်ဂဏန်းသုံးဝပ်ထွက်သဖြင့် အိုကေသွားသည်။

“ညီညီပေးတာ ညီညီပေးဂဏန်း” ဟု နာမည်ကျော်သွား၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ညီညီလည်း အေးအေးဆေးဆေး မနေရတော့။ ကစားသည်ပင် ဖြောင့်မအောင် မကစားရ။ “ညီညီ၊ ဒီနေ့ ဘာအာရုံရလဲ” ဆိုတာတွေ “ညီညီ၊ ဂဏန်းကလေးဘာလေး ပေးပါအုံးကွ” ဆိုတာတွေနှင့် ကိုရွှေညီညီတို့ ကိုယ့်အတတ်ကိုယ်စူးနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်မိုး၊ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ပါလား”

ဦးဦးမိုး အထုပ်တွေသယ်ကာ အိမ်ထဲဝင်လာ

သောကြောင့် ဦးသံသေ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ညီညီဖို့လာပေးတာပါ။ ညီညီကော မရှိဘူးလား။”

“အေး - မရှိဘူးကွာ။ လမ်းထိပ်ဘက်ထွက်သွားတယ်။ ဘောလုံးကန်တာနေမှာပေါ့။ ဒါထက် ဒါတွေက”

“ညီညီပေးတဲ့ဂဏန်းပေါက်လို့ ညီညီဖို့ ဝယ်လာတာပါ။ သူနဲ့ ကျွန်တော်က ကံလိုက်ကယ် ဦးသံသေရ”

“မောင်မိုးရေ ခက်တော့ ခက်နေပြီ။ မင်းတို့ နားလည်တဲ့ကံနဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားဟောခဲ့တဲ့ ကမ္မနိယာမကတော့ တခြားစီ ဖာရ်မိုးစီဖြစ်နေတယ်ကွ”

“ဦးသံသေကလဲ တွန့်တော် ဗုဒ္ဓဘာသာပါ။ ကံကိုယုံပါတယ်။ ယုံလို့လဲ ကံလိုက်နေချိန်မှာ နှစ်လုံးသုံးလုံး ဖိထိုးနေတာပေါ့။ သံဃာကို ပူဇော်တာဟာ ကြီးကျယ်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဖြစ်စေတယ်လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တော့ ရက်မပျက်အောင် သတိထားပြီး ဆွမ်းလောင်းတယ်။ ဒီနေ့ထိတော့ တစ်နေ့မှ

မရှုံးသေးဘူး။ အဲဒီအကျိုးတွေ ပေးနေမှာပေါ့ ဦးသံသေ”

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်မိုးရ ကိုယ်က မွေးစကလေးဆိုရင်တော့ အတိတ်ကံရဲ့ ကြီးဆွဲရ ကရတော့မှာပဲ။ ဘာမှ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ လက်ရှိအခြေအနေလို လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်၊ ပြောနိုင်ဆိုနိုင်၊ ကြံနိုင်တွေးနိုင် အနေအထားမှာတော့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်မှ အတိတ်ကံဆိုးတွေကို လွှမ်းမိုးဖယ်ရှားနိုင်မှာပေါ့။ မျက်မှောက်ဘဝမှာ ပြုတဲ့ကံတွေက ပိုအရေးကြီးပါတယ် ကိုမိုးရယ်။ နှစ်လုံးသုံးလုံးပေါက်ချင်တာနဲ့ပဲ ဆွမ်းလျှာတာမျိုး မလုပ်သင့်ပါဘူး။ ‘မယူချင်မှရ မလှချင်မှချော’ တဲ့။ သံဃာ့ဂုဏ်ရည်ကိုပဲမှန်းပြီး လှူဒါန်းပါကွာ ဘာလောဘမှ မပါလေအကျိုးကြီးလေပေါ့”

ပြောတုန်းဆိုတုန်း ညီညီရောက်လာသည်။ သူ့ဘောလုံးသင်းကစားတိုင်းရှုံးနေ၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ . . . ညီညီ၊ အတော်ပဲကွာ။ မင်းဖို့ ကစားစရာတွေရော စားစရာတွေရောငါဝယ်လာတယ်”

“သားဘာမှ မလိုချင်တော့ဘူးဦးဦးမိုး။ ခုဆို ကစားတာတောင် အကောင်း မကစားရတော့ဘူး။ ဂိုး သွင်းခါနီး ဘောလုံးကန်မယ်လုပ်ခါမှ ‘ဟေ့ . . . ဒီနေ့ ဘာတစ်လုံးလဲ ညီညီ၊ မင်းဘာကြိုက်လဲ၊ ဒီနေ့ ညီအစ်ကို လား . . . နက္ခတ်လား’ နဲ့ သားလဲ ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဘူး။ သားကြောင့်လဲ သားအသင်းနဲ့နေပြီ၊ ဦးဦးပေးတာ တွေလဲ မယူချင်တော့ဘူး။ သားကိုက မှားတာပါ”

ညီညီသူငယ်ချင်းတွေက ညီညီကို မကြည်ချင် တော့၊ တော်တော်စကားများတဲ့ကောင်ဟု ပြောလာကြ ၍ ညီညီ နှစ်လုံးသုံးလုံးကို စိတ်ဖျက်နေသည်။ လောဘ သားကောင်တို့မည်သည် ကလေးရယ်ဟု ချမ်းသာ မပေး။

ဆွမ်းခံကိုယ်တော်လည်း မရှောင်၊ အရွှေပါ မနေ ရ၊ လူသေကောင်၏ အသက်သည်ပင် နှစ်လုံးသုံးလုံး ထိုးစရာ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

* * * *

“ညီညီ . . . နင်ကံနိမ့်နေတယ်၊ ယတြာချေရ

မယ်”

“သားမနိမ့်ပါဘူး။ အတန်းထဲမှာ အမြဲပထမရ နေတာပဲ”

“ယတြာချေရမှာ ဘာမှမခက်ပါဘူးဟယ်။ ညီညီ နော် ဂျစ်ကန်ကန်မလုပ်နဲ့။ လမ်းထိပ်က ဘုရားဝင်းမှာ အလင်းတိုင်သက်စေ့ထွန်းရုံပဲ။ မနက်ကိုးနာရီနဲ့ ဆယ့်နှစ် နာရီကြားတဲ့။ သားက ငယ်သေးတော့ နဲ့နဲကလေးထွန်း ရမှာ။ အမေကြီး၊ ဝယ်ပေးလိုက်မယ်။ သားဟာသား ကိုယ်တိုင်ထွန်းရမှာတဲ့။ သားအဖေကြီးနဲ့ သွားပေါ့”

“အမေကြီးကလဲ ဒီလောက်လင်းထင်းနေတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ မှောင်လဲမမှောင်သေးဘဲနဲ့ ဖယောင်းတိုင် မီးပူဇော်ရင် လူရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့။ မထွန်းချင်ပါ ဘူး”

“ညီညီ- နင်လဲ နင့်အဖေ ဦးသံသေလိုပဲ။ လူ ကြည့်တော့ လက်တောက်လောက် ရှိသေးတယ်။ ကတ်သီးကတ်ဖဲနဲ့။ မရဘူး ထွန်းရမယ်။ နင့်ကောင်းစား စေချင်လို့ ယတြာလုပ်ပေးတာတဲ့။ ဘာရွက်စရာရှိလဲ။

ဦးသံသေ၊ တော့သား ကြည့်ပြောအုံး”

“မယ်ပြည့်ဝရယ်၊ သားပြောတာလဲ ဟုတ်သားပဲ။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ယတြာဆိုတာ အဆင့်အမြင့်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ယတြာတွေမို့ လက်ခံပါတယ်။ မိုးရွာထဲဂြိုဟ်တိုင်းက ဆင်းတုတော်ကို ရေသပ္ပာယ်တာမို့၊ နေခင်းနေပူကျဲကျဲမှာ မီးပူဇော်တာမို့ ကျတော့ မြင်ရတွေ့ရတာ အရုပ်ဆိုးလွန်းတာပေါ့”

“ကျုပ်က သားအတွက် စိုးရိမ်လို့ခိုင်းတာပါ ဦးသံသေရယ်”

“နားလည်ပါတယ်။ ဗေဒင်ဆရာခိုင်းတိုင်းသာ လုပ်နေရရင် အခြောက်တိုက် ရူးကြောင်ကြောင်ကြီး ဖြစ်နေမယ်။ ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့လဲ စဉ်းစားအုံးမှပေါ့”

ထိုညက ဦးသံသေတို့ မိသားစု လမ်းထိပ်ရှိ ဘုရားဝင်းထဲ သွားဖြစ်ကြပါသည်။ ညီညီလည်း ဘုရားမီးပူဇော်သည်။ ဖြစ်သလို မီးပူဇော်ထားသူများကြောင့် ပေပွဲနေသည်များကိုလည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးကြသည်။

“ဦးသံသေရယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သားဇောနဲ့ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ခဲ့မိတာပါ။ တော်သာ ဝင်မထိန်းလိုက်ရင် သားငယ်ညီညီ ပြောသလို လူရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေတော့မှာ”

“သဘောပေါက်ပြီသားပါ။ ကိုယ်တစ်ခုပြောမယ်။ ဒီဘဝမှာ ချမ်းသာတာ၊ လှတာ၊ ဘုန်းကံကြီးတာ၊ အခြွေအရံပေါတာတွေဟာ ရှေးကံအကြောင်း ကောင်းလို့ပေါ့။ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာကတည်းက နဲ့တဲ့ကံတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ ကောင်းကံ ရလဒ်တွေကို နီးစပ်ရာမျှဝေပေး နိုင်ရမှာပေါ့။ ပျက်နေတဲ့ တံတားတွေပြင်တာ၊ ကိုင်းနေတဲ့ ညောင်ကိုင်းကို လူသွားလူလာလွယ်အောင် ထောက် ပေးတာ၊ အများသုံးသောက်ရေအိုးကို ရေဖြည့်ပေးတာ တွေဟာလဲ အတိတ်က ကောင်းကံတွေကို ရေလာမြောင်းပေးလုပ်တာပဲပေါ့”

“အဖေကြီး ဒါဆို ‘နင့်အသက်တစ်ခါလွှတ် ငါ့အသက်ဆယ်ခါလွှတ်’ ဆိုပြီး စာကလေးတွေ သတ်စေ

လွတ်တာတော . . . ”

“ဪ . . . ညီညီရယ် ကိုယ်က တစ်ခါသာ လွတ်ရသေးတာ။ အဲဒီစာကလေးဟာ တကယ့်ကို လွတ် သွားလား မသိရသေးခင်မှာတောင် ငါ့အသက်ဆယ်ခါ လွတ်လို့ ပြောနေတာဟာ လောဘကြီးသလို ဖြစ်မနေဘူး လားကွာ ”

“ဟာ အဖေကြီးကလဲ လွတ်ဖြစ်ရင်တောင် သား ကလွတ်လပ်စေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ လွတ်မှာပါ။ တကယ်တမ်း လွတ်မလွတ်ကတော့ စာကလေးတွေရဲ့ အတိတ်ကံပေါ့ နော်။ အတိတ်က မကောင်းကံတွေ ကုန်ခဲ့ရင်တော့ သူတို့ လဲ ချမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်သွားမှာလို့ သားယုံပါတယ်”

သာသနာပြုနေသူများ၏ နယ်မြေ

တောင်ပေါ်ဒေသသည် မလေးရှားပိတောက် ပင်တို့ကြောင့် စိမ်းညိုညို အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း မည်းမည်း မှောင်နေသည်။ မူးယစ်အီဝေစေသော မလေးရှား ပိတောက်ပွင့်ရနံ့တို့ သင်းယုံသော ထိုတောင်ပေါ်ဒေသ တွင်ပင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးနှင့် ပုံစံတူ စေတီတော် တစ်ဆူတည်နေကြပါသည်။

ခင်မင်ရသောသင်္ကန်းဝတ်တစ်ပါးက တဘောင် လိုလိုဘာလိုလိုစာချိုးတစ်ခု ရွတ်ပြသည်။

“ရှစ်ဆယ်နဲ့ မဆင်းတိမ်

ကိုးဆယ်လောက်တော့ အရောက်ချိန်
ရွှေလရယ် တထိန်ထိန်၊ စကြာမင်းတို့ အိမ်
ဒီလ ဒီအိမ်ပေါ်က

ရာကျော်ရင် စာမော်တွန်းကို
ဘိုးမင်းခေါင်ရေ

ညွှန်းခဲ့ပါအုံး . . . တဲ့။ ဒကာကြီး သဘော
ပေါက်လား”

“မပေါက်ပါဘူး ဘုရား”

“ဘယ်ပေါက်မလဲ။ အဲဒါစကြာမင်းပေါ်တဲ့
တဘောင် ခေါ်တယ်။ စကြာမင်းက သတ္တမ သင်္ဂါယနာ
တင်မယ့်မင်းပဲ”

“တပည့်တော် မရှင်းပါဘူးဘုရား”

“ကဲ . . . ကဲ . . . ရှင်းပြမယ်။ ခုမြန်မာလို
ဘယ်နှခုလဲ”

“၁၃၇၅ - ခုနှစ်ပါ ဘုရား”

“အေး ၁၃၈၀- ပြည့်အောင် နောက်ထပ်ဘယ်
နှစ်စောင့်ရမှာလဲ ဒကာကြီး”

“ငါးနှစ်ပါဘုရား”

“နေအုံး နောက်တစ်ခုက ကိုးဆယ်လောက်
တော့ အရောက်ချိန်လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား။ ၁၃၉၀-
ရောက်အောင် ဘယ်လောက်လို့အုံးမလဲ”

“ဆယ့်ငါးနှစ်ပါဘုရား”

“ဒါပဲ . . . ဒကာကြီး။ လာမယ့်ငါးနှစ်မှာ
စကြာမင်းပေါ် ချင်ပေါ်၊ မပေါ်ရင်ဆယ့်ငါးနှစ်ကြာရင်
ပေါ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီစကြာမင်းက ဒကာခံပြီး သတ္တမ
သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကို ဒီတောင်ပေါ်က ခုဆောက်လက်စ
သိမ်တော်ကြီးမှာပဲ ကျင်းပလိမ့်မယ်။ ဝေဘူဆရာတော်
ဘုရားကြီးဦးဆောင်ပြီး နန္ဒမူလိဏ်ဂူနဲ့ ဂန္ဓမာဒနတောင်
တုန်းက ရဟန္တာအပါး လေးဆယ်တို့ သင်္ဂါယနာတင်မှာ
နော်။ ဆရာတော်၊ ဣရားကြီးက မိန့်မှာပြီးသား။
ဆရာတော်စကားတော့ ဦးပဋ္ဌင်းတို့က ယံလဲယုံတယ်။
ဒါဆို ဒါပဲ”

“ဦးပဋ္ဌင်းဘုရား၊ တပည့်တော်သိထားတာက
ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံလွန်တော်မူပြီလို့ . . .”

“မဟုတ်ဘူး ဒကာကြီး။ ရုပ်ခွဲလဲတာခေါ်တယ်။ ထကယ်ဟော့ မုန့်မုလိုက်ရုံမှာ ရှိနေတယ်။ ပြောလဲ ဒကာကြီးက စာမစုံတော့ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဦးပဉ္စင်း တို့က ဆေးတော်ကြီးနဲ့ အနီးကပ်နေတော့ မိန့်ခဲ့သမျှ မိမိရရ မှတ်ထားတာ။ မယုံမရှိနဲ့ ဒကာကြီး။ ဒီကိစ္စ ဒကာကြီးတို့ ဉာဏ်မျိုးလိုက်မမိဘူး။”

“ယိုက်မမိဘူးလို့ ဆိုချင်ဆိုပါဘုရား။ တပည့် တော်က ဗုဒ္ဓမြတ်ဗုဒ္ဓဘုရား ဟောတော်မူခဲ့တဲ့ ကာလာမ သုတ္တန်ကို သတိရနေမိပါတယ်ဘုရား။ ကေသမုတ္တန်ဂုံး မှာ ကာလာမဝင်းတို့ကို ဟောတော်မူခဲ့တဲ့ တရား တော်တွေပါဘုရား။ ‘ပြောသံကြားရုံနဲ့ မှန်တယ်လို့ မယူဆနဲ့။ အစဉ်အဆက် ထုံးထမ်း စဉ်လာရှိရုံနဲ့လဲ မှန်တယ်လို့ မယူဆနဲ့။ ဇာတိတွေနဲ့ ညီညွတ်ရုံနဲ့လဲ မှန်တယ်လို့ မယူဆနဲ့။ ငါတို့လေးငါးတဲ့ ဆရာရဟန်း ရဲ့ စကားကြောင့်လဲ မှန်တယ်လို့ မယူဆနဲ့’ ဆိုပြီး ဆယ် ချက်တောင် ဟောတော်မူခဲ့တာပါဘုရား။

ကာလာမမင်းတို့ ဒီတရားတို့ဟာ အပြစ်ရှိသော

တရား။ ပညာရှိတို့ကဲ့ရဲ့ အပ်သောတရား။ ထိုတရားတို့နဲ့ ပြည့်စုံခဲ့ရင် အကျိုးမရှိ ဆင်းရဲလိမ့်မယ်။ သင်တို့ဟာ မိမိ တို့ကိုယ်တိုင် သိတဲ့အခါမှာ ပယ်စွန့်ကြာ ကိုယ်တိုင်ကျင့် ကြံပြီး ကိုယ်တိုင်သိမှ ဆုံးဖြတ်ကြပါ’ လို့ ဟောတော်မူ ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။”

“ဒကာကြီးက စာခဲနေတာပဲ။ ဦးပဉ္စင်းပြောတာ မယုံသလိုဖြစ်နေတယ်။ မယုံမရှိနဲ့ ဒကာကြီး။ ဦးပဉ္စင်းတို့ အခုတည်တဲ့ဘုရားက ကပ်ကျော်ဘုရား။ ကပ်ကြီးသုံး ပါးမှ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတွေ ကျော်နင်းနိုင်အောင် တည် ထားတဲ့ဘုရား။ မေတ္တာစေတနာအပြည့်နဲ့ တည်တဲ့ ဘုရား။ စေတီကြီးတည်ရာမှာ အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့် ပါဝင်သယ်တဲ့သူဟာ ကပ်ကျော်မယ့်သူပဲ။ သတ္တဝါ ကယ် ဆယ်ရေးသက်သက်မို့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒီလောက်ကြိုးစား နေတာပေါ့။”

“တပည့်တော် သိနေတာကတော့ ကပ်ကျော် ချင်ရင် ကပ်ကျော်လောက်တဲ့ အကျင့်တရားကို ကျင့်ရ မှာလို့ သိနေပါတယ်ဘုရား။ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဟာ

www.burmeseclassic.com

ဆုတောင်းလိုက်ရုံနဲ့ လိုရာဆန္ဒတွေ လုံးဝပြည့်စုံစေနိုင်တဲ့ ဘာသာမျိုး မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။ ထိုက်တန်တဲ့ အကျင့် အကြံပါ ယှဉ် တွဲလုပ်ဆောင်ရမယ့် ဘာသာမျိုးပါ။ လောဘကြောင့် ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓရကပ်ဖြစ်ပေါ်လာရတယ်။ အငတ်ဘေးဆိုက်တယ်ပေါ့။ ဒေါသကြောင့် သတ္တန္တရကပ် ဖြစ်ပေါ်လာရတယ်။ စစ်ပွဲတွေ၊ သတ်ပွဲတွေ၊ သေပွဲ တွေပေါ့။ မောဟကြောင့်၊ ရောဂန္တရကပ် . . . ”

“ဒကာကြီးက တော်တော်အပြောရခက်ခဲတာပဲ။ ဦးပဉ္စင်းဒီလောက်ရှင်းပြနေတာတောင် လိုရင်းရောက် အောင် နားမလည်နိုင်သေးဘူး။ အများအတွက်မို့လို့လဲ ဒီလောက်ကြိုးစာ ဒနတာ ဒကာကြီးအမြင်ပဲ”

* * * *

ကြီးစားကြပါတယ်။ တကယ့်ကို ကြီးစားပမ်းစား လုပ်ကိုင်နေကြပါတယ်။ ထင်းခုတ်တဲ့ ကိုယ်တော်က ထင်းခုတ်။ အုတ်ဖုတ်ရန် ထင်းခုတ်ကြသည်။ အုတ်ဖုတ် သည့် မြေကို ကိုယ်တိုင်တူးကြနယ်ကြသည်။ အုတ်တွေ

ကိုယ်တိုင်ရိုက်ကြသည်။ အုတ်စိမ်းတွေ ကိုယ်တိုင်လှန်း ကြသည်။ အုတ်ဖိုတွေ ကိုယ်တိုင်ဖိုသည်။ ကိုယ်တိုင် မီး ထိုး၍ အုတ်ဖုတ်သည်။ ကိုယ်တိုင်ပန်းရန် ကိုင်သည်။ ကိုယ်တိုင် သံချည်သံကွေးလုပ်သည်။ ကိုယ်တိုင် ဒိန်း ဒေါင်းမောင်းသည်။ ဆိုင်ကယ်စီးသည်။ တားမောင်း သည်။

ကြည့်ရသည်မှာ သင်းပိုင်ကလေးတစ်ထည်ရှိ နေ၍သာ ရဟန်းဟုထင်ရတော့သည်။ ဧကသီမကပ်နိုင်။ အံသကိုက်ခေါ် အတွင်းခံကလေးနှင့်သာ နှစ်ပါးသွားရ သည်။ မီးထိုးရသည့်ကိုယ်တော်တွေက စွပ်ကျယ် လက် ရှည်၊ နေကာမျက်မှန်၊ နီးခမောက်ပြန်ကြီးနှင့်မို့ ရဟန်း တစ်ပါးဟု မထင်ရ။ သနပ်ခါး လိမ်းသည့် တိုယ်တော်က လိမ်းထားသည်။

နွေကာလမှာ ဆုံကြရသည်မို့ ပြင်းပြသော နေ ရောင်အောက်တွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ တစ်နေကုန် လှုပ်ရှား ကြရ၍ ဝိကာလဘောဇနကိုပင် မစောင့်ထိန်းနိုင်တော့။ သမဏသာရပုဗ္ဗမရှိတော့သော အနေအထားမှာပင်

သူတို့ကိုယ်သူတို့ သာသနာပြုနေသည်ဟု မှတ်ခွဲယုံကြည်
နေသူတို့ကြားထဲ ပြောခဲ့သမျှတို့ ထိုးမဖောက်နိုင်ခဲ့သည်
မှာ သိပ်တော့ မဆန်းပါ။

လသာသောညတို့တွင် ရင်ပြင်တော်မှာ ခင်မင်
စရာကောင်းသော အချို့သူများနှင့် ထိုင်ရင်း လွေရာ
လေးပါး ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဒကာကြီးရ၊ ဆရာတော်က ဘိုးဘိုးအောင် ဝင်
စားတာဗျ။ ရာမာယဏဇာတ်ကိုသိလား။”

“သိပါတယ်ဘုရား။”

“အဲဒီဇာတ်ထဲက ရာမမင်းသားဟာလဲ ဆရာ
တော်ပဲ။ ဘားမဲ့ဆရာတော်၊ ပလပဲ ဆင်မင်း၊ အနော်
ရထာဘုရင်၊ ဒွတ္တပေါင်မင်းကြီး၊ ကျစွာမင်း၊ ဘားမဲ့
ဆရာတော်၊ အတုန်လုံးဆရာတော်ချည်းပဲ။”

“နေပါအုံး။ ဆရာတော်ကြီးက အဲဒီလို ဖွင့်ပြော
လို့လား။”

“ပြောတော့ ဘယ်ပြောမလဲ ဒကာကြီးရယ်။
ဟောတရားနာရင်း မှန်းယူရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်

ကွက်တိတွေပါပဲ။ မလွဲပါဘူး။”

“တပည့်တော် တစ်ခုပေးပါရစေဘုရား။ ဌာပနာ
ပိတ်ပွဲတုန်းက ဟန်းဖုန်းတွေနဲ့ ဌာပနာသေတ္တာကို ဓာတ်
ပုံရိုက်ကြတယ်ဟုတ်လား။ အများကြီးဝိုင်းပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်
ကြတဲ့အထဲမှာ လူတစ်ယောက်ရိုက်တဲ့ ပုံထဲမှာတော့
ပုံရိပ်တစ်ခုပေါ်နေတယ်လို့ ကြားပါတယ်ဘုရား။ အရှင်
ဘုရားဘယ်လိုယူဆလဲ။”

“အဲဒါ ဘိုးတော်သိကြား ကိုယ်တိုင်ဖန်ဆင်းတဲ့
ပုံပဲဒကာကြီး။ ဒီဌာပနာမှာ သူ့စောင့်နေဟယ်လို့ သိ
အောင် တန်ခိုးပြထားတာ၊ အလကားပေါ်လာတာ
မဟုတ်ဘူးနော်။”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်ဘုရား။ ပေါ်လာတဲ့
ပုံက လက်လေးဖတ် ခေါင်းကြီးကြီး မျက်လုံးပြူးပြူးနဲ့
ကိုယ်လုံးတီးပုံလေးပါဘုရား။ ကာတွန်းဆန်ဆန်ပုံပါ။
ခလုတ်မှားနှိပ်မိပြီး ပေါ်လာတဲ့ပုံလို့ ထင်ပါတယ်ဘုရား။
ဘိုးတော်သိကြား ဖန်ဆင်းတယ်ဆိုရင် သိကြားပုံဖြစ်ဖြစ်၊
ဗြဟ္မာပုံဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်သားပုံဖြစ်ဖြစ်ပေါ်နေနိုင်ရင်

ပိုကောင်းတာပေါ့ဘုရား။ ခုတော့ ဂုဏ်မိတ်တက်စေဘဲ ဂုဏ်ပျက်စရာ ဖြစ်မနေဘူးလား ဘုရား”

“ဘိုးတော်မန်ဆင်းရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူးဒကာကြီး။ အနေကြာရင်အဖြေလာမှာပဲ စောင့်ကြည့်ဒကာကြီး”

တကယ်လည်းအနေကြာ၍ အဖြေလာခဲ့ပါသည်။ ထိုငှာပန်စောင့်သည်ဆိုသော ပုံသည်လည်း ခဏသာ ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်ပြီး မှေးမှိန် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုပင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေလိုက်ကြတော့သည်။

ဘုရားတည်ရန် အုတ်ခဲသယ်သူသယ်၊ သဲသယ်သူသယ်၊ ကျောက်သယ်သူသယ်နှင့် တောင်ကြီးတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရှိလှ၏။ ထိုအထဲ ဆရာတော်ဟောတရား ပြောစကားတို့ကို ကောက်ချင်သလို အဓိပ္ပာယ်ကောက်ကာ နှစ်လုံး သုံးလုံးထိုးတတ်ကြ၍ ထိသူလည်း ထိ၏။ ငြိသူလည်းငြိ၏။

သတ်၍မဲ့သေနိုင်သော ထိုနှစ်လုံးသုံးလုံးသည် စေတီကြီး တည်ရာတောင်ပေါ်မှာပင် ပြောင်းဆန်နေ

တော့၏။ ရသေ့တစ်ပါးပါးလာလျှင် ဂဏန်းမေးချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတော့သည်။

ရင်ထဲမှာရှိနေတော့မည့် ဘုရားတည်ရန် မကြီးစားအား၊ သူတို့နယ်မြေသည် မလေးရှား ပိတောက်ပင်တို့ဖြင့် အုပ်ဆိုင်းမည်းမှောင်နေဆဲ။

သိကြားပွဲ၊ မယ်တော်ပွဲ၊ ရုက္ခစိုးပွဲ၊ သူရဿတီမယ်တော်ပွဲ၊ နဂါးမယ်တော်ပွဲ၊ မြစ်မီးမယ်တော်ပွဲ၊ စန္ဒီမယ်တော်ပွဲ၊ ဦးရှင်ကြီးပွဲ စသည်စသည်ဖြင့် အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲပေါင်း၊ ကန်တော့ပွဲပေါင်း နှစ်ရာကျော်လစဉ် အားကြီးမာန်တက် ပွဲပြင်ရင်း ပူဇော်နေကြသော သူတို့ကား သူတို့ကိုယ်သူတို့ သာသနာပြုနေသူများဟု ထင်နေကြပါသည်။

ဘုရားတည်နေကြသော သူတို့၏ ရင်ထဲရှိလောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားတို့ ပွားသည်ထက် ပွားမည်လား-ပါးသည်ထက် ပါးသည်လားကိုမူ သူတို့သာ အသိဆုံး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မင်းကြီးဝေသာန္တရာကို အားကျမိခြင်း

ရွှေလင်ပန်းစက်မှုလုပ်ငန်း ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီ တစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်နေသော ကိုတောက်ထိန်ကြီး၊ တစ်ကိုယ်တော်သိုင်းသမား ဖြစ်နေပေပြီ။ ခင်မိမိနှင့် ဝေးနေရမှ ခင်မိမိတန်ဖိုး ပိုမိုနားလည်လာသလို ဖြစ်နေသည်။ “ကိုယ့်အဝတ် ကိုယ်လျှော်နေရမှ မင်းကို ပိုပြီး သတိရတယ်ကွာ” ဟု ပြောလျှင် ခင်မိမိက စိတ်ဆိုးချင် ဆိုးပေလိမ့်မည်။

ကိုတောက်ထိန်သည် ရွှေလင်ပန်းရွာ၏ လိုင်းခန်းကလေးတစ်ခုတွင် ငှားနေဖြစ်သည်။ မိသားစုနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေခဲ့ရာမှ မသိုက်မဝန်း နေရခြင်း ရသကို လှလှပပ ခံစားနေရသည်။

“လျှောင်ချိုင်စံဘဝ လွတ်မြောက်လာရ ငှက်ငယ် ပမာလို တောင်ပံခတ်ကာ xx ရွှင်မြူးနေ xx” ဟူသည့် တေးတစ်စကို သတိရနေဆဲ . . . ၊ ညချမ်း ချိန်ခါ တေးနားမခံသာကို စတင်ကြားလိုက်ရသည်။ ည ဆယ်နာရီပင် ခွဲတော့မည်။

“မောင်လေး၊ ရေချိုးပြီးရင် ကျောက်စည်ပြည့် အောင် ရေတုံကင်ပြန်နိပ်ခဲ”

ကိုတောက်ထိန်နှင့် အခန်းချင်းကပ်နေသည့် အခန်းမှ မရင်ရင်၏ အသံမှန်း သတိထားမိသည်။

“သူများသုံးဖို့တော့ နှိပ်မပေးနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် စချိုးကတည်းက ကျောက်စည်ထဲ ပြည့်မှ မပြည့်ဘဲ”

“ဟဲ့ . . . တို့ပြောတာက ငါ့ရေချိုးပြီးတုန်းက

ကျောက်စည်အပြည့် ရေနွှပ်ထည့်ခဲ့လို့ ပြောမိတာပေါ့။
တစ်ယောက်ယောက် သုံးသွားတာကို မသိလို့ ပြောမိ
တာပါဟယ်။ နင်ကလဲ 'ဟုတ်ကဲ့ အစ်မရေ ပြည့်အောင်
ဖြည့်လိုက်မယ်' ဆိုရင် ပြီးရော မဟုတ်လား။”

“ကျွန်တော် ရေချိုးကတည်းက တစ်ဝက်ပဲရှိတာ၊
တစ်ဝက်ထိတော့ ပြန်နှိပ်ပေးခဲ့မယ်။ အပြည့်နှိပ်ထည့်
ရလောက်အောင်တော့ စေတနာ မကောင်းနိုင်ဘူး။”

“အေးပါကွယ် . . . အေးပါ၊ မင်းရေချိုးပြီးတာ
နဲ့ ပြည့်အောင် အစ်မပဲ နှိပ်ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်”

ကြားနေရသည်တို့တွင် ဒေါသ မောသံ ပါနေ
သည်။ အခန်းဖော်တွေမှ အားမနာ။ စိတ်အလို လွတ်
ထားကြသည်။

ကိုတောက်ထိန် ငှားနေသည့်အဆောင်သည်
ဆယ်ခန်းရှိသည့်အဆောင် ဖြစ်သည်။ မိသားစုဆယ်စု
နေကြသည်။ မိသားစုဆယ်စုအတွက် ရေတုံကင်တစ်ခု
သာရှိသည်။ ကျောက်စည်တစ်လုံး ချပေးထားသည်။ သုံး
လိုသူက ကျောက်စည်ထဲ ရေတုံကင်နှိပ်ထည့်၍ သုံးရုံ

သာ။
ယခုတော့မူ မိမိသုံးဖို့ပင် ရေမနှိပ်ချင်ဘဲ သူတစ်
ပါးနှိပ်ထားသည့်ရေကို အသာလင့်အသင့်သုံးချင်သူ တွေ
ရှိလာသောကြောင့် စကားများနေခြင်း ဖြစ်သည်။

* * * *

“ဆရာရယ်၊ ညက ကျွန်မတို့ စကားများကြတာ
ဆရာရှိလား။ အဲဒီကောင်ကလေးက အမြဲ အဲဒီလိုပဲ။
ရေချိုးချိုးပြီး မနှိပ်ဘဲသွားတတ်လွန်းလို့ သတိပေးတာကို
ပဲ ဂျစ်တီးဂျစ်ကန် ပြန်ပြောတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“အဲဒါပြောမိတာ ကျွန်မ မှားလားဆရာရယ်”

“အင်း . . . အများနဲ့စုပြီး နေလာရတဲ့ ခုလို
အခါမှာတော့ ဒါမျိုးကိစ္စကတော့ ရှိတတ်တာပါပဲ။ တစ်
ယောက်တစ်ယောက် ဖြည့်ကြည့်ရင်း ဒီလိုပဲ သင့်တင့်
အောင် နေကြရတာပေါ့။ မရင်ရင်မှားလား . . . ဆို
တော့လဲ မမှားပါဘူး။ မှန်လား . . . ဆိုပြန်တော့လဲ

ကျွန်တော့်အမြင်တော့ မမှန်သေးဘူး”

ကိုတောက်ထိန်စကားကြောင့် မရင်ရင် ယောင်လည်လည် ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မ နားမရှင်းဘူးဆရာ”

“ဪ . . . ဒီလိုပါ။ မရင်ရင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဆယ်အိမ်ထောင်စုသုံးတဲ့ ကျောက်စည်ထဲ မရင်ရင်က ရေအပြည့်ဖြည့်ထည့်ထားမှတော့ ဘယ်သူသုံးသုံးဆိုတဲ့ စိတ်ထားနိုင်လေ စိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ ပိုနီးစပ်လေဖြစ်တော့မှာပေါ့။ အသိစိတ်ဓာတ်ရှိရှိနဲ့ သုံးပြီး ပြန်ဖြည့်ခဲ့ရင်တော့ ကျောက်စည်ဟာ တစ်ချိန်လုံး ရေပြည့်နိုင်တာပါပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်မ တရေလျော့နေရင်ကို မနေတတ်တာ။ ဒါ့ကြောင့် ရေစည်ထဲ ရေမပြည့်ပြည့်အောင်ကို နှိပ်ထားတာ”

“ဒါပေမယ့် မရင်ရင်၊ အိမ်ထောင်စုဆယ်စုနော်။ စိတ်ဓာတ်တွေ မတူနိုင်ဘူး။ မနေညတုန်းက ကောင်ကလေး မောင်ညိုဆို သူများသုံးဖို့ ရေပြည့်မပေးနိုင်ဘူး

တောင် ပြောသွားသေးတာပဲ။ သူ ရေစခိုးတုန်းက တစ်ဝက်ပဲရှိလို့ တစ်ဝက်ပဲ ပြန်ဖြည့်ပေးနိုင်မယ်ဆိုတော့ ရေစည်ထဲ ရေတစ်ဝက်ပဲ ရှိတော့မယ်။ ဒီတော့ အပြည့်ဖြစ်ချင်တဲ့ မရင်ရင်နဲ့ ညကြီးအချိန်မတော် ပြောဟဲ့ ဆိုဟဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။

“တကယ်တော့ မရင်ရင်သာ ဘယ်သူသုံးသုံး ငါ့ကုသိုလ်လုပ်တာဆိုတဲ့စိတ် ထားခဲ့ရင်ကော . . . အဲဒီလိုမျိုး သုံးတဲ့အပေါ် ဒေါသဖြစ်စရာလိုသေးလား . . . စဉ်းစားကြည့်ပါအုံး”

“ဟာ . . . ဆရာကလဲ”

“ဆရာကလဲ မလုပ်နဲ့လေ။ စဉ်းစားကြည့်စေချင်လို့ ပြောကြည့်တာပါ။ မရင်ရင်ကလဲ ကျောက်စည်ထဲ ရေလျော့တာ မကြည့်ချင်ဘူး။ လျော့နေတာမြင်ရင် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ပြည့်အောင်ဖြည့်တယ်။ သုံးတဲ့ လူတွေလဲ တာဝန်သိစိတ် ကင်းကင်းနဲ့ သုံးမယ်လေ။ ဒီကျောက်စည် ဘယ်တော့မှ မပြည့်နိုင်ဘူး မရင်ရင်။ ပြည့်မယ်ပြည့် မရင်ရင် ရင်ထဲမှာ ဒေါသအပူတွေပဲ ပြည့်နေတော့မှာ။

“ဆရာပြောသလိုဆို ကျွန်မက ရေအလှူလုပ် တာလို့ သဘောထားပြီး ပြည့်အောင် ဖြည့်ပေးရမှာပေါ့။ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်။ အဲဒီလိုသာ စိတ်ထားနိုင်ရင် ညတုန်းကလို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောစရာတောင် မလိုဘူး။ ဒါကြောင့် ဆရာက မမှားပေမဲ့ မမှန်ဘူးလို့ ပြောတာကိုး။ တွေးမိရင်တောင် ညက ကိစ္စက ရှက်စရာပါ ဆရာရယ် ”

“ဘယ်သူကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း ကိုယ်ကောင်းဖို့က အဓိက မဟုတ်လား။ ငါရေဖြည့်ထားတာ ဘယ်သူသုံးသုံးပေါ့။ သုံးပြီးပြန်မဖြည့်လို့ လိုက်ခြေရာကောက်နေရင် ကိုယ့်အလုပ်တောင် ပျက်ပါသေးတယ်။ ရေကုသိုလ်ပေါ့ မရင်ရင်ရယ်။ ငွေမကုန်ဘဲ လှူခွင့်ရတဲ့ အလှူတစ်ခုပါ ”

* * * *

“အိမ်သာတက်ဖို့သာ သိပြီး အိမ်သာသုံးရေဖြည့်ဖို့ကျတော့ မသိကြတဲ့ တစ်ဘို့သမားတွေဆိုတာ လူတွေ

မဟုတ်ဘူးနော်။ ကိုယ်လဲ သုံးနေကြတာပဲ၊ ဖြည့်မှပေါ့ကွာ”

ပွမ်ခနဲ စီခနဲ အသံက ကြက်တွန်သံနှင့် ရောနှောထွက်လာသည်။

ကိုတောက်ထိန် ငှားနေသော ဆယ်ခန်းတွဲ အဆောင်တွင် ရေလောင်းအိမ်သာ နှစ်လုံးရှိသည်။

ပဲပြုတ်သည်၏ ပဲပြုတ်ပူပူကလေးဟု အသံစွာ စွာဖြင့် အော်သံကြားမှ ဘကြီးဦး၏ ဆူလိုက်သံက ဖောက်ထွက်လာသည်။ ဘယ်သူကများ ဘာများ ထပြောလေမလဲဟု နားစွင့်နေသူတော့ ကိုတောက်ထိန်ပင်။ မည်သူမှ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြ။ အိပ်ပျော်နေကြသည်တော့ မဟုတ်လော့စ်ပေ။

“အေး . . . ဒီလိုင်းခန်းမှာ ငါအသက်အကြီး ဆုံးပဲ။ အိမ်သာနှစ်လုံး ရေဖြည့်နေအောင် ငါဖြည့်ထားပေးမယ်။ သုံးပြီးရင်လဲ ပြည့်အောင်ပြန်ဖြည့်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်တော့ ရှိသင့်တာပေါ့။ အိမ်သာရေဖြည့်ရတာ ပင်ပန်းလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ တာဝန်သိစိတ် မထားကြလို့

ပြောနေတာ။

“မိသားစုကလေး ဆယ်စုရှိတာ၊ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေနိုင်အောင် တာဝန်သိသိနဲ့ မစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ သူတွေ ငဲ့ရှောင်ပြီး နိုင်ငံအတွက် ဘယ်လိုဘယ်ညာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လာပြောလို့ကတော့ ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ နှိပ်လွှတ်မယ်”

ဘကြီးဦးအသံက ဟိန်းနေသည်။ ဒေါသသံ မပါ မှန်း ဆယ်အိမ်ဆောင်စလုံး သိသည်။ ကိုတောက်ထိန် အပါအဝင် အားလုံး ဘကြီးဦးကို ခင်သည်။ လူတစ်ဖက် သားကို တတ်နိုင်သလောက် ကူသည်။ လိုအပ်သည်ကို ထောင့်စုံအောင် ပြည့်ပေးသည်။

ဘကြီးဦးသည် ဖျံ့ရွယ်စဉ်ဘဝက အလုပ်မျိုးစုံ ကြုံရာကျပန်း လုပ်ခဲ့ရ၍ လည်း သူမလုပ်တတ်ဟာသိပ် မရှိ။ သူ့အတွားကြီးက အကြော်စုံကြော်သည်။ သူက ရပ်ကွက်ထဲ လှည့်ကာ အကြော်စုံရောင်းသည်။ နံနက် လင်းလျှင် ဘကြီးဦးတို့ အကြော်ဆိုင်မှာ လူတွေ ပြည့်နေ တတ်သည်။

“အိမ်သာသုံး အိုးထဲထည့်ဖို့ ရေကလေးနဲ့နဲ့ တောင် စွန့်လွှတ်ပြီး ဒါနမလုပ်ရဲကြဘူး။ မိသားစု ဆယ်စု လောက်တောင်မှ လိုဘဲဖြည့်ဖို့ အားမပါရင် နိုင်ငံတော် လိုအပ်ချက်တွေ ဘယ်လိုဖြည့်မယ် လာမပြောနဲ့၊ အရင် ဆုံး တို့အိမ်ထောင်စု အုပ်အုပ်ကလေးရဲ့ အိမ်သာရေပဲ ပြည့်အောင်ဖြည့်ဖို့ ကြိုးစားကြအုံး”

* * * *

“ဆရာ၊ ခုတစ်လော ငွေအရမ်းကျပ်နေလို့ ငါး ထောင်လောက် ခဏလှည့်ပါဆရာ။ ကြမ်းခင်းလောင်း ပြီးရင် အဲဒီထဲက ဖြတ်ယူပါဆရာ”

ခက်ပြီ။ အထင်တူကြီး ငွေချေးသူနှင့်မှ တိုးနေ သည်။ ချေးသူမှာ ကွန်ကရစ်ကြမ်းခင်းလောင်းသည် အဖွဲ့မှ ဖြစ်သည်။ ကြမ်းခင်းလောင်းရန် ပြင်ဆင်ပြီးနေ သော်လည်း ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်မှာ လောင်းရမည် မကျိန်းသေသေး။ ယခုတော့ ငွေကြိုထုတ်ချင်နေသည်။

သူတို့ ဘယ်မှာနေသည်လည်း မသိ။

ကိုတောက်ထိန်ထံမှာ ထာဝရလုပ်နေသူတွေ မဟုတ်ကြ။
ကြမ်းခင်းလောင်းစရာရှိမှ လာလောင်းသူတွေသာ
ဖြစ်သည်။

ပြဿနာမှာ သူတို့အင်ဂျင်နီယာ ကိုတောက်
ထိန်၊ သူ့လက်ထဲ ခြောက်ထောင်လောက်သာ ရှိ
တော့သည်။ လဆန်းဆယ့်ငါးရက်ပင် မပြည့်ချင်သေး။
ထမင်းလခပေးပြီး၍သာ တော်တော့သည်။

ရင်ရင့်ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ တွန်းအားပေးခဲ့သော
ကိုတောက်ထိန်ကြီး မစွန့်သာ မလွတ်သာ စကားတစ်
ခုတော့ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

“အင်း . . . ပြောရင်တော့ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး
ဗျာ။ ကျွန်တော်ဘဲ အိမ်က ဘဏ္ဍာရေးမှူးကို ပေးလိုက်
ရတာနဲ့ ခုလ မချောင်တော့ဘူးဗျို့။ မကူညီနိုင်တာ စိတ်
မကောင်းပါဘူးဗျာ”

ပြားကပ်နေသော အိတ်ကပ်အား မထိတထိစမ်း
ရင်း လှူလွန်း၍ ဒုက္ခရောက်ကာ ဟိမဝန္တာတောကြီး
ဖျက်မည်းထဲ နေရစဉ်မှာပင် သားတွေမယားတွေ ထပ်

စွန့်လွှတ်ရဲသော ဝေသန္တရာမင်းကြီးအား လေးစားနေ
မိသည်။

ချေးငှားငွေ မပေးလိုက်နိုင်၍ ကိုတောက်ထိန်
စိတ်မကောင်းမိပါ။ ဘကြီးဦးသာ သိလျှင် ဘာပြောလိမ့်
မည်မသိသော်လည်း တောင်မြို့မဟာဂန္ဓရုံ ဆရာတော်
ကြီးကမူ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးသားတော်မူခဲ့ပါသည်။

“တစ်စတစ်စ

စွန့်ပုံမှလျှင်

ဘဝနှောင်နှောင်း

ဆက်တိုင်း ကောင်း၏”

သက် ဆူးခူးတက်သည်

“သာသနာကိုစောင့်တာ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီး မဟုတ်ဘူး။ စာသင်စာချလုပ်နေတဲ့ ရဟန်းသံဃာတွေလို့ ဟောခဲ့တဲ့ ဆရာတော်လေး၊ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ တရားပွဲလုပ်တော့၊ ဆရာတော် တရားဟောပလ္လင် ဘေးမှာ ကန်တော့ပွဲကြီးက ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီးလှလှတွေနဲ့ ပြင်ထားပါရောလား . . . ၊ အမြင်မတော်လိုက်တာဗျာလို့ ဆရာတော် ပြောခဲ့တယ်လေ။ အခုတော့ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီး ဆွဲဖို့ ဘယ်ဟာ ဥဇ္ဈတိုင်လဲလို့ မေးလာရင် ဆရာတော် ကိုယ်တိုင်ပြနေရပြီ မဟုတ်လား”

ပြည့်စုံကိုကင်အေးက ထောက်ကွက်ရနေပြီဖြစ်၍ အသားကုန်ပြားရင်း တို့တောက်ထိန်ကို ရိုနေ၏။ သူပြောလည်း ပြောချင်စရာ၊ ဥဇ္ဈတိုင်ကိုတော့ ကိုတောက်ထိန်လို ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာအဖွဲ့ ရှောင်လွဲ၍ မရ။

တချို့အလှူသီးသည် အိမ်ရှင်ဆိုလျှင် ရွှေတူတွေ၊ ရွှေပန္နက်ငှက်တွေလုပ်လျက် ဥဇ္ဈတိုင်ကို ကိုယ်တိုင်ပန္နက်ငှက် ရိုက်ချင်ကြ၏။ ရွှေရည်ငွေရည်လောင်းချင်ကြ၏။ ရွှေငွေငွေ၊ ရွှေချင်ကြ၏။ ကိုယ်ကိုအလုပ်အပ်ကြသူများမို့ ယောယိမ်းလိုက် ဘသားယိမ်းလိုက်သာ လုပ်နေရသည်။ စိတ်မပါလှ။ ပေါကြောင်ကြောင် အလုပ်တွေမှန်း သိနေသည်။

ထိုနေ့တွင် ကြုံရသူကတော့ လူဝတ်ကြောင်မဟုတ်။ ဘာရယ်ကို ကိုတောက်ထိန်ကြီး မပြောတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေ၏။ မြို့ကြီးတစ်မြို့၏ နံမည်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်နေပြန်သည်။

* * *

“ဆရာတောက်ချေ နက်ဖြန်မနက်တော့ စောစောလာခဲ့နော်။ အိမ်ရှင်က ခြောက်နာရီခွဲကျော်ကျော် လောက်မှာ သူတို့ကိုးကွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကိုယ်တိုင် ပန္နက်ရိုက်မှာတဲ့။ ဆိုက် (Site) ထဲကို မနက် ခြောက်နာရီ လောက် ရောက်အောင်လာဗျာ။ တိုင်းဖို့တာဖို့ သီအိုဒိုလိုက် (THEO DOLITE)ကိုတော့ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ သယ်လာခဲ့မယ်”

ကိုတောက်ထိန် မန်နေဂျာက ခြောက်နာရီလာခဲ့ပါ ပြော၍ ကိုတောက်ထိန်ခြောက်နာရီမှာ ရောက်ပါသည်။ သို့သော်လည်း မန်နေဂျာကြီး ရောက်မလာသေး။ ခြောက်နာရီခွဲတွင် ပန္နက်ရိုက်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အင်ဂျင်နီယာကြီး၊ ပန္နက်ရိုက်လို့ ရပြီလား...”

“မန်နေဂျာရဲ့ ကားထဲမှာ တိုင်းရတာရမယ့် မြေတိုင်းကိရိယာ (THEO DOLITE)ပါသွားလို့ပါ။ သူလာတာနဲ့ ပြင်ဆင် ပြီးရင် ပန္နက်ချလို့ ရပါပြီ”

“ဟာ- သေသေချာချာ မှာထားရက်နဲ့ အချိန်မလေးစားတဲ့ ငါ . . . မသားတွေပဲ။ (မကြားဝံ့မနာသာ ဆဲဆိုလိုက်ပါသည်။) ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ကုမဏီ (ကုမ္ပဏီ) အလုပ် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ မန်နေဂျာကို မြန်မြန်လာဖို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်ကြဗျာ”

ဆဲလည်းဆဲ ပန္နက်ရိုက်မည့် ကျွန်းသားချောင်းကလေးတွေမှာ ဘောပင်ဖြင့် ရေးလည်းရေးနေပါသည်။ ဘာတွေ မန်းမှုတ်၍ ဘာတွေ ရေးနေသည်ကိုတော့ အတိအကျမသိ။ ကွမ်းဝါးထားသည့်ပါးစပ် တလှုပ်လှုပ်ဖြင့်တော့ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

မနက် ၇-နာရီလုံးတော့မယ်။ မန်နေဂျာကြီးက မလာသေး။ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော ဆဲဆိုသံတွေ နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်အန်ကျလာပြီးမှ မန်နေဂျာကြီး ပေါက်ချလာသည်။ ပြေရာပြေကြောင်းတောင်းပန်နေဆဲ မှာပင် မြေတိုင်းကိရိယာကို သုံးချောင်းထောက်ပေါ်တင်လျက် တိုင်းရေးတာရေးအတွက် ကိုတောက်ထိန် စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“ကဲ . . . အင်ဂျင်နီယာ၊ အဆောက်အအုံ အလယ်တည့်တည့်မှာ ငုတ်တစ်ငုတ်ရှိပေး”

တော်ပါသေး၏။ ထိုကိစ္စမှာ ကိုတောက်ထိန် အတွက် ဘာမျှမခက်ပေ။ ထောင့်မှန်ကျကျ ရှိကံထား သော အဆောက်အအုံ၏ ထောင့်ဖြတ်မျဉ်းနှစ်ခုဆုံရာ အမှတ်သည် ထိုအဆောက်အအုံ၏ အလယ်ကောင် တည့်တည့်ဖြစ်သည်။ ကိုတောက်ထိန် လွယ်လွယ်ကူကူ ရှိပေးလိုက်သည်။ မရှာချင်ဆုံး ဥရုတိုင် မရှာရ၍ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ ရှိက် ”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အဆောက်အအုံအလယ်ကောင် တည့်တည့်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ရှိက်ဟု အော် ပါသည်။ ထိုအခါမှ ထောင့်လေးထောင့်တွင် နေရာယူ ထားသူတို့က အဆောက်အအုံအတွင်း ဘက်အား ကျောပေးဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် သူပေးထားသည့် ကျန်းသားငုတ် တစ်ထွာသာသာကလေးအား မြေကြီးထဲ ရှိက်ချလိုက်ကြပါတော့သည်။ ကင်မရာတွေ လင်းခနဲ

လင်းခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

* * *

စဉ်းစားဖွယ်ရှိသည်မှာ နှင်းဆီပန်းနှင့် သူ၏ဆူး ဖြစ်၏။ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင်တွင် စူးမိသော သံဆူးမှာ ရှိနေမှန်းမသိ၍ စူးမိကြခြင်းဖြစ်၏။ နှင်းဆီဆူး အစူးခံရသည်မှာ ထိုသို့မဟုတ်။ စူးတတ်မှန်း သိသိကြီး ဖြင့် အစူးခံကြခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခါပေးပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဆူးတွေရှိ၏။ မကြားဝံ မနာသာ ပြောဆိုနေသည်မှာ ဝတ်ထားသော အဝတ်၏ အသွင်ကို ဖျက်ဆီးနေသော ဆူးတစ်ဆူးဖြစ်၏။ သို့သော် ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် ခစားနေသူတို့က ဆူးဟု မမြင်နိုင် ကြ။ စကားပြောတတ်စ ကလေးငယ်မပီကလာပီတလာ အဆဲအား သဘောကျ နေတတ်သည့် လူကြီးတို့၏ အပြုံးမျိုးဖြင့် ခွင့်လွှတ်နေကြဟန်တူသည်။

မိမိ၏ အဝတ်နှင့် မလျော်ကန် မသင့်မြတ်သော လူတို့၏ အမှုကိစ္စကို လုပ်ကိုင်ပေးခြင်းသည်လည်း မြင်လွယ်သည့် ဆူးတစ်ဆူးပင် ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

ဗေဒင် ယတြာ၊ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် တို့ဖြင့် လူတို့၏စစ်မှန်သော သဒ္ဓါတရားကို ဖျက်ဆီးသည် ကလည်း ကုလဒူသနအမှုဟူသည် ဆူးပင်ဖြစ်၏။ ဆူးတို့ ဆူးဟုမမြင်၊ ကြည်ညိုသူတွေ စုရုံးစုရုံး အုန်းအုန်း ကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်နေ၏။ ကိုတောက်ထိန် ဆိုက် (Site) တွင် ပန္နက်ရိုက် ရွှံ့မှ မပြီးသေး။ ပင်လိုလှရွှံ့ ကားဖြင့်ရောက်လာသူတို့ မနည်းလှ။

ဆူးတွေမြင်လျက် အစူးခံရမည်ကို မသိနိုင် သေး။ မိမိရှေ့တွင်ပင် ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲဆို၊ ဥုံတွေ့ဖွဲ့တွေ့မန်း၊ အခါတွေပေး၊ ဓာတ်ဆင်ဓာတ်ရိုက် တွေရေး၊ 'ရိုက်' လို့ အော်လိုအော်နေသော်လည်း ထိုအသံတွေကိုပင် သာယာနေကြ၏။ မိမိအတွက် ကောင်းကျိုးများစွာတို့ ဖန်တီးပေးနိုင်သူအဖြစ် အထင်ကြီး စွာ တွယ်မင်နေကြ၏။

ဆူးကို ဆူးမှန်းမသိ၍ ဘုရင်မဟာရာဇာ အဇာ တသွတ်တို့၊ အင်္ဂုလိမာလတို့ ဆူးစူးခံကြရဖူးသည်။ ဆူး ကို ဆူးမှန်းသိသည့် အကျိုးကိုလည်း ခံစားခဲ့ကြသည်။

မသိသေးသူတို့က ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ကားနောက် ကားကိုယ်စီဖြင့် တသီတတန်းကြီး လိုက်ဆွားကြသည်။ ဟိုးတစ်မျှော်တစ်ခေါ်ထိ ရောက်နေသော်လည်း ကား တန်းကြီးက မဆုံးသေး။ ကိုတောက်ထိန် ဆိုက် (Site) ထဲတွင် လိုက်ဖို့တာစုနေသည့်ကားက တာစုနေတုန်း ရှိသေး၏။

ထိုသူတို့ မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် ကြိုးစားပမ်းစား လိုက်နေကြခြင်းမှာ အောင်မြင်လို၍ ဖြစ်သည်။ လူသား တစ်ဦး၏ ကိုယ်ပိုင် ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယတို့အား ပစ်ပယ် ကာ အခြားသူတစ်ဦး၏ အရှိန်အဝါအောက် ဒူးထောက် ခံဖို့ ပြင်ဆင်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသူ၏အရှိန်အဝါ၊ အစီ အမံကြောင့် မိမိ၏ လုပ်စီးပွား ကိုင်စီးပွားသည် ပွင့်သစ် စပန်း စန်းသစ်စလပမာ အချိန်နှင့်အမျှ ဖွံ့ထွားပြည့်ဖြိုး လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်အားထားနေကြ၏။

ထိုသူတို့ထင်ထားသလို ဖြစ်မဖြစ်တော့ မသိ။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကိုတောက်ထိန် အလုပ်မဖြစ်။

* * *

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထွက်သွားသည်မှစ၍ ရိုက်ခဲသမျှ ငုတ်တို့ကို နုတ်ပယ်ကာ မြေကြီးတူးလုပ်ငန်းစပါသည်။ ငါးပေပတ်လည် တိုင်ကျင်းများအား ခုနှစ်ပေအနက်ထိ တူးရဆွရပါမည်။ နှစ်ပေလောက်သာ တူးရသေးသည်။ အောက်ရေထွက်ကာ တူးတိုင်းတူးတိုင်းပြိုနေသည်။ ထိုကျင်းအကျယ် ခြောက်ပေလောက်ဖြစ်လာသော်လည်း လိုရာအနက်ထိ မရောက်နိုင်သေး။

သံကွန်ကရစ် အဆောက်အအုံဖြစ်၍ သံချောင်းဆိုင် (Site)တွေ တွက်ခါမှ ပုံထုတ်ဌာနက မှားယွင်းတွက်ထားသည့် ချို့ယွင်းချက်များ တွေ့လာသည်။ နှံ့ချုပ်သွားကာ ညှိနှိုင်းရပါသည်။ အလုပ်သမားတွေ အဆင်သင့်ခေါ်ထားသော်လည်း သံထုတ်လုပ်ရေး လုပ်မရတော့။

ပန္နက်ရေစဉ်က ရောက်ရှိလာသော ကိုတောက်ထိန်အထက် အင်ဂျင်နီယာက အဆောက်အအုံ ကြမ်းခင်းအမြင့်ကို လက်ရှိလမ်းအမြင့်ထက် တစ်ပေ ပိုမြင့်ရန် မှာထားသည်။ ထိုညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အမှတ်တွေ မှတ်ထားပြီးခါမှ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ

ရောက်လာသည်။ တစ်ပေခွဲကြမ်းမြင့်ပြီး ကြမ်းခင်းတစ်ရက် ထပ်ဆင့်ပြောင်းပြန်သည်။ နှစ်ခါပြန်ပင်ပန်းရပါသည်။ မပြီးသေး . . . ။

ပုံစံထဲတွင် အဆောက်အအုံကြမ်းခင်းနှင့် အဆောက်အအုံ ကွန်ကရစ်ရက်မ သီးခြားလောင်းထားသော်လည်း မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာက ကွန်ကရစ်ရက်မပေါ်တင်၍ ကြမ်းခင်းရှစ်လက်မ အထူ လောင်းရန် ပြောင်းလဲပြင်ဆင် သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အပြောင်းအလဲချည်း လုပ်ပြီးရင်း လုပ်နေရ၏။

အခါပေးသူကြီးတိုယ်တိုင် အစီအမံတွေဖြင့် 'ရိုက်' ဟုအော်ကာ ရိုက်ခဲကြပါလျက် အဘယ်ကြောင့် အဆင်မချောမွေ့စွာ ပြောင်းပြီးရင်း ပြောင်းနေရပါသနည်း . . . ။

ရှင်းပါသည်။ ထိုအစီအမံတွေ အကျိုးထိရောက်မှုမရှိ၍သာ။

ဆူး ဆူးမှန်းမသိ၊ ဘူး ဘူးမှန်းမသိ၊ လုံးထွေးလုံး

ထွေးဖြင့် အခါပေးသူကြီးနောက် လိုက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုတောက်ထိန်ကမူ ထိုသူတွေကို ဘူးခါးသီးတွေ ဟု မြင်သည်။ ရိုးရိုးဘူးခါးသီးတွေမဟုတ်။ ဆူးကြားမှာ သီးနေသည့် ဘူးခါးသီးတွေ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရေးခဲ့ဖူးသည့် “ဘူးခါးနှင့် သူ၏ဆူးကား” ဟူသည့် ကဗျာ၏နောက်ဆုံးပိုဒ်ကိုပင် ကျွန်တော့်အား ကိုတောက်ထိန် ရွတ်ပြသွားသေးသည်။

“ဘူးထွားလေ အဆူးများလေမို့
ဘူးခါးရေ မဟာသတိနဲ့
အထာကြည့်နေပေါ့” တဲ့ပါ ခင်ဗျား။

ထိုနေ့က အုတ်တွေ၊ သဲတွေ၊ ဘီလပ်မြေတွေ၊ သံချောင်းတွေ (Site) ထဲ ရောက်လာခဲ့သော်လည်း စောင့်မည့် နေ့စောင့်ညစောင့်တွေ အချိန်မီရောက်မလာကြပါ။ အင်ဂျင်နီယာ ကိုတောက်ထိန်ကြီးညစောင့် မဖြစ်ရုံတစ်မည် တစ်နေ့တုန်သည်ထိ အဆင်မချောခဲ့သည်ကို မူ ဆူးကြားက ဘူးခါးတွေ မသိနိုင်ပါတော့။

တကယ် နတ်မ,ခံရသူ

အရိုးစောရင်တို့ ခြံထဲတွင် ယောက်ျားကြီးလေး ယောက် လက်ချင်းဆက်ဖက်လျှင်ပင် လုံးပတ်ပြည့် အောင် မဖက်မိနိုင်သော ဧရာမမန်ကျည်းပင် အိုကြီးတစ်ပင်ရှိ၏။ တစ်ရွာလုံးကပင် နတ်မန်ကျည်းပင် အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ မခုတ်ရဲ၊ မချိုင်ရဲ၊ မထိရဲ။ ယုတ်စွ အဆုံး မန်ကျည်းမှည့်ချိန်တွင်ပင် လေအဝှေ့ကြောင့် ကြွေ၍ ကျသမျှသာ ကောက်ယူကြရသည်။ ဤသည်ပင် လူတိုင်းမကောက်ရဲ။ လှုပ်ဝံ့သူဟူ၍ ကိုမိုးတို့၊ ကိုတောက်ထိန်တို့၊ ကိုတင်အေးတို့သာ ရှိသည်။

မန်ကျည်းကိုင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လှုပ်ခတ်လိုက်

www.burmeseclassic.com

၍ ကြွေဟူသမျှတို့ကိုပင် အရိုးစောရင်တို့ ညီအစ်မတွေ မကောက်ရဲကြ။ ကိုတောက်ထိန်တို့အဖွဲ့ကပင် လှုပ်သူ ကလှုပ်၊ လိုက်တောက်သူက ကောက်ပြီး တင်းတွေ တောင်းတွေထဲထည့်၊ ထမ်းပိုးပြီးအိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ခဲ့ ရသည်မှာလည်း နှစ်စဉ်လိုလို။

ပြန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်ခန့်ကမူ ဘကြီးသာခံခြံထဲ ကိုင်း နေသည့် နတ်မိကျည်းကိုင်းအား အရိုးစောရင်ခုတ်ပေး လိုက်ရ၏။ နည်းနည်းနောနော အကိုင်းကြီးမဟုတ်။ ဘကြီးသာခံခြံထဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ အရိပ်ထိုးကျနေသော အကိုင်းကြီးလည်း ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်ကလည်း အရေးဆို လာ၍ ခုတ်မပေး ှင် ပေးချင်ဖြင့် ခုတ်ပေးရပေ တော့ မည်။

အရိုးစောရင်က မေ့ကံခင် မချိုင့်ခင် အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ ကွမ်းဆေး၊ လက်ဖက်အစုံဖြင့် ပွဲတင်ပ သကာ တောင်းပန်တိုးလျှိုးချင်သေးသည်။

တကယ်တမ်း အပင်ပေါ်တက်ရမည့် ကိုမိုးက လည်း ဘာပွဲမှ မပေးနှင့်။ သူ့ဟာသူ ချိုင့်မည်။ သူ့ကျွမ်း

ကျွမ်းကျင်ကျင် ခုတ်တတ်ထစ်တတ်သည်။ ဘာနတ် အကူအညီမှ မလို၊ သူ့ပညာသူယုံသည်။ သူ့အစွမ်းသူ သိသည်။ နတ်ဘစ်ပင်ကြီးအား လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ခြင်းမျိုး လုံးလုံးမှမလုပ်ချင်။ ခေါင်းမာနေ၏။ အရိုး စောရင် နောက်ဆုံးတော့ လက်လျှော့လိုက်ရ၏။

ကိုမိုးကလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ချိုင့်ပေးခဲ့ ပါသည်။ ဖြတ်ဟယ်တောက်ဟယ် ခွဲဟယ်စိတ်ဟယ်ဖြင့် ဘာအန္တရာယ်မှ မကပ်ရောက်ခဲ့ပါ။ နတ်မန်ကျည်းကိုင်း ကြီးကို မီးစိုက်စရာ ထင်းဘဝ လှလှပပရောက်စေခဲ့ပါ သည်။

“ခင်သန္တာရယ် . . . ကယ်ပါအုံးဟယ်၊ တို့ဇွတ် တရွတ်ကောင်လေး ငမိုးကြောင့် နတ်မန်ကျည်းပင်ကြီး ကို ပွဲတွေဘာတွေနဲ့ ကျကျနန မတောင်းပန်နိုင်ဘဲ ခုတ် လိုက်ရတာ။ ငမိုးကလဲ ဇွတ်မှဇွတ်ပါပဲဟာ၊ ပွဲတွေဘာ တွေနဲ့ တောင်းပန်ပြီးမှ တက်ချိုင့်ရရင် သူမချိုင့်နိုင်ဘူးတဲ့။ အကျပ်ကိုင်လို့သာ လုပ်လိုက်ရတာပါအေး၊ မလှုပ်လို့က လဲ မဖြစ်နိုင်လို့ပါတော်၊ ဟို လူကပ်စီး ဦးသခင်ကလဲ

တစ်မှောင်ပါအေး”

“အရီးစောရင်ရယ်၊ ကျွန်မဆီရောက်နေပြီပဲ၊ ဘာမှအားမငယ်နဲ့ အရီးစောရင်၊ ကိုယ်ကလက်လွန် ထားပြီဆိုမှတော့ ပူဇော်ရ တောင်းပန်ရတော့မှာပေါ့။ အမှန်တော့ နတ်မန်ကျည်းကို မခုတ်မဖြတ်မတီခင်က ကျွန်မဆီ အယုတ်အမြတ် အရှိအမြင် ကပ်ညှိချင်ဖို့ ကောင်းကာပေါ့”

“လာတော့ လာမလို့ပါအေး၊ ငမိုးတို့၊ မောင် တောက်ထိန်တို့ဆိုတာ လူ့ခွစာကလေးတွေလေ၊ သူတို့ လုပ်ကိုင်မပေးရင်လဲ ဖြစ်မှာမဟုတ်လို့ သူတို့လက်အပ် ပြီး မလာဖြစ်ခဲ့တာ ။”

“ကဲ . . . ကဲ . . . နံသာရည် လုပ်ပေးပါအံ့”

အသင့်သွေးထားသော သနပ်ခါးရည်ပျစ်ပျစ်ထဲ အမွှေးရည်များ ရောကာ ဖန်ခွက်ထဲထည့်ပြီး နတ်ပန်း ခက်နှစ်၍ နတ်စင်တစ်ခုလုံးအား ဖျန်းပတ်ရင်း နတ်ကတော် မိန်းမလျှာ ခင်သန္တာ လုပ်ငန်းစတင်ပါတော့ ၏။

ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ပူးရင်းကပ်ရင်း မျက်လုံး စုံမှိတ်လျက် ယှဉ်ကြမ်းခင်းကို တဒုန်းဒုန်းတဒိုင်းဒိုင်း ရိုက် ခတ်ကာ အမိုက်ဇာတ် စနေပါတော့သည်။

* * *

“ဟဲ့စောရင် . . . မိစောရင်၊ မိန်းမကြမ်းကြီး မစောရင် ”

“အမိန့်မှတ်စရာရှိ မှတ်တော်မူပါ”

“ငါနေတဲ့နေရာကို မရိုမသေ မလေးမစားနဲ့ အဟွေးမှားကပ်လို့ တဝေးတခြားအရပ်လွဲအောင် ဖြတ် ရဲခဲ့ကြပြီပဲ။ နတ်နဲ့နဂါး မလှည့်စားနဲ့တဲ့။ ဟင် . . . အသုံးကျဟန်မရှိ၊ ဘုန်းကံကလဲ မပြည့်မှတ်လို့၊ သတိ မကပ် ယတိပြတ် စမ်းကြနာလား”

“မစမ်းဝံ့ကြောင်းပါ။ ထားရန်အခက် ကြားခဲဖျက် လို့ တစ်ပါးစံ အခက်အကိုင်ကို ဖြတ်ပိုင်းခဲ့ရကြောင်းပါ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါအခိုက် အခက်အခဲကြားမို့ မလိမ္မာ အမိုက်အမဲများကို စရိုက်တလွဲ မဆင်မခြင် ဖျက်အားပို့ ရမလားဆိုပြီး တစ်ဖက်တခြားမှာ အခက်များပို့ဖို့ မျက်

၁၄၈ မောင်သူအေး (သပြေရုံ)

ထားသော် မညှီပါနဲ့”

အရိုးစောရင်တို့ ညီအစ်မတွေ ကြောက်နေကြ၏။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို သိကုန်ကြသည်မသိ။ အရိုးစောရင်တို့ အိမ်ဝန်းကျင်က မိန်းမတွေကော ကလေးတွေပါ မိန်းမလျှာကြီးအိမ်မှာ စုပြုံကျပ်ညပ်နေကြ၏။ လူအရမ်းများလာလေ တစ်မူဆန်းပြားတွေ့၍ အကြမ်းစားတွေ ပူးနေပါတော့သည်။

“အေး . . . အေး . . . လုပ်ညည်းမညည်းပါနဲ့။ ခုတ်ချိုင်းပြီး . . . ပြီးတာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အတိတ်ခိုးဝေ စိတ်ဆိုးပြေအောင် အကြောင်းမဖန်မတောင်းပန်လို့ကဟော့ ခုနှစ်တန် ခုနှစ်ဖော် နှင်တို့ ညီအစ်မခုနှစ်ဖော်တွေ စိတ်နေနှင်းညှိုး စီးပွားတိုးသမျှ ထုံးအိုးအို အဝကျည်းသလို တစ်စတစ်စ ဖျဉ်းစပ်စပ်နဲ့ ကျည်းကျပ်ကျပ်ဖြစ်စေရမယ်ဟဲ့”

“နောက်တွန့်မတက် ကြောက်ရွံ့လျက်ပါ။ တစ်ကြိမ်အဆိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမို့ မလိမ်မိုး မလိမ္မာတွေကို အကျည်းတန်တာ မတွေ့မမြင်ဘဲ သည်းခံစရာလေ့ဝင်

လို့ ဘယ်ကွေ့တွင် ဘယ်လိုတင်မြှောက်မှ အရှင်တစ်ယောက် မနော့ခွေ့မယ်ဆိုတာပြော၍ ပြတော်မူပါ။ အကြောင်းအသွယ်သွယ်နဲ့ အရောင်းအဝယ်တွေမှာလဲ ဝယ်သူတစ်သောင်း ရောင်းသူတစ်ယောက် မလောက်မဝဖြစ်အောင် မစတော်မူပါ။ အပြစ်အမြင်မထားဘဲ အချစ်ဝင်စားတော်မူပါ”

အမှတ်မထင် ရောက်လာသော ကြီးဒေါ်မြ၏ နတ်နှင့်အပြန်အလှန် သဘောနဂိုတပ် ပြောဆိုတတ်မှုကြောင့် ပွဲတ စိုပြည်စပြုလာသည်။

“ကွယ် . . . သိတတ်သမှုနဲ့ အပြစ်တပ်မပြုရင်တော့ ဖြစ်တတ်တဲ့အမှု လျစ်လျူရှုရတော့မပေါ့။ တောင်တစ်ခု မှောင်ညိုညို မလင်းတလင်း၊ နေမင်းလည်း မဝင်တဝင်၊ အလင်းမှောင်လည်း မပျောက်တပျောက်၊ မှောင်လောက်အောင်မမည်း သဲကွဲအောင်လဲ မရှိ ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန်မှာ ညီအစ်မ ခုနှစ်ယောက် စလုံး ရမ္မတ်အလိုတက်ကြွစေတဲ့ ကြက်ဖိုကြက်မအကြော် ခုနှစ်ဖုံ၊ မုန့်ဖြူ-မုန့်နီကြော် ခုနှစ်ဖွဲ့၊ နှမ်းလက်ဖက်အကြော်

စုံ ခုနစ်ပွဲ၊ အုန်းငှက်ပျောက်တော့ပွဲ ခုနစ်ပွဲနဲ့ ကိုယ်တိုင် အစုံအစုံရွက်ပို့လို့၊ နတ်မန်ကျည်းရိပ်မှာ ပွဲတော်ခင်း၊ လွဲချော်ခြင်း မဆင်မခြင် အမှားတစ်ခါအတွက် သနားစရာအဖြစ် မကောင်းသန္တာန်မို့ တောင်းပန်ကြောင်း ရိုကျိုးညွတ်ခ ဝပ်ချမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်တဲ့”

“ကျေပါ . . . နပ်ပါ . . . မစပါ။ ရှောင်ဆုတ် စရာအသိပွားပြီမို့ နောင်မလုပ်ပါလို့ ကတိထားပါတယ်။ တစ်ကြိမ်အဆိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမို့ မလိမ်မိုး မလိမ္မာတွေ ကို အပြစ်မပွားဘဲ အချစ်များတော်မူပါ”

“တောင်းပြီလေ၊ တစ်ခါထက်ဆက်ပွား နှစ်ဖြာ နှစ်ချက်များမှားရင်တော့ သွားရင်ကြေ၊ နားရင်လဲ သေစေရမယ်တဲ့။ လုပ်သမျှပန်း လှမ်းသမျှမှားလို့ နီးကြားသွားသမျှ ခရီးမပေါက် ကြိုးစားထားသမျှ မပြီးမမြောက်ရှိစေမယ်။ အယားကြီးယားရင်ယား မယားရင် အဖျားကြီးဖျားစေမယ်တဲ့ - သိရဲ့လား၊ ကဲ . . . ကဲ ဘာမေးချင်သေးလဲ ”

“မေးစရာ မရှိတော့ကြောင်းပါ”

“အေးဟဲ့ . . . အေးဟဲ့၊ အကြောင်းမရှိရင် ငါ ပြန်မယ်”

မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ နဖူးမိမိကြီးကို လက်အုပ်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း တစ်ချက်နှစ်ချက် တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ရိုက်လိုက်ပါတော့သည်။

* * *

အရိုးစောရင်တို့ ညီအစ်မခုနှစ်ဖော်တို့ ပူဇော်ပသစရာတွေ ကိုယ်စီဖြင့် နတ်မန်းကျည်းပင်ဆီ လာနေကြသည်။ သူတို့မလာခင်ကပင် ကိုတင်အေးတို့၊ ကိုတောက်ထိန်တို့၊ ကိုမိုးတို့ ရောက်နှင့်နေကြသည်။ ကြက်ကြော်တွေကို ငှက်ပျောဖတ်ခင်းထားသည့် တင်းတောင်းထဲ ထည့်မည်။ မှန်ဆီကြော်ဖြူနီ၊ လက်ဖက်အကြော်စုံတွေထည့်ဖို့ ကြပ်ကြပ်အိတ်တွေ၊ အုန်းသီးငှက်ပျောသီးတွေအတွက် မြက်ထမ်းခြင်းတွေ ယူခဲ့ကြရင်း ဘကြီးသာဇံခြံထဲတွင် စောင့်နေကြသည်။

သူတို့တွေရှိနေမှန်း အရိုးစောရင်တို့ မသိကြ။ ကြောက်တတ်သော နတ်ကတော်ခင်သန္တာက ကော့

ကော့ ကော့ကော့ဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှလာသည်။ နတ်မန် ကျည်းပင်အောက်မှာ သတင်းစာ စက္ကူတွေခင်း လျက် သတင်းစာပေါ်မှာပင် ကန်တော့စရာတွေ ပြင်ကြသည်။ ပြင်နေစဉ်ပင် မောင်ရီပျို အန်လာသည်။ သစ်ရိပ် ဝါးရိပ် တွေ ကြီးစိုးနေသော တောခြံကြီးမို့ အလင်းမရှိမပိုက စုပ် ယူခံလိုက်ရသလို အမှောင်ထဲ မြုပ်ကျသွားသည်။

ခင်သန္တာ၏ ယောက်ျားသံအောအောကြီးသာ ကြားနေရသည်။ ရှိခိုးဦးတင်ကြရင်း အမွှေးတိုင်မွန်မွန် တွေ ထွန်းညှိကြသည်။ “ကျေပါ၊ အေးပါ၊ သုံးဆောင်ပါ။ တင်ပါတယ်၊ မြှောက်ပါတယ်” ဟု ပြောဆိုနေကြပေလိမ့် မည်။

“မကောင်းသမျှဖယ်ရှားဖို့ ကောင်းအလှတွေ သွယ် ထားပေးတော်မူပါ။ အညံ့အရှော်တွေ အဝေးနှင် လို့ အသန့်အတော်တွေ အပြေးဝင်စေတော်မူပါ” ဟူ၍ အကြောင်းအမှုထိုထိုကို တောင်းဆိုပေလိမ့်မည်။

ပြန်မည့်ပြန်တော့လည်း ယောက်ျားရင်မာကြီး ခင်သန္တာက ကော့ကလန်ကော့ကလန်ဖြင့် မပြေးရဲတစ်

မည် ရှေ့ဆုံးကလွမ်းသည်။ သူ့နောက်လိုက်ကြသော အဖိုးစောရင်တို့ ညီအစ်မခုနစ်ဖော်လည်း ပြေးလုနီးပါးပါ။ သူတို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ကိုမိုးတို့လုပ်ငန်းစကြသည်။

ဘာမှမချချန်၊ ခင်းထားသော သတင်းစာပါ မကျန်ရစ်စေရ။ အကုန်လုံး သိမ်းကျုံးထမ်းပိုးခဲ့ကြသည်။ ဝက်ဝက်ကွဲအောင် စားကြသည်။ တစ်ရွာလုံးကတော့ သူတို့ကို ‘နတ်ပြုံး’ သူတွေဟု ကွယ်ရာမှာ ပြောဖူးခဲ့လေ ပြီ။

* * *

“မောင်ချိုတ်၊ မင်းမီးမွှေးဖို့ ထင်းပေါက်စ လိုချင် လို့ဆို၊ မန်ကျည်းသားတွေက ထင်းပေါက်စစိုစိုကြီးတွေ ကွ။ မီးမွှေးလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အဖိုးစောရင်ခြံထဲက နတ် မန်ကျည်းပင် အခေါက်ခွာပေးမယ်။ တစ်ခါတစ်ခါခွာရင် နဲတဲ့အခေါက်ချပ်ကြီးမဟုတ်ဘူး ရမှာ။ မီးကလဲ တောက် မှတောက်ပဲလာကွာ . . . ငါသံတူးရွင်းနဲ့ ထိုးကလော် ပြီး အခေါက်ခွာပေးမယ်”

“ဟာ . . . ကိုမိုးရာ၊ မယူရဲပါဘူးဗျာ”

“ရော ခက်ပြီ သံတူးရွင်းနဲ့ထိုးခွာနေတာက ကျုပ်ပါ။ အဲဒါမှ မကြိုက်ရင်လဲ နတ်မန်ကျည်းကိုင်း အခြောက်တွေကို ချိတ်နဲ့ ချိတ်ပြီး ချိုးပေးမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“အေးဗျာ . . . အိမ်မှာက ထင်းစိုက်စရာကို မရှိလို့ပါ။ ဂုန်နီအိတ်တစ်လုံးစာလောက်တော့ ရအောင် ကူပါအုံးကိုမိုးရာ။ အားတော့နာပါရဲ့။ ကျုပ်မလုပ်ရဲလို့ပါ။ ခင်ဗျားက ‘နတ်ပြီး’ နေတဲ့သူဆိုတော့ ကိစ္စမရှိဘူး”

“အလိုလေး . . . ဘာ အားနာစရာလိုလဲ။ တစ်ရွာထဲသားချင်းတွေပဲဗျာ။ ကဲ . . . ပြောနေကြာတယ်။ သွားကြရအောင်၊ မြက်ထမ်းခြင်းသာ ယူလာခဲ့တော့”

ထိုနေ့က ထင်းခြောက်တွေ အများကြီးကို မြက်ခြင်းထဲ ထည့်၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီထမ်းရင်း ခွဲဝေယူခဲ့ကြသည်။ ယူလာသောထင်းများ နေသားတကျ ထားပြီးခါမှ မောင်ချိတ်ခါးထဲ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ထိုင်မကောင်း ထမကောင်း နာတာတာ ထောင့်ထောင့်ထောင့်

ကသိကအောက်ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ဘာအခန့်မသင့်သည်တော့မသိ။

“နတ်ကိုင်တာ နတ်မန်ကျည်းပင်မှ သွားစမ်းတာကိုး” ဟု အသံပလံတွေ ထုံးစံအတိုင်း ဆူလာပြန်သည်။

“ကိုတောက်ထိန်၊ တော့လူ မောင်ချိတ်တော့ ထိုင်မရထမရ ဖြစ်နေပြီတော့။ ကြားကြားဖူးပါဘူးတော်။ ဟို . . . နတ်ပြီးတဲ့ ကိုမိုးနဲ့ အတူ နတ်မန်ကျည်းကိုင်းတွေ သွားချိုးရတယ်လို့”

“ဪ . . . ဒါကလေးများဗျာ၊ အကြောပြင်ဆရာကြီး ဆရာအုန်းသာ ပြကြည့်ပါ။ ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ နတ်ကိုင်တာ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ ကြားရတာက မန်ကျည်းကိုင်းတွေကို ချိုးတာက ကိုမိုးပါ။ ကိုချိတ်က ခြင်းထဲထည့်ရုံထည့်တာလေး။ နတ်ကလဲ ကိုင်မယ့်ကိုင် ကိုမိုးပဲ ကိုင်တော့မှာပေါ့”

“အမယ်လေးလေး၊ ပြောတတ်လိုက်တာ ကိုတောက်ထိန်ရယ်။ ကိုမိုးက နတ်ပြီးနေတဲ့သူတော့ သူ့ဘယ်ကိုင်မလဲ။ ဖြစ်သေးပါဘူး။ ခင်သန္တာဆိုသွားပြီး

အကျိုးအကြောင်းမေးရတော့မယ်”

“အင်း . . . အကြောပြင်ဆရာအုန်းသာ ပြကြည့်၊ ဝမ်းထောင်လောက်အကုန်ခံရင် ကိုချိတ်အကြောကို အကောင်းအတိုင်းဖြစ်အောင် ပြင်ပေးလို့ရတယ်။ ခုပြင် ခုထိုင် ခုထ ခုလမ်းလျှောက်လို့ ရနိုင်တယ်ဗျ။ ခင်သန္တာကျတော့ ရေစင်ဖိုး၊ ကြတ်ဖိုကြက်မဖိုး၊ မုန့်ဖြူ၊ မုန့်နီဖိုး၊ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီးဖိုးနဲ့ သောင်းချိုကုန်တာ တောင် မောင်ချိတ်ပြန်ကောင်းမယ်ဆိုတာ အာမ မခံနိုင် သေးဘူးနော်”

ကိုတောက်ထိန် အခါခါ အခေါက်ခေါက် အာပေါက်အောင် ပြောသော်လည်း မောင်ချိတ်ကတော်ကို ပြောမရခဲ့ပါ။ ခင်သန္တာက ပူဇော်ပသရန် အိမ်တိုင်ရာ ရောက် စီမံခန့်ခွဲပြင်ဆင်ပေးသည်။ ပြောဆိုတောင်းပန် သင့်တာ တောင်းပန်ပေး၍ ကျေအေးတော်မူစေရန် အသံကောင်းဟစ်ပေးသည်။

ပူဇော်ထားသမျှ ကြတ်ဖိုကြက်မကြော်၊ မုန့်ဖြူ၊ မုန့်နီကြော်၊ လက်ဖက်ကြော်စုံနှင့် အုန်းငှက်ပျောတို့အား

“အိမ်သားများ မစားရ၊ စားကြလျှင် ခိုက်လိမ့်မည်” ဟု ခြိမ်းခြောက်ကာ သူ့အိမ်သို့သာ ခွက်ကြီးခွက်ငယ်ထဲ ထည့်ပြီး မသွားပါတော့သည်။

မောင်ချိတ်ခါးနာသည်မှာ ပျောက်သွားပါ၏။ ပွဲတင်၍ ပြေရာပြေကြောင်း တောင်းပန်လိုက်မှ ပျောက်ခြင်းမဟုတ်။ အကြောပြင်ဆရာ ဆရာအုန်း၏ ကျွမ်းကျင်ကျင် တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက် နှိပ်ပြီး ပြုပြင်ပေးလိုက်မှုကြောင့် ဂျိုးဂျတ်ဂေါက်ဂက် အသံတွေ ကြားကာ ပြန်ကောင်းသွားခဲ့ပါသည်။ နှိပ်ပြီးပြီးချင်းပင် သတ်သာသွားပါတော့၏။

မ- သွားသူ နတ်ကတော်ကိုမှ အကောင်းထင်တတ်သူ မောင်ချိတ်ကတော်မှာသာ တကယ်နတ်မခံရသူ ဖြစ်သွားပါတော့သတည်း။

(အဖြစ်အပျက်အမှန်တို့အား အမည်လွှဲထားပါသည်။)

အလှူတော်

ကိုတောက်ထိန် နေပူဆာလှုံနေသည်။ ရွှေတောင် ဆောင်းသည် စောစီးစွာ ချမ်းနေသည်။ နိုဝင်ဘာလတောင် မကုန်ချင်သေး။ အအေးဓာတ်က သိသိသာသာ ပိုနေသည်။ မိုးအေး ဆောင်းအေးရောပြီး အေးစက်နေသည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်လဲ၍ ပိမိသဖြင့် ညာခြေထောက် ပိုင်းပိုင်းကျိုးသွားသောကြောင့် ပေါင်ရင်းမှ ခြေဖျားအထိ ကျောက်ပတ်တီး အဖွေးသားနှင့် ကျွန်တော်တို့ ကိုတောက်ထိန်ကြီး အိပ်ရာထဲ ပက်လက်

နေနေရသည်။ ပက်လက် နေပူဆာ လှုံနေရသည်။
အနွေးဓာတ် ရလိုရငြား ပြတင်းတံခါးမှ မဝင်သာ ဝင်သာ ဝင်လာသော နေရောင်ခြည်နုနုကလေးကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် အားကိုးနေစဉ် သင်္ကန်းအညိုရောင် ဝတ်တစ်ပါး အိမ်ထဲဝင်လာပါသည်။

“ဒုလ္လဘရဟန်းခံပွဲအတွက် အလှူခံပါတယ်”

“သားကြီး ကိုကိုစည်သွတ်ဘူးရေ . . အိမ်ရှေ့မှာ အလှူခံ”

“ဘယ်လောက်လှူရမှာလဲ အဖေကြီး”

“အဆင်ပြေသလို လှူလိုက်ပါကွာ”

သားကြီးက နှစ်ရာလှူလိုက်ပါသည်။ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အသားအရေညိုမောင်းမောင်း ဘုန်းတော်ကြီးက ကိုကိုစည်သွတ်ဘူးထဲမှ နှစ်ရာတန်ယူပြီး ဒုလ္လဘမဲ ဖြတ်ပိုင်းကလေးပေးခဲ့ပါသည်။ နှစ်ရာတန်ကိုမူ လွယ်ထားသည့် လွယ်အိတ် အစိမ်းကလေးထဲ ထည့်ပြီး ဆက်လက်၍ တစ်အိမ်တက်ဆင်း အလှူခံနေပါသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထိုအချိန်က ကိုတောက်ထိန် မတနေသော စာအုပ်မှာ ဆရာတော်ဦးယောသိက ရေးသားတော်မူသည့် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ တစ်ဘဝသာသနာ ကျမ်းစာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။

မဟာဝန္တာရုံ ဆရာတော်ကြီးသည် အနာဂတ်သာသနာအတွက် အလွန်ကြောင့်ကြစိုက်တော်မူသော ဆရာတော်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ဝိနည်းတော်ကိုလည်း အလွန်လေးစားတော်မူပါသည်။

သာသနာပြုရာတွင် ယခုအခါ၌ ငွေမပါ၍ လည်း မဖြစ်။ ငွေအလှူခံမှုကိုလည်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက လုံးဝခွင့်မပြု။ ဤငွေသို့ အဆိပ်သဖွယ်ပင်။

ဆေးသိပ္ပံထွန်းကားသော ယခုခေတ်အခါတွင် အဆိပ်ကို စနစ်တကျ သုံးစွဲလျှင် ဆေးဖြစ်သေး၏။ အသုံးမတတ်မှ ဘေးဖြစ်သည်။ ရဟန်းတော်များနှင့် ရွှေငွေမှာလည်း ဤသဘောပင်။ မသုံးစွဲတတ်လျှင် ဝိနည်းတော်အရ ဘေးဖြစ်နိုင်သည်။ တပို့ယကာရကများဖြင့် အပ်စပ်အောင် စီမံပြန်လျှင် သုံးစွဲခွင့်ရ၏။

ရဟန်းတော်များ ရွှေငွေကို တိုက်ရိုက် လက်မခံရ။ မသာယာရ။ မသိမ်းဆည်းရ။ သို့သော် အပ်စပ်အောင် စီမံမှ ထိုငွေကြောင့်ရသော ဗစ္စည်းကို သုံးစွဲခွင့် ရနိုင်သည်။

တစ်ဘဝသာသနာပါ အထက်ပါ ဖော်ပြချက်များသည် ကိုတောက်ထိန်ထံ အလှူလာခံသော သင်္ကန်းဝတ်နှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေပါသည်။ လွယ်ထားသော လွယ်အိတ်စိမ်းထဲသို့ ကိုကိုစည်သွတ်ဘူးလှူလိုက်သော ငွေကို ထိုးထည့်သွားသော ပုံရိပ်သည် မျက်လုံးထဲက မထွက်တော့။

* * *

ကိုတောက်ထိန် ကိုယ်တိုင်ကမူ ထိုကဲ့သို့မျိုး မလှူချင်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် လူဖုဂျိလ်ကိုသာ လှူလိုက်ချင်၏။ မိမိနေထိုင်ဖို့ ကျောင်းဆောက်ရန် ဆိုက်ကားတစ်စီးဖြင့် အလှူခံသော ကိုယ်တော်ကြီးတစ်ပါးနှင့် မနေတစ်နေကပင် ဆုံသေး၏။ အိုကြီးအိုမ ကိုယ်တော်ကြီးအား ကန်တော့ပါသေးရဲ့ဟု မပြောရက်။ အပ်အပ်စပ်စပ် ဖြစ်

အောင် လှူပို့ရန်ကလည်း ကပွိယက ပါမလာ။
ဝိနည်းလေးစားသော ရဟန်းတော်များ အတွက်
ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးရှိကြောင်း မှတ်သားဖူး၏။

၁။ တောင်းသာတောင်းကောင်း မပေးကောင်း

၂။ ပေးသာပေးကောင်း မတောင်းကောင်း

၃။ တောင်းလည်းတောင်းကောင်း ပေးလည်း
မေးကောင်း

၄။ မတောင်းလည်း မတောင်းကောင်း မပေး
လည်း မပေးကောင်း

ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးတွင် ဖိတ်မန်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်
တို့ “ပဝါရိတ” ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ခေါ်ပါသည်။ ပစ္စည်းလေးပါး
အလိုရှိသည့်အခါ တောင်းတော်မူပါဟု ဖိတ်မန်ထား
သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးထံ ရဟန်းတော်များ တောင်းကောင်း
ပါသည်။ သို့သော် ရဟန်းတော်၏ ပစ္စည်းကို မပေး
ကောင်းပါ။

“ပဝါရိတ” ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်သူ၊ ဆွေမျိုးမဟုတ်သူ
ထံ တောင်းလည်းမတောင်းကောင်း၊ မိမိပိုင်ပစ္စည်းလည်း

မပေးကောင်းဟု မှတ်သားဖူးပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး
ပိုင်ဆိုင်သည့် သောက်ရေကလေးတစ်ခွက်တောင်မှ
မတောင်းကောင်းဟု ဆိုပါသည်။

တောင်းလည်း မတောင်းကောင်း၊ ပေးလည်း
မပေးကောင်း သူများထံမှ အလှူခံလိုလျှင် နှုတ်မှ မပြော
ဘဲ ဆွမ်းခံသလိုသာ ရပ်သင့်သည်ဟု နားလည်ထားပါ
သည်။

ကိုတောက်ထိန်၏ အတွေးများ အဖျင်မပြတ်
သေး။ ဝိနည်းနှင့် မညီသော သင်္ကန်းဝတ်များကို လှူသာ
လှူနေရသော်လည်း လှူပြီးတိုင်းလှူပြီးတိုင်း ရင်ထဲ
တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်နေသည်။

ခရီးသွားဟန်လွှဲ အလှူခံကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို
အပ်အပ်စပ်စပ်ဖြစ်အောင် လှူလိုက်ချင်၏။ အလှူခံ
ပုဂ္ဂိုလ်က အသက်အရွယ်ကြီးကြီး၊ ကပွိယကလည်းမပါ။
ကန်တော့ပါသေးဟုလည်း ပြောမထွက်ခဲ့။ လှူတော့လှူ
ဖြစ်သည်။

တချို့ ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်းမှ

လူပုဂ္ဂိုလ်အလှူခံများ အဖွဲ့လိုက် လာကြပါ၏။ အများအားဖြင့် နေ့စားပုတ်ပြတ်ယူကာ အလှူခံလာကြသူများ ဖြစ်သည်။ တစ်လတွင် ကျောင်းအတွက် ငါးသောင်းတန်သည်။ ခြောက်သောင်းတန်သည် သွင်းမည်ဟု ညှိနှိုင်းကာ အလှူခံထွက်လာကြသူများဖြစ်သည်။ တစ်လအလှူခံရငွေ တစ်သိန်းဖြစ်လျှင် ငါးသောင်းကို ကျောင်းအတွက်လှူ၍ ကျန်ငါးသောင်းကို အလှူခံသူများ ယူကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်းဂေါပက အဖွဲ့ကလည်း လယ်သမား ယာသမားတွေဖြစ်၍ အလုပ်မအားသည်က တစ်ကြောင်း၊ သူတို့လို ကြားရသူတွေ သဒ္ဓါတရားပေါက်လောက်အောင် မပြောတတ်၊ မဟောတတ်သည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ထိုအဖွဲ့များကို အားကိုးနေရကြောင်း ကိုတောက်ထိန် သိနေသည်။

များသောအားဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာရေးကျောင်းသားများမှာ မိဘများ ရှိနေကြပါသည်။ မိဘမဲ့

များ မဟုတ်ကြ။ တိုင်းရင်းသားကလေးများ မဟုတ်ကြ။ ပြည်မတွင်ရှိနေသော မိဘမဲ့များ၏ သားသမီးများသာ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုအခြေအနေမှန်ကို မပြောကြားဘဲ သနားစရာ ပိုကောင်းလေအောင် မိဘမဲ့များဟု ပြော၍ အလှူခံသည့် အဖွဲ့က အလှူခံ၊ တောင်ပေါ်တိုင်းရင်းသားကလေးများဟု အလှူခံသူကခံဖြင့် ဖြစ်နေကြသည်။

သက်ဆိုင်ရာ ကျောင်းများက ထိုသို့ အလှူမခံရန် တားမြစ်နေသည့်ကြားမှ သဒ္ဓါတရားကို အလွဲသုံးစား ပြုချင်သူတို့ ရှိနေပြန်သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ထိုအဖွဲ့များ၏ ထောက်ပံ့ကူညီမှု ကြောင့်သာ ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာရေးကျောင်းတို့ အသက်ရှည်နေသည်ကို သိသဖြင့်လည်း ကိုတောက်ထိန် သိသိကြီးဖြင့် လှူနေရသည်။ မှတစ်ပါး အခြားမရှိပါ။

* * *

နေပူဆာလှုံနေရင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးပေးသွား
သော ငါးဆယ့်ခြောက်ကြိမ်မြောက် ဒုလ္လဘရွေးကောက်
ပွဲဟု အမည်တပ်ထားသည့် ဖြတ်ပိုင်းကလေးကို ကြည့်
နေမိပါသည်။ ထိုဖြတ်ပိုင်းကလေးသည် ဒုလ္လဘမဲလည်း
ဖြစ်ပါသည်။ မဲပေါက်လျှင် ဒုလ္လဘရဟန်းအဖြစ် အရွေး
ခံရမည်ဟု မက်လုံးပေးထားပါသည်။

ထိုဖြတ်ပိုင်းကလေးတွင် အမည်နှင့် နေရပ်လိပ်
စာရေးရန် ပါပါသည်။ သို့သော် ကိုတောက်ထိန်အား
ပေးခဲ့သော ဖြတ်ပိုင်းကလေးတွင် အမည်လည်းရေး
မထား။ နေရပ်လိပ်စာလည်း မေးစမ်းပြီး မှတ်မသွားပါ။
မိမိလက်ခံရရှိသော ဖြတ်ပိုင်းနံပါတ်မဲပေါက်သော်
မိမိအား မည်သို့ အကြောင်းကြားမည်နည်း။

ချမ်းချမ်းဖြင့် နေဆာလှုံနေသော်လည်း ခန္ဓာ
ကိုယ်က မပူ။ တွေးရင်းတွေးရင်း စိတ်ထဲက ပူလာပါ
သည်။ လုပ်စားနေတာဟု တွေးမိသွားသဖြင့် ပူလာခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ မအပ်မရာလုပ်သူက လုပ်နေ၏။

ဆန္ဒခံဆင်မင်းဇာတ်ကို သွားသတိရမိသည်။

အသေသတ်၍ အစွယ်ဖြတ်ရန်လာသော မုဆိုးကျော်
သောနုတ္တိရိက ဆန္ဒခံဆင်မင်း သူ့ကို မိသောအခါ
သင်္ကန်းစကို နှာမောင်း၌ တင်ပေးခဲ့ဖူး၏။ သံဃာ၏
အမှတ်သညာကို မှီလျက် မိမိအသက်ကို ကာကွယ်ခဲ့ဖူး
၏။ သောနုတ္တိရိ မသေသေးပါလားဟု ခံစားမိပါသည်။

ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတွင် အလွယ်ဆုံးသော
ဒါနကိုပင် ဒါနပီသအောင် အတော်ကြီးစားရဦးမည် ဟု
တော့ ကိုတောက်ထိန် သူ့ကိုယ်သူ နားလည်နေပါ
သည်။

ကျွန်းကျော်လာသော ဘီလူးများ

ဘုရားဝင်းထဲသို့ ကိုတောက်ထိန်ရောက်လျှင်
ရောက်ချင်း ကြီးတော်မြကို တွေ့ရ၍ အံ့အားသင့်သွား
သည်။ ကြီးတော်မြ ခါးနာနေသည်မှာ ကြာပြီ။ သွားသွား
လာလာ သိပ်မတွေ့ရတော့။ အခု ခါးနာပျောက်သွားပြီ
ထင်။

ကြီးတော်မြသည် ဘုရားဝတ်ပြုပြီး အထကွင်
ကိုတောက်ထိန်ကို မြင်သွားသည်။

ကျွန်းကျော်လာသော ဘီလူးများ ၁၆၉

“ဟယ် မောင်တောက်ထိန်ပါလား ဘုရားလာ
ဖူးတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးတော်မြ၊ ခင်မိမိလှူထားတဲ့
ဘုရားတစ်ဆူ ဒီကျောင်းဝင်းထဲမှာ ရှိတယ်လေ။ ဘုရား
ပန်း လှူရင်း လာတာပါ။ ဒါထက် ကြီးတော်မြ ခါးနာ
နေတာ။ ဟာ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ကြီးတော်မြလဲ အစ်မတော်ဂိုဏ်းက
စေတနာနဲ့ ကုပေးနေတယ်ဆိုလို့ လာတာပဲ။ စောစော
ကတော့ ဆရာက ဆီမန်းမန်းပြီး လိမ်းပေးပြီးပါပြီ။
သိပ်တော့ မထူးခြားသေးဘူးကွယ်။ နေ့လယ်ဘက် ကျမှ
ဆရာရဲ့ အစ်မတော်ဂိုဏ်းဝင်တွေက ဆက်ကုပေးမယ်
တဲ့”

“ကျွန်တော်တောင် စိတ်ဝင်စားလာပြီဗျာ။ ရွှေရင်
ကျော်တို့၊ မနောမယိဒွီဂိုဏ်းတို့သာ ကြားဖူးနေတာပါ။
အစ်မတော်ဂိုဏ်း ဆိုတာကတော့ ကြီးတော်မြနဲ့ တွေ့မှပဲ
ကြားဖူးတာနော်။ ဆရာက အဲဒီဂိုဏ်းကလား”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ ဆရာကုပြီးမှ တပည့်တွေက

ဆက်ကုတာ။ နေ့လယ်လောက်ဆို ဆက်ပြီးကုပေးမယ်
တဲ့။ မောင်တောက်ထိန် စိတ်ဝင်စားရင် ခဏလောက်
စောင့်နေပေါ့။ တော်ကြာ လာကြတော့မှာပါ။”

* * *

တစ်ခဏအကြာ၌ ရွာထဲက အမျိုးသမီးသုံးဦး
ရောက်လာသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ကတ်ဆက်တစ်လုံး
ပါလာသည်။ ဆေးကုပေးမည့်သူများပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။
သူတို့က ကြီးတော်မြကို လာစောင့်ရန်ပြောပြီး ဆရာ့ကို
အရင်သွားကန်တော့သည်။ ဘာတွေတိုင်ပင်ကြသည်
တော့ မသိ။ ပြီးတော့မှ ကြီးတော်မြ ခေါ်ကာ သိမ်ဘက်
သွားကြသည်။

သိမ်ထဲ၌ ကတ်ဆက်တစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေ
ကြသည်။ ကတ်ဆက်မှ နတ်ဆိုင်းသံ ထွက်လာသည်။
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ရင်ဘတ်တွင် ပဝါစည်းလျက်
ခြေနှစ်ချောင်းကို ခွင်ကာ ဘီလူးကကနေသည်။ ခြေကား
ရား လက်ကားရား ဖြစ်နေရသည့်အထဲ လည်ပင်းရော

ဦးခေါင်းပါ တုန်နေရသည့် သူ့အဖြစ်က မလွယ်ကူလှ
ပါတလား။

သူတို့သည် သိမ်တော်ကြီးအတွင်းရှိ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား
တော်မြတ်ကြီးများကိုမှ အားမနာနိုင်ကြ။ အမိုက်တကာ
ထိပ်ခေါင်အမှောင်တကာထိပ်သီးတွေ ဖြစ်နေကြသည်။

ယာလက်ထဲမှာလည်း သန်လျှက်အတူ တစ်
လက် ဟန်ပါပါကိုင်ထားသည်။ နတ်ဆိုင်းက ဘီလူး
ဆိုင်းလိုလို ဘာလိုလို ပတ်ကြမ်းတိုက်လိုက်တိုင်း လက်ထဲ
မှ သန်လျှက်တုကြီးဖြင့် ကြီးတော်မြ၏ ရင်ညွန့်ဆီမှ
ခြေဖျားဆီသို့ သပ်သပ်ချနေသည်။

လည်ပင်း တုန်တုန် ဖက်တုန်တုန်ဖြင့် လှုပ်ခါဖူး
နေသော သူတို့ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း စိတ်ဖျက်ချင်လာ
သည်။ အမြင်မတော် ဆင်တော်နှင့် ခလောက်ပါပေ
တကား။

ဆေးကုခံနေရသော ကြီးတော်မြလည်း မသက်
သာ။ ဆိုင်းက ပတ်ကြမ်းတိုက်လိုက်တိုင်း သန်လျှက်တု
ဖြင့် ခုတ်လားခုတ်ရဲ့ လုပ်နေ၍ ကြီးတော်မြ အံ့ကြိတ်ခံ

နေရသည်။

နတ်စဝင်ဝင်ချင်း ခုတ်စဉ်က သက်သောင့်သက်သာ ရှိသော်လည်း နတ်ရိုန်မြင့်လာသောအခါ အတုန်များ၍ လက်မထိန်းနိုင်သောကြောင့်လား၊ ဟန်ပါပါမာန်ပါပါ နတ်ဆိုင်းနောက် စိတ်ပါလက်ပါဖြစ်သွားသောကြောင့်လား မသိ။ ကြီးတော်မြကတော့ အမယ်လေး၊ အဘလေး အော်နေရသည်။

ကိုတောက်ထိန်တစ်သက် သည်တစ်ခါသာ ဝိုက်သမားတို့ ဆေးကုသည်ကို မြင်ဖူးသည်။ တကယ့်ရွေးကြောင်ကြောင် ပေါတောတော ကုထုံးတွေကို နဖူးတွေ့ဖူးတွေ့ ဖူးခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

သူ့အရပ်နှင့် သူ့ဇာတ်တတော့ ဟုတ်နေသည်။ ကြီးတော်မြတစ်ယောက် ငယ်ငယ်တုန်းက ဖတ်စာထဲကလို “ဇော်က ကနေသည်၊ ခါးတော့ထားပါ” ဖြစ်နေသည်။

ကော့နေသောခါး ပြန်မဆန့်ရသေးပါ။ ‘ခုတ်’ ခနဲ သန်လျက်တုဖြင့် အခုတ်ခဲနေရသည်။ ကြီးတော်မြလည်း

ဗေဇိန်ဗေဇိန်ထီး ဟူသော ပတ်မသံကို မကြားချင်တော့။ ဆိုင်းက ခပ်ကြမ်းကြမ်းတီးလိုက်တိုင်း သန်လျက်တုဖြင့် အခုတ်ချည်းခဲနေရ၍ ပတ်မသံကို လန့်နေသည်။

ကြည့်ရမြင်ရသည်မှာ စိတ်ကုန်လာ၍ ဘုရားဝင်း အပြင်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ဆောင်းနေသည် မန်ကျည်းရိပ်ကို ထိုးမဖောက်နိုင်သောကြောင့် ကျောင်းဝင်းထဲမှာ အေးစိမ့်နေသော်လည်း ကိုတောက်ထိန်ရင်တွေ ပူနေပါပကောလား။

* * *

“အလို . . . ဆရာတောက်ပါလား၊ ချိန်းထားရင်တောင် လွဲနေအုံးမယ်”

“ဟာ-မောင်တင်အေး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပြည့်စုံမြင်းလှည်း ရုပ်ထားတာတောင် မမြင်မိဘူး။ သိမ်တော်ကြီးဘက်က စိတ်ကုန်ကုန်နဲ့ ပြန်လာတာ”

“အင်း . . . နတ်ဆိုင်းသံတွေလဲ ကြားနေရတယ်။ ဆရာတောက်တော့ အစ်မတော်ဝိုက်၊ ဆေးကု

www.burmeseclassic.com

တာနဲ့ ကြုံလာပြီထင်တယ်”

“အစ်မတော်ဂိုဏ်းလား ဘာလားတော့ မသိဘူး။ သိမိထဲမှာ ကတ်ဆက်ဖွင့်ပြီး ဘီလူးက ကရင်း ဆေးကုနေကြတဲ့ အဖိုးသမီးအဖွဲ့တော့ တွေ့ခဲ့ပါရဲ့။ ကြီးတော်မြတော့ သန်လျက်နဲ့ အခုခတ်ခဲနေရလို့ ခါးကော့နေပြီ”

“ဟုတ်မယ် . . . ဟုတ်မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကြီးတော်မြက မှာထားတာ ဆရာတောက်ရ။ အပြန်မြင်းလှည်းနဲ့ လာကြိုပါဆိုလို့လာကြိုတာ။ ဒီနယ်မြေမှာတော့ အစ်မတော်ဂိုဏ်းက နံမည်ကြီးပဲ။ ရောဂါပျောက်အောင် ဆေးလဲကုတယ်၊ ပယောဂလဲကုတယ်။ နတ်ကော ဓာတ်ကော စုံတယ်။ ဆရာတောက် ပြောသလိုဆိုရင်တော့ ကြီးတော်မြတော်တော် ခဲနေရလောက်ပြီ”

သူတို့ စကားကောင်းနေစဉ်မှာပင် ကြီးတော်မြ တစ်ယောက် ခါးတစ်ခြမ်းအား လက်ဖြင့်နှိပ်ရင်း ရှုံ့မဲ့လျက် သူတို့ဆီ တစ်လှမ်းချင်း လာနေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကြီးတော်မြဆီသို့ မပြေးရုံတမည် သွားကာ မြင်းလှည်းဆီသို့ ဖေးဖေးမမ တွဲခေါ်လာခဲ့ကြသည်။

မြင်းလှည်းပေါ် မတက်နိုင်တော့သဖြင့် နှစ်ယောက်သား မတင်ကြရသည်။ တိတ်ဆိတ်နေမှုကို ကိုတောက်ထိန်က ပြိုင်ခွင်းလိုက်သည်။

“တော်ဘော်များ အနေခက်နေပြီလား ကြီးတော်မြရဲ့”

“ခါးထဲမှာ တော်တော်ကြီးကို အခဲရခက်နေတာပေါ့ မောင်တောက်ထိန်ရယ်။ နဂိုက ဒီလောက်နေရတိုင်ရတာ အခဲရမဆိုးပါဘူး။ ဟိုမသာမတွေ နတ်ပူးပူးပြီး သန်လျက်နဲ့ ခုတ်တာကြောင့် ပိုဆိုးလာတာ”

“ကြီးတော်မြရယ်၊ နည်းမှန်လမ်းမှန်နဲ့ ကုသပေးနေတဲ့ ဆရာဝန်တွေ၊ တိုင်းရင်းသမားတော်တွေလဲ ရှိနေတာပဲ။ အစ်မတော်ဂိုဏ်းနဲ့ မှ ကုရတယ်လို့ဗျာ”

“မင်းပြောလဲ ခဲရင်တော့မှာပဲ မောင်တောက်ထိန်ရေ။ ကြီးတော်မြမှာက ငွေအင်အားကနဲတော့ အစ်မတော်ဂိုဏ်းက အခဲမဲ့ကုပေးတယ်ဆိုတာနဲ့ လာခဲ့မိတာပါ။ ဘုရားပန်းဖိုးက သုံးထောင်ရယ်၊ တန်တော့ပွဲ ထိုးရတာနဲ့ ရှိတာလေးလဲ တက်တက်ပြောင်ပါရောလား”

“ကုရားပန်းဖိုးက သုံးထောင်တောင်ဆိုတော့ များလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုကန်တော့ပွဲ ထိုးရတာလဲ ကြီးတော်မြရဲ့”

“ဪ... မောင်တောက်ထိန်ရယ်၊ တစ်ထောင်ဖိုးဆို ပန်းတွေ လှလှပပ ထိုးနိုင်တာ ကြီးတော်မြလည်းသိတာပေါ့။ သုံးထောင်ဆိုတော့ များတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားလှူတာပဲဆိုပြီး ငြိမ်နေလိုက်တာ၊ တကယ်တော့ သူ့တို့အိတ်ထဲ ရောက်သွားတာပါ။

“သိမ်ထဲက ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ရှေ့မှာ ပြင်ထားတဲ့ ကန်တော့ပွဲသုံးပွဲ မြင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီပွဲပြင်ခလေး ထောင့်ငါး နှာတောင် ပေးခဲ့ရတယ်တော့။ လိမ်းဆေးတို့ သောက်ဆေးတို့ ဝယ်ဖို့ထားတဲ့ ငွေကလေးတော့ သွား ပါပြီကွယ်။ ဒီလိုမှန်းသာ အဝကသိရင် ဆေးကုရအောင် မလာပါဘူး။ နှာလဲနှာသေး၊ နံလဲနံသေး ဆိုသလို ဖြစ်နေ ပါပြီကွယ်”

“တကယ်တော့ အဲဒီဂိုဏ်းသမားတွေကလဲ ကြီးတော်မြတို့လို ခိုးသားတဲ့လူတွေကို လိမ်စားနေကြတာ

ပါ။ တချို့ဂိုဏ်းသမားတွေက ချမ်းသာတဲ့လူတွေကို လိမ်ညာကြသလို၊ တချို့ကျတော့လဲ မရှိနှုမ်းပါးသူကိုမှ ရေနစ်သူ ပါးကူထိုးပျင်ကြတာပါ ကြီးတော်မြရယ်။

“ရေနစ်သူအတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ဟာ အားကိုးရာလို့ ဆိုပေမဲ့ အားကိုးရာမှန်မှ ချမ်းသာရတာပါ ကြီးတော်မြရယ်။ ဒါထက် ဆရာကကော ဒီဂိုဏ်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲဆိုတာ သိမလား မသိဘူး”

“ကြီးတော်မြလဲ အတိအကျ မသိပါဘူးကွယ်။ ကြီးတော်မြကိုတော့ ဆရာက အရင်ကုသပြီးမှ အမျိုးသမီးတွေလက်ထဲ အပ်လိုက်တာ၊ တချို့ကလဲ အစ်မတော်ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းဆရာလို့ ပြောကြတယ်”

“ကဲ-ကဲ ပြည့်စုံမှောင်တင်အေးရေ တာလမ်းကြီး ပုလဲဖြူဆေးခန်းက မေကြီး မသန်းအိဆိပဲ မောင်းတော့ဗျာ။ ကြီးတော်မြခါးက တော်တော်နာသေးလား။ ခဏတော့အောင့်ထားပေါ့ ကြီးတော်မြရာ။ ကျွန်တော် လဲဆေးကုသခ ပေးပါ့မယ်။

“မမကြီး မသန်းအိကလဲ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ၊

၁၇၈ မောင်သူရွှေ (သပြေစုံ)

သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ၊ သီလရှင်တွေကို အခမဲ့ ကုတန်ကု၊ အခမဲ့နီးပါး ကုတန်ကုနေတာပါ။ ဟိုရောက်ရင် ကြီးတော်မြရောဂါ သက်သာသွားပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ မောင်တောက်ထိန်ရယ်။ လူကို ခါးနာရတဲ့အထဲ သန်လျက်ဒဏ်ကြောင့် အောင့်ကိုနေတာပါကွယ်။

“အင်း . . . သက်န်းမှာ ကထိန်၊ ကျောင်းမှာ သိမ်တဲ့၊ သိမ်ဆိုတာ ရဟန်းသံဃာတွေ မွေးထုတ်ပေးတဲ့ သာသနာ့ဘူမိနက်သန်မို့ အမြတ်တနိုးထားကြတာပေါ့နော်။ ခုတော့ သာသနာ့အတွက် အမြတ်သိမ်ထဲမှာ ဘာတွေလုပ်နေကြသလဲ မသိပါဘူးကွယ်။ သူတို့ကို တစ်ခါ ဆက်ဆံ ဆယ်ခါလန်သွားပါပြီ”

စေ့စေ့တွေး၍ ရေးရေးမြင်တော်မူ

သပြေရုံရွာကလေး၏ ဇူလိုင်လသည် မိုးမရွာသဖြင့် အိုက်စပ်စပ်နိုင်လွန်းလှ၏။ ဝါဆိုလပြည့်နားနီးသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်၍လည်း ရွှေဝါရောင်အလင်းမျှင်များ တစ်ရွာလုံးကို ရွဲရွဲစိုနေအောင် ပက်ဖျန်းထားသည်နှင့်ပင် တူနေပါသည်။ ခင်မိမိရှိနေ၍လည်း သပြေရုံမှာ သာသောလ ပိုမိုဝင်းပနေသည်ဟု ကိုတောက်ထိန်ထင်နေပါသည်။

အိုက်လွန်းလှသဖြင့် တစ်အိမ်လုံးရှိ ပြတင်းပေါက်များအား ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ဘက်ထရီ သုံးမီးချောင်း၏ အလင်းရောင်ကိုအားပြုပြီး ၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် ရွှေမြန်မာမဂ္ဂဇင်း အမှတ်- (၉)ကိုဖတ်ရန် ကိုတောက်ထိန်ကြီး စာကြည့်စားပွဲတွင် နေရာယူလိုက်ပါသည်။

ခေတ္တခဏခွင့်ရ၍ သပြေရုံသို့ပြန်လာသည်ကိုတောက်ထိန်အား သပြေရုံကလည်း နွေးထွေးစွာကြိုဆိုခဲ့ပါသည်။ ပူစပ်စပ်လေနှင့်အတူ စံပယ်ခြံမှ စံပယ်နံ့သင်းသင်းကလေးများပါ ရောဝင်လာပါသည်။ ကြိုက်လွန်းသော်လည်း စင်ကာပူမှာ ရှူရိုက်ခွင့်မသာသောရန်ဖြစ်သဖြင့် ကြိုက်လောဘနှင့် သာယာနေချိန်ဝယ် ဆိုးဝါးပြင်းထန်လှသော သတ္တဝါ တစ်ကောင်၏ အပုပ်နံ့ကလည်း မျှဝေပါလာပါသည်။ မကြိုက်ဒေါသဖြင့် မသာမယာဖြစ်ကာ ပြတင်းပေါက်များကို ပြန်ပိတ်လိုက်မိပါသည်။

ပူအိုက်စပ်သောခံစားမှု၊ စံပယ်ရနံ့ကို တွယ်မုင်မှု

များက ခေါင်းထောင်ထလာပြန်၍ ပြတင်းပိတ်ခါးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်မိပြန်ပါသည်။ သွဉ်ဖော်ယှဉ်ဖက် အခြားရနံ့ကိုဥပေက္ခာပြုကာရွှေမြန်မာမဂ္ဂဇင်းကိုပြန်ကိုင်မိတန်ပြန်ပါသည်။ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း ဦးဦးရွှေ၏ စေတနာနှင့် ပြောတာပါ - ၉ ကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ဖတ်ဖြစ်သွား တော့သည်။

အတွေးကောင်းကောင်းဖြင့် ရေးထားသော ဆောင်းပါးဖြစ်သဖြင့်လည်း ဖတ်လိုက် စဉ်းစားလိုက်နှင့် အတော်အချိန်ယူသွားပါသည်။ ကိုတောက်ထိန်မျှတ်လုံးထဲတွင်မူ ကဆုန်လပြည့်နေ့ပွဲတော် (visak day) ကျင်းပစဉ်က ပရိတ် ကြီးဝါကလေးများ၊ ဘုရားဆင်းတုထော်အား ရေသပွယ်ထားသောရေများကို ထုပ်ထားသည်ပလပ်စတစ် အထုပ်ကလေးများရရန် တန်းစီစောင့်ဆိုင်းနေကြသော ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတော်ကြီးဝင်း အတွင်းစင်ကာပူနိုင်ငံသား တရုတ်မိုးနွယ်စုများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံသားများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

တစ်နာရီ နှစ်နာရီမဟုတ်၊ တစ်နေ့တုန်းတုန်းစီနေကြသော လူတန်းကြီးဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်မြန်မာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း လူတွေ့စည်စည် ကားကားရှိနေကြပုံကို ဦးဦးရွှေရင်ထဲ ပျော်ရမလို့ဖြစ်နေသော်လည်း ရွှေဝါရောင်ပရိတ်ကြိုးကလေးတွေ၊ ရေသပ္ပာယ်ထားသည့် အထုပ်ကလေးတွေမှာ သိဒ္ဓိတွေရှိသည်ထင်ပြီး တစ်နေ့တုန်းတုန်းစီပြီး မရမကယူချင်နေသည်ဆိုလျှင် တော့တစ်ခုခုမှားနေပြီဟု ယူဆချင်နေပုံရပါသည်။

ထို့ကြောင့် အခြားသူတွေ ဗုဒ္ဓဘာသာအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားပြီး ဘယ်လိုကိုးကွယ်နေနေ မြန်မာလူငယ်များအား ဘာသာတရားနှင့် ပတ်သက်သော အမြင်များကို စေတနာဖြင့် ပြောပြချင်နေပုံရပါသည်။

ဖြူးဆရာတော်ကတော့ “နေခင်းကြောင်တောင်နေကျကျမှာ ယတြာချေတဲ့အနေနဲ့ မွန်းနေအောင် ရေလောင်းလို့ကတော့ ဘုရားဆင်းတုတော်ကသာ အလောင်းခံမယ်၊ ဖြူးဆရာတော်သာ လာလောင်းကြည့်ပါးရင်းတုတ်ကြီးကြီးနဲ့ကို လိုက်ရိုက်မယ် ” ဟု သွေးနဲ့

ရေးတဲ့ သာသနာတရားတော်တွင် ဟောခဲ့ဖူးပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဟောချင်စရာကောင်းလောက်အောင်လည်း ထေရဝါဒနိုင်ငံတော်ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဟစ်နေကြသော ကျွန်တော်တို့ အမိမြန်မာပြည်ကြီးမှာပင် မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်းလောက်အောင် ဗုဒ္ဓဘာသာမဆန်သော အတွေးအမြင်များနှင့် ပြည့်နှက်နေပါသည်။

မှတ်မိပါသေးသည်။ စင်ကာပူနိုင်ငံ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်းတော်ကြီးတွင် ဓမ္မစကြာမရွတ်ခင် ဟောကြားသော တရားတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ မူလကပင် သပ္ပာယ်နေသော ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်အား ယတြာရွှေချသောသဘောဖြင့် တစ်လက်မပတ်လည်ရွှေဆိုင်းကလေးဖြင့် နဖူးကပ်သူကပ်၊ ရင်ဘုတ်လာကပ်သူကပ်ကြသောကြောင့် ဘုရားဆင်းတုတော် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေပုံကိုဆရာတော်က ဆင်ခြင်ဖွယ်ထောက်ပြခဲ့ပါသည်။

သစ်စေးမသုတ် ဘာမသုတ်နှင့် ကပ်သောရွှေများ ရေရှည်မခံကြောင်း ဘုရားမှာ ရွှေစများ ဟု တစ်ကွက်သည်တစ်ကွက်ဖြင့် ကြည်ညိုစရာ မဖြစ်နိုင်

တော့သောကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလျင်ကပ်ကြည့်ပြီး သင့်တော်မည်ထင်မှ ဘုရားသို့ ယတြာရွှေလာချသင့်ကြောင်း ဆုံးမသွားခဲ့ပါသည်။

မြန်မာဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းဝင်းထဲတွင် တမာပင်ပေါက်ကလေးများ၊ ကံ့ကော်ပင်ပေါက်ကလေးများ ရှိနေပါသည်။ အပင်ပေါက်ကလေးများလည်း ယတြာဘေးမှ မလွတ်ခဲ့ပါ။ ယတြာချေလိုပါ၍ ဟု ဆိုပြီး ဆရာတော်ထံ ခူးယူခွင့် လျှောက်ထားကြသည်။ “တကယ်ပြေပျောက်မယ်ဆိုရင်တော့ ခူးသွားကြပေါ့၊ ဘုန်းကြီးမတားလိုပါဘူး” လို့ပြောမှ -

“အဲဒီလိုဆိုမှတော့ မခူးတော့ပါဘူးဘုရား” တဲ့။

* * *

“တော်ကလဲတော်၊ ဒီလောက်နံ့စော်နေတာ တံခါးမကြီးတော့ ပိတ်ထားမှပေါ့။ အောက်ဆင်းပြီး လက်ဖက်ကလေး ဘာကလေးစားပါအုံး။ တော်ကလဲ အိမ်ပြန်လာတုန်း မိသားစုနဲ့ ပြောတဲ့ဆိုတဲ့မရှိဘူး။ စာကြည့်

ခန်းထဲ တန်းဝင်တော့တာပဲ”

ဒေါ်ခင်မိမိအသံကြားမှပင် ကိုတောက်ထိန် အတွေးများ ရပ်တန့်သွားပါသည်။ ကြိုက်လှပါသည် ဆိုသော စံပယ်ရနံ့ကိုရော၊ မကြိုက်လှသော ရနံ့ဆိုးကိုရော ကိုတောက်ထိန် ဘာမှ မခံစားဖြစ်လိုက်ပါ။ သိကို မသိလိုက်တော့ပါ။ ဆရာဦးဦးရွှေ၏ ချပြလိုက်သော အတွေးအမျှင်များကြားတွင် တဒီဂီနစ်မြောသွားပါသည်။

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်ခင်မိမိ အခန်းထဲဝင်လာပါသည်။ မလင်းတလင်း ဘက်ထရီမီးချောင်းနှင့် စာဖတ်နေသော ကိုတောက်ထိန်ကလည်း မင်းဘာလာရွှပ်တာလည်း ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်ကု ခပ်ပြူးပြူးမျက်လုံးနှင့် မထိတထိ စိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“သူများကို ဘုကြည့်ကြည့်မနေပါနဲ့။ ပြောတာ တလေးလဲ နားထောင်ပါ ကိုတောက်ထိန်ရယ်။ အရွယ်တွေ ငယ်တော့တာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ နေ့လယ်နေခင်းမှ စာဖတ်လဲဖြစ်တာပဲဟာ။ တော့မျက်လုံးပျက်မှာစိုးလို့ ပြောတာနော်။ တော်ကြာ ကျုပ်တောင်တေးဆွဲပေးမှ သွား

ချင်တာသွားနေရလိမ့်မယ်”

* * *

“ကိုတောက်ထိန်ရေ၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်
တောင်ပေါ်ကျောင်းဆရာတော်ဆီ သွားတဲ့သူတွေနဲ့
လိုက်သွားပါလား။ နှစ်လုံးပေးလို့ နာမည်ကျော်နေတဲ့
ဆရာတော်လေ။ ကျောင်းကဆရာမတွေ သွားမယ်ပြော
တယ်။ စက်ဘီးနဲ့ သွားရင် ခဏကလေးပါ”

“ရှုပ်ရှုပ်လွန်းလို့ကွာ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
အေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေ”

မနေ့ကတည်းက ဦးဦးရွှေရင်ထဲထည့်ပေးထား
သော အတွေးအမျှင်များသည် ယနေ့ထိရင်ထဲမှာ
တင်းရစ်နေသေး၏။ ဆွဲဆန်၍ မကုန်နိုင်သေး။ ကျောင်း
ပိတ်ထားသဖြင့် သားတော်မောင် ကိုကိုစည်သွတ်ဘူး
တို့၊ ညီညီစည်လွတ်ဘူးတို့ လွတ်လပ်ရေးရနေကြသည်။
အိမ်အလုပ်တွေ ကူလုပ်ပြီးသည်နှင့် ကျောင်းဝင်း
အကျယ်ကြီးထဲတွင် ဘောလုံးကစားနေကြသည်။

ဒေါ်ခင်မိမိကတော့ ကျောင်းပိတ်သော်လည်း
လူ့ကိစ္စလို့ဆိုပြီး ကျောင်းယူနီဖောင်းလဲကာ ကျောင်း
သွားလေပြီ။ ကိုတောက်ထိန်တစ်ယောက်တည်း အတွေး
နယ်ချဲ့ချင်တိုင်း ချဲ့ခွင့်ရနေသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင်
ဦးဦးရွှေနှင့် နေခွင့်ပိုရခဲ့ပါသည်။

“ကိုတောက်ထိန်ရ၊ ဘုရားပန်းများတင်ရင် ဘယ်
တော့မှ သစ်ခွပန်းမတင်နဲ့ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ စင်ကာပူမှာတ
သစ်ခွတွေပေါလဲပေါ။ ကြာကြာလဲခံတယ်ဆိုတော့ တွက်
ခြေကိုက်တယ်ဆိုပြီး တင်မှာစိုးရိမ်လို့ သတိပေးတာပါ။
သစ်ခွဆိုတဲ့အတိုင်း လုပ်သမျှကြံသမျှဟာ တစ်ခွပြီး
ဟိုလိုလိုဒီလိုလို ဖြာထွက်တုန်ကြတာဗျနော်။ ဘာမှ
မည်မည်ရရ မအောင်မြင်တော့ဘူး။ မယုံမရှိနဲ့ သိလား”

ခင်မင်ရသော သူငယ်ချင်းအသံက ကိုတောက်
ထိန်နားထဲမှာ ဝေဝဲနေသည်။ “ခင်ဗျားဘယ်ဘာသာတို့
ကွယ်သလဲ” ဟူမေးလျှင်တော့ “ဗုဒ္ဓဘာသာ” ဟုပင် ဖြေ
ပေလိမ့်မည်။ သမီးရည်းစားများရှိနေလျှင် ဘုရားမှာ ကြာ
ပန်းမလှူနဲ့။ သုံးနှစ်သုံးမိုးမက ကြာတတ်သည်တဲ့။

ဒေါ်ခင်မိမိအား ၁၂-နှစ်တိတိ ပိုးပန်းခဲ့ရသော ကိုတောက်ထိန်ကမူ “အမယ်လေး၊ ကြာပန်းများသာ လှူမိရင် မလွယ်ကြောပါလား” ဟု ညည်းများညည်းနေမည် လားမသိပါ။

စင်ကာပူ၏ အိမ်များမြေညီထပ်တွင် အခန်းများ မဖွဲ့ဘဲ လွတ်ထားသည်က များပါသည်။ ထိုအောက်ထပ် တွင် မလေးရှားလူမျိုးတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲ ကျင်းပသလို တရုတ်အမျိုးအနွယ်များကလည်း အသုဘအခမ်းအနား ပြုလုပ်တတ်ကြပါသည်။ အိမ်ပုံစံ၊ ကားပုံစံ စသည်များ စက္ကူလှလှကလေးတွေနှင့် လုပ်ပြီး သေသူအတွက် ရည်စူးပြီး မီးရှို့တတ်ကြပါသည်။ ရွှေစက္ကူ၊ ငွေစက္ကူများ မီးရှို့လေ့ရှိပါသည်။

သေဆုံးသောသူများ တမလွန်တွင် အိမ် ကားရွှေ ငွေ ပေါပေါများများနှင့် နေနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ဟန်တူပါသည်။ ထိုခလေးသည်ပင် မှားယွင်းသော အစဉ်အလာ၏ ပြယုဂ်ဖြစ်ပါသည်။ အလားတူပင် မြန်မာ နိုင်ငံတွင်လည်း သေဆုံးသူများ၏ ပါးစပ်ထဲ ကူးတို့ခဆိုပြီး

တစ်မတ်စေ့ထည့်သည့်ခလေး ယနေ့ထိစွဲနေပါသေးသည်။ ဖျောက်ကြရန် ဟောပြောမရသေးပါ။ ဗုဒ္ဓ၏ ကမ္မနိယာမနှင့် လွဲချော်နေသော အစဉ်အလာများအား မဖြောင့်မတ်နိုင်သေး။

သရဏဂုံဆိုသည်မှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သေဆုံးခဲ့လျှင်၊ သို့မဟုတ် ဘာသာခြားတစ်ခုခုသို့ အယူပြောင်းလဲခဲ့လျှင် ပျက်သည်ဟု သိနေကြသော်လည်း သုဿာန်တွင် သရဏဂုံတင်ကြသောအခါ သေဆုံးသူ၏အခေါင်းအား ခေါင်းရှင်းပိုင်းအနည်းငယ်မျှဖွင့်ဟ၍ သရဏဂုံတင်ကြသည်များကိုလည်း ယနေ့ထိတွေ့နေရဆဲ။ ဆရာတော်များက သေဆုံးသူမှာ သေသည်နှင့် သရဏဂုံပျက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ တင်၍ မရတော့ကြောင်း၊ ရှင်လျက်ကျန်ရစ်သောသူများကိုသာ သရဏဂုံတင်ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြသော်လည်း နားမဝင်ကြသေး။

သာသနာပွဲဟူသည့် နတ်ကန်တော့ပွဲလိုလို ဘာလိုလို ရွှေအုန်းသီး၊ ငွေအုန်းသီးအား ငှက်ပျောသီးများရံထားသော ကန်တော့ပွဲများကိုပင် ရွှေတိဂုံဘေဘိတော်

ကဲ့သို့ အထင်ကရစေတီတော်ကြီး၏ ရင်ပြင်ပေါ်တွင်မက
အချို့အချို့သော ဆရာတော်များ၏ ဘုရားခန်းတွင်ပင်
စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် တွေ့မြင်နေရပါသည်။

ဖြစ်စေချင်သော ဆန္ဒတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့်
ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးအား ကိုတောက်ထိန် လျှောက်
ထားခဲ့ဖူးပါသည်။

“ဒကာကြီးရေ၊ ဘုန်းကြီးတော့ ပြောရဖန်များလို့
ဘုန်းကြီးစကားတွေလဲ ထေရဝါဒချင်းမိုးမွန်နေပြီ၊
တိုးမပေါက်တော့ဘူး။ စွမ်းဆောင်နိုင်သူများ ကူညီပြီး
ဟောကြပြောကြပါ” ဟူသော စကားသာ ကြားခဲ့ရပါ
သည်။

ထိုကဲ့သို့ အတွေးမှား၊ အသိမှား၊ အမြင်မှားများ
အား တာဝန်သိ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များက ဟော
ကြားခြင်း၊ ရေးသားခြင်းများ ပြုနေကြသော်လည်း ပြော
စကား ဟောတရားကိုလည်း မနာကြား၊ စာအုပ်စာပေ
များကလည်း တောနယ်ကျေးလက်များအထိ မပေါက်
ရောက်။

ကျေးလက်ရှိ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်အများစု
မှာလည်း စာပေလေ့လာရေးအားနည်းသော တော
ထွက်များဖြစ်နေကြခြင်း၊ အငယ်တန်း၊ အလတ်တန်း၊
အကြီးတန်း၊ ဓမ္မာစရိယ၊ ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်မှ ဘီအေဘွဲ့ရ
သော ဆရာတော်များကို တာဝန်သိသူများက ရည်ရွယ်
ချက်ကြီးကြီးဖြင့် မွေးထုတ် ခဲ့သော်လည်း ထိုဟောနိုင်
ပြောနိုင်သော ဆရာတော်များ ကျေးလက်မဆင်းကြခြင်း၊
ကျေးလက်လူထုကြီးများမှာလည်း ဟောသူပြောသူရှိခဲ့
လျှင် လိုက်နာကြရန် အသင့်ရှိနေသော်လည်း ကိုယ်တိုင်
ဖတ်ရှုလေ့လာရန်တို့မူ စိတ်မဝင်စားကြခြင်း၊ စာပေဝါ
သနာမပါကြခြင်းများနှင့် လုံးလည်ချာလည်လိုက်လျှတ်
ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာသည် နတ်ကိုးကွယ်မှုလောက်ပင်
ကျေးလက်သားတို့ရင်ထဲ မထိုးဖောက်နိုင်တော့ပါ။ ဘာ
သာရေးခေါင်းဆောင်များ အထူးသတိပြုစရာဟု
ကိုတောက်ထိန် တွေးမိပါသည်။

ပြောမည့်သာပြောရပါသည်။ ကိုတောက်ထိန်
တစ်ယောက် သူသေလျှင် သူ့ပါးစပ်ထဲကူးတို့အသည့်မ

ပေးဖို့ ငါ့ခင်မိမိအား ပြော၍ ရနိုင်မည်မထင်ပါ။
 ဒေါ်ခင်မိမိက မထည့်သော်လည်း အသိုင်းအဝိုင်းက
 “မဖြစ်ဘူး၊ ထည့်မဖြစ်မှာပေါ့” ဆိုပြီး စေ့နေသော အသေ
 ကောင်၏ သွားများအား မရမကပြကာ ထည့်ဖြစ်အောင်
 ထည့်မှာ ကိုနိုးသေပါသည်။ အဲ-တစ်ခုတော့ရှိပါသည်။
 တစ်ဖက်စေ့မရှိတော့၍ မထည့်နိုင်ခဲ့လျှင် တစ်ကျပ်စေ့
 လောက်တော့ ခိုမိမိထည့်ဖြစ်အောင် ထည့်ပေးနိုင်ပါ
 သည်။

ကျွန်တော် ထိုသို့ပြောနိုင်လောက်အောင်လည်း
 ကိုတောက်ထိန်တိုင် တစ်သက်မမေ့လောက်စရာ
 အတွေ့အကြုံကော ၊ တစ်ခု ရှိပါသည်။ ကိုတောက်ထိန်
 ၏ သားတော်မောင်ကိုကိုစည်သွတ်ဘူး၊ ညီညီစည်လွတ်
 ဗူးတို့ ခုတိယအကြိမ်ရှင်မြူစဉ်ကဖြစ်ပါသည်။ မောင်ရှင်
 လောင်းများအား နတ်စင်ရွှေ ဦးဦးဖျားဖျားခေါ် မသွား
 ချင်သော ကိုတောက်ထိန်က ဆရာတော်၏ ဘုန်းတော်
 ကြီးကျောင်းကို ညာတာပါတေး ကားဖြင့် ခေါ်သွားကာ
 ဆရာတော်အား ဦးချစေခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်က ဆုံးမ

စကားပြောကြားနေစဉ်တွင်ပင် ဒေါ်ခင်မိမိတို့အဖွဲ့က
 နတ်ကန်တော့ရန် အုန်းငှက်ပျော ပွဲနှင့်ကျောင်းတော်သို့
 ရောက်လာပါသည်။

“ကိုတောက်ထိန်၊ ဟော်ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကိုရင်
 လောင်းတွေ နတ်မပြုရသေးဘူးတော့”

“ဟဲ့-မခင်မိမိရဲ့၊ အရင်နှစ်ရှင်ပြုတုန်းကလည်း
 ပြုပြီးပြီပဲ။ ဘာကြာသေးလို့လဲ၊ ဒီနှစ်ထပ်ပြုရအုံးမှာလား။
 နတ်လုပ်နေပြီး ဒီလောက်ကလေးမှ မမှတ်မိရင် မင်းတို့
 နတ်တွေ နတ်လုပ်မနေနဲ့တော့”

အခြေအနေမဟန်သဖြင့် ဆရာတော်က
 ကြားထဲကဝင်ပြီး -

“ဒကာကြီးရယ်၊ ဦးဦးဖျားဖျား ဆရာတော်ကိုလဲ
 ကန်တော့ပြီးပြီပဲ။ ဒကာမကြီးက အစဉ်အလာအတိုင်း
 လုပ်ချင်လို့ ထင်ပါရဲ့။ ခွင့်ပြုလိုက်ပါ။ မောင်ရှင်လောင်း
 တို့ကလဲ နတ်ရှုပ်တွေကို ကုန်းပြီးဦးမချခဲ့နဲ့။”

အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် ဒေါ်ခင်မိမိကို ဘာသား
 တရားမကိုင်ရှိုင်းသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟု ထင်

စရာဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။ အမှန်မှာ ထိုသို့ မဟုတ်ပါ။
ဘုရားကျောင်းကန်များသို့ အခွင့်သင့်တိုင်း လှူမှုတန်းမှု
ပြုလုပ်ပါသည်။ တရားနာသည်။ ဝါတွင်းဥပုသ်နေ့တိုင်း
စ- ပါး သီလဆောက်တည်ပါသည်။ အချိန်လုံလည်း
တရားထိုင်ပါသည်။ နေ့စဉ် ဘုရားရှိခိုးပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ပတ်သက်သည့်
အယူအဆများ မစင်ကြယ်ဘဲ ဖြစ်နေရပါသနည်း။
မည်သူ့တွင် တာဝန်ရှိပါသနည်း။ ဆရာဦးဦးရွှေကမူ တန်း
စီနေသော လူတန်းကြီးကိုကြည့်ပြီး တွေးခဲ့သည်။
ကိုတောက်ထိန်ကမူ ဘုရားအား ပန်းလှူရင်း ကျွဲကျွဲ
ကွေးကွေးကလေး ဝိုင်ပြီး ရှိခိုးနေသော ဒေါ်ခင်မိမိအား
ကြည့်ပြီး တွေးနေပါသည်။

ပျို့အလှူတော်

“ဟိုးတစ်ချိန်ကဝေဒင်ပညာကို ကိုတောက်ထိန်
အလွန်ဝါသနာပါဖူး၏။”

သူ့ကြည့်လိုက်လျှင် နာမက္ခရ ဆန်းကျမ်း၊
မဟာဘုတ်အဟောကျမ်း၊ သာဝတီဆန်းကျမ်းတွေနှင့်
ရွပ်ယုတ်ခတ်လုံး ထွေးနေတတ်၏။ သူက သူများတွေကို
အခမဲ့ ဟောပေးသလို သူ့ကိုလည်း ဟောပြော ပေးပါ
ရန် အခပေး၍အကူအညီ တောင်းတတ်၏။

လက္ခဏာဆရာမတစ်ဦးက “သာသနာ ပြုရမယ်” ဟု ဟောလိုက်သောအခါ သူ့ကိုယ်သူ တောကြီးမြိုင်ငူ ထုံးကျောက်ဂူတွင် လူသူမနီး သက်န်းဆီး၍ သစ်သီးသာစား ဘာဝနာပွားရ မလိုလို ထင်ထား၏။

ဘိုးတော် ဘတော်ဒီဇိုင်း(Design)ဖင်း၍ ဘုရားစေတီတည်ရမယောင် လိုတပြည့်မယ် ခန့်ကြွယ်ကဲ့သို့ သော ရှေးဟောင်းဆင်းတုတော်အား စိန်ရွှေရတနာ စီခြယ်၍ နယ်လှည့် အပူဇော်ခံ ဒေသလာရီခရီးတစ်လျှောက်၌ အလှူခံရသူ ဖြစ်တော့လေမလားဟု ထင်ယောင်မြင်ယောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

အထက်ဝိဇ္ဇာများကလည်းအပိန့်ပေး၍ ကန်တော့ပွဲမျိုးစုံ လှပုံစံအမျိုးမျိုး အဝတ်အစား အမျိုးမျိုးပြောင်း၍များ တစ်နယ်ပြီးတစ်နယ်သွားရဦးမှာလားဟု သူ့ကိုယ်သူမတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေဖူး၏။

အခြေအနေအရ တိုင်းတစ်ပါးသို့ပသွားရသေးခင်မှပင် ဘာသာရေးစာပေများ အလေ့အလာများပြီး ဗေဒင်စာအုပ်တွေ လှည့်မကြည့်တော့။ သာသနာပြုသည်မှာ ဘုရားတည် ကျောင်းဆောက်ရုံနှင့် သာသနာပြုမဟုတ်နိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားတော့၏။

သဘောပေါက်မည့်ပေါက်တော့လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသားမရှိသော ဆရာတော်ကျောင်းတွင် ကပ္ပိယပင်ဖြစ်နေချေပြီ။ အများကပင် သူ့ကို ကိုတောက်ထိန်ဟု မခေါ်ကြတော့။ ဆရာတောက်... ဆရာတောက်ဟု နှုတ်ကျိုးနေကြတော့၏။

တိုင်းတစ်ပါးရောက် ပြန်မာများ လှူချင်တန်းချင်စိတ် အလွန်ရှိကြ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင်း နေ့စဉ် အရုဏ်၊ နေ့ဆွမ်းများကပ်နေကြသည့်ပြင် တနင်္ဂနွေလိုနေ့မျိုး အရုဏ်ဆွမ်း၊ သို့မဟုတ် နေ့ဆွမ်းကပ်ချင်လျှင်ပင် တစ်လခန့်ကြိုတင် စာရင်းပေးထားရ၏။

ကိုတောက်ထိန်ကိုမူ ဆွမ်းစာရင်းစာအုပ် လှန်

လိုက်၊ ဖုန်းဆက်လိုက်ဖြင့် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးချုပ်ထက်ပင် ညနေ ၆-နာရီ နောက်ပိုင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို မြင်နိုင်ပါသည်။

ဒါတောင် အလုပ်သွားနေရ၍ ညနေ ၆-နာရီနောက်ပိုင်းမှ ပြန်ရောက်လာသောကြောင့် တော်ပေသေး၏။ စောများရောက်ခဲ့လျှင် စော၍ အလုပ်ရှုပ်နေမည်မှန်း မှန်းဆနိုင်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

* * *

“မနက်ဖြန် ဦးဘတုတ် + ဒေါ်ခင်ဖြူဖြူတို့ အရုဏ်ဆွမ်းလှည့်ပါခင်ဗျား၊ အဲဒါလေး သတိရစေချင်လို့ ကြိုအကြောင်းကြားတာပါ”

ကိုတောက်ထိန် ကြိုပြီး အကြောင်းကြားထားသည့် အလှူရှင်မှာ တစ်ယောက်၊ အကြောင်းကြားမထားသော်လည်း ကိုယ့်ဆွမ်းအလှည့်ဟု နားလည်မှုလွဲစွာ ဆွမ်းလာကပ်သူကလည်း အခြား

တစ်ယောက် ကျောင်းတော်တွင် ထို ၂-ယောက် လာဆုံတော့သည်။

အချို့အလှူရှင်များ ဆုံဝင်ဆုံကြသော်လည်း လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခင်မင်သွားကြပြီး အတူတူဆုမ်းကပ် သွားကြသည်လည်း ရှိ၏။

အချို့ကတော့ ၂-ယောက်ပြိုင်၍ ဆွမ်းကပ်ကြရသည်ကို သဘောမကျကြ။ မိမိ မိသားစု တစ်စုတည်းသာ ဆွမ်းကပ်ချင်ကြ၏။ တပင်တပန်း ချက်ပြုတ်လာ၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မိမိတို့တစ်ဦးတည်းသာ လှူချင်ကြ၏။ ဆရာတော်အားလည်း မိမိကပ်သည်ကိုသာ ဘုဉ်းပေးစေချင်၏။ ညှိမရာ နှိုင်းမရာ၊ ဦးနှောက်ခြောက်ရ၏။ မပြေလည်တော့။

ဒါမျိုးကြုံလျှင်တော့ ဆရာတော်သာ ဖြေရှင်းပေးရတတ်၏။ အလုပ်ထဲရောက်နေ၍ အကျဉ်းအကျပ်က လွတ်သလိုတော့ ဖြစ်သွား၏။ သို့သော်-

“ဘယ်လိုလဲ ဒကာကြီးတောက်၊ နေ့ပယ်က

ကျုပ်အတော်ကို ဟောပေးပြောပေးလိုက်ရတယ်။ ကြည့်လဲလုပ်ပါအုံးဒကာရယ်။ တော်ကြာ ဘုန်းကြီး လောဘကြီးပြီး ဆွမ်းအလှူရှင်နှစ်ယောက် လက်ခံ တယ် ပြောသွားရင် မခက်ပေးဘူးလား။ နောင် ဒါမျိုး မဖြစ်စေနဲ့နော်”

မလွယ်။ ဆရာတောက် ခေါင်းကုတ်မိတာကလွဲလို့ ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့။ သေသေချာချာ စီစဉ်ပါ လျက်နှင့် လွဲဖြစ်အောင် လွဲခဲ့သည်များတ တစ်ခါမက တော့။

“ဪ-လှူချင်သူတွေ၊ လှူချင်သူတွေ၊ ဆရာ တော်ကမူ နိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြုပြီး လှူရန် ဟောခဲ့ပါ၏။ ယခုမူ အလှူကိုပင် ပြိုင်ဆိုင်လှူချင်နေကြ၏။

မလွဲသာမရွှေောင်သာ အလှူရှင် ၂-ဦးဆုံး၍ လှူဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း မိမိတို့ဆရာတော်အတွက် ပို၍ ဝမ်းသာကြည်နူးရမည်အစား ဝမ်းမသာတတ်သေး။ “ဘာသာတရား ကိုးကွယ်မှုရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုတော့ စဉ်းစားသင့်တာပေါ့ဗျာ” ဟု ကိုတောက်ထိန် ညည်းဖူး

၏။

လှူဒါန်းခြင်းမှာ မိမိပိုင်ဆိုင်မှုအား နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြု၍ စွန့်လွှတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သင့်ပါ၏။ မိမိ တစ်ဦးတည်း လှူရသောကြောင့် ကျေနပ်ခဲ့လျှင်လည်း ဝမ်းသာမှုကြောင့် ဖြစ်ရသော လောဘအရောင်၊ ၂-ဦး ဆုံးနေ၍ အလိုမကျစွာ လှူရသောအခါ၌လည်း စနိုး စနောင့်ဖြစ်မှုကြောင့် ဒေါသအရောင်စသော ရောင်စုံ ရောယှက်နေသည့် ကုသိုလ်မှုများသာ ဖြစ်နိုင်မှုတို့တော့ တွေးထားဖို့ လိုပေလိမ့်မည်။

* * *

“ဆရာတော်ရေ မနတ်ဖြန် အလှူရှင်တို့ ဖုန်း ဆက်ပေးပါအုံး။ တစ်ပါးစာအတွက်ပဲ လှူမှာလား အာဂန္တုဆရာတော်တွေအတွက်ပါ အရက်ဆွမ်း လှူမှာ လား။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်တွေအတွက်ပဲ လှူပယ် ဆိုရင် အာဂန္တုကိုယ်တော်တွေအတွက် ကျွန်မ မုန့်ဟင်းခါး ဆွမ်းကပ်ချင်လို့ပါ။ ဖုန်းဆက်ပေးပါနော် ဆရာ တောက် ဆရာတောက်ကို အားနာပါတယ်။”

သူက ဆရာတော် အားနာတယ်သာ ပြော
တာ။ ကိုတောက်ထိန်ကလည်း အရုဏ်ဆွမ်း အလှူရှင်
တွေကို လှမ်းမေးရမှာ အားနာလှပြီ။ အချိန်ကြည့်
တော့လည်း ညဆယ်နာရီခွဲပင် ကျော်နေလေပြီ။
မတတ်သာ။ အားနာနာဖြင့် မေးရပေဦးတော့မည်။
အလှူရှင်ကလည်း ရှိရှိသမျှ သံဃာအားလုံး သူပင်
တာဝန်ယူ၍ အရုဏ်ဆွမ်းကပ်မည်ဟု ပြောလေ၏။

သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက်သော
အခါ-

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆို ကောင်းပြီဆရာတော်။ အသား
မစားတဲ့ ကိုယ်တော်တွေအတွက်တော့ ကျွန်မစိစဉ်ခဲ့မယ်။
မုန့်ဟင်းခါးတော့ မချက်တော့ဘူး။ ကြိုဝယ်ထားတာ
တွေ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိပါဘူး။

ခုတစ်လော အာဂန္တုကိုယ်တော်တွေ ရောက်
နေ၍လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ လှူဒါန်းသူတွေ
များလှစွာ၏။ မကုန်နိုင် မခန်းနိုင်။ ဆွမ်းများ၊ ဆွမ်းဟင်း
များ လှီးပြီးသားအသီးများ တစ်ပုံတစ်ပင် လွှင့်ပစ်နေ၏။

အမှိုက်ထည်သည် အိတ်အမည်းကြီးများ တစ်နေ့
တစ်နေ့ ၁၅-အိတ်လောက်ကို သုံးနေရ၏။

သည်လောက်များလာတော့လည်း အမှိုက်ကားမှ
သန့်ရှင်းရေးလုပ်သားများ လိုလိုလားလား သိမ်းချင်
လာအောင် တစ်နေ့တစ်နေ့ ၁၀-ဒေါ်လာတန်သည်
၁၅-ဒေါ်လာတန်သည် စွန့်ကြဲရသည်ထိ ဖြစ်လာတော့
၏။

ဆရာတော် ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြား ထား
သော အလှူရှင်မိန်းကလေးကလည်း ကြေးအိုးစွပ်ပြုတ်
တွေယူလာ၏။

“ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးသွားသလား ဆရာတော်”

“ဘာကို စိတ်ဆိုးရမှာလဲဗျာ၊ မကုန်နိုင်လို့ လွှင့်ပစ်
ရမှာကို နှမြောလို့ စိစဉ်ပေးရတာပါ။ စိစဉ်ပြီးတာနဲ့
ကျွန်တော့်ကိစ္စ ပြီးနေပြီဗျာ။ ချင့်ချင်ချိန်ချိန် လုပ်တာ
မလုပ်တာက ခင်ဗျားတို့အပိုင်းပါ”

မအီမသာပြောရင်း ဘဝနတ်ထံယုံလွန်တော် မူခဲ့
သော တောင်မြို့မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်ဇနကာ

ဘိဝံသကို ဆရာတော် သတိရနေမိ၏။

မဟာဂန္ဓာရုံမှ ရဟန်းသာမဏေများ အရုဏ်ဆွမ်းကို ချဉ်ရည်ဟင်းတစ်ခွက်၊ ငပိကြော် သို့မဟုတ် ငါးခြောက်ကြော်စသည် အငန်တစ်ခုခုနှင့်သာ ဘုဉ်းပေးလေ့ရှိကြ၏။

ဤသည်ကိုပင် အလှူရှင်ဒကာတစ်ဦးက ထိုထက် ပို၍ အသားဟင်းနှင့်သာ ကပ်ချင်ကြောင်း ဆရာတော်အား လျှောက်ဖူးခဲ့၏။ လက်မခံခဲ့။ ငွေကြေးတတ်နိုင်လျှင် တစ်နှစ်စား အလှူအပယ် ကပ်လှူမည့်အစား နှစ်နှစ်ခွဲ၍ ပုံမှန်အတိုင်း လှူဒါန်းရန်ပင် မိန့်ခဲ့ဖူးပေ၏။

ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ၃-မျိုးတွင် ဒါနမှုကို အမျိုးသမီးထုတို့ ဦးဆောင်မှုပြုကာ တက်တက်ကြွကြွ တိုးစားနေကြပါ၏။ လွယ်လွယ်နှင့် ပြုခွင့်ရသော ဒါနကိုပင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အလိုတော်ကျဖြစ်အောင် အမျိုးသမီးများကစ၍ ပြုပြင်သင့်လှပါ၏။

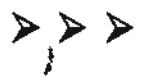
စနစ်တကျပြုနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ သော်လည်း

စီစဉ်တိုင်း ဖြစ်မလာသည်အထိ လွန်ကဲတက်လာသော ဒေါ်လှချင်တို့အကြောင်းကို တောက်ထိန်သာ အသိဆုံးဖြစ်ပါသည်။

ပြုနေကျ ဒါနအမှုအား မိမိ၏စိတ်၌ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ရောင်စုံအလွမ်းမခံဘဲ သန့်သန့်စင်စင် လှူဒါန်းတတ်ဖို့ လိုနေသေးကြောင်း ကိုတောက်ထိန်အတွေ့အကြုံများက ပြောပြနေပါ၏။

(လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလများ၏ စင်ကာပူနိုင်ငံတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်များကို ခံစားဖွဲ့သီပါသည်။)

အဝင်သွက်သွက် အထွက်ကြမ်းကြမ်း

အဝင်အထွက်နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ခါမှ ဤမျှ အထိ မစဉ်းစားမိ။ စဉ်းစားလာမိခြင်းမှာလည်း ကိုတောက်ထိန်နှင့် ပတ်သက်နေသည်။ အရွယ်တော် သီသီဟိုင်းမှ ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာ အလုပ်ကို ပြန်လုပ်ဖို့ အားယူသည်။ တားမရ ဆီးမရ။

“ခင်ဗျားခြေထောက်က ကျိုးထားတာ၊ ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ သွားနေရတုန်းဗျ၊ အမြင့်ပေါ်တက်ပြီး ကြည့်ရ ပြုရ စစ်ရဆေးရတာမျိုးဆို ဘယ်နှယ်လဲ၊ တက်နိုင် ဆင်း

နိုင်အုံးမှာလား။ သံချောင်းတွေ ချည်ထားတာ မှန်မမှန် ကျော်ခွဲသွားလာပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရမှာနော်။ လုပ်လို့ရအုံးမှာ လား။

“စဉ်းစားအုံးကိုယ်လူ၊ ခင်ဗျားက ဆောက်လုပ် ရေးသမားနော်။ စီမံကိန်းအင်ဂျင်နီယာ (Project Engineer) ဖြစ်လဲ အဲဒီလိုမျိုး လုပ်စရာ မလိုဘူးလို့ ခင်ဗျား တို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

ကျွန်တော် တားပါသေး၏။ မည်သို့မျှ နားချမရခဲ့ ပါ။ သူ့ဒေါသနှင့်သူ အလုပ်ခွင်ထဲ ဇွတ်ဝင်ခဲ့သည်။

လွယ်လွယ်ဖြင့် ရခဲ့သည်တော့မဟုတ်။ ခဲရာခဲဆစ် ရှာဖွေရင်း၊ အင်တာဗျူးရင်း အလုပ်တစ်ခုရခဲ့သည်။ ဝါယမ ကြီးကြီး စိုက်ထုတ်လျက် အားရဝမ်းသာခဲ့သည်။ သူ့အဝင် နှင့် သူတော့ နှစ်မြို့ဖွယ်ဖြစ်နေသည်။

အနီးတောင်ကြားလမ်းကဲ့သို့ ခဲရာခဲဆစ် ပုန်တလုံး ထုံးခမ်းကြမ်းစား ဥပေက္ခာပြုလျက် အားအပြည့်မာန် အပြည့်ဖြင့် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ခဲ့သည်။ အမှန်ဆိုရပါလျှင် ကို ခန့်သည် ကိုယ်စီးသည့်ကာ၊ ပျက်လျှင် အခြားကားလည်း

သွားမရသောခရီး၊ အခြားကားပျက်လျှင် ကိုယ့်ကားပါ သွား
မရသည့်ခရီးဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်က ချောက်ကြီးရှိ၍ အခြားတစ်ဖက်က
တောင်ကြီးရှိနေသည်။ တစ်စီးစီးပျက်လျှင် ပျက်သောကား
ကို မပျက်သောကားမှ ကားဆရာများက ဝိုင်းဝန်းပြင်ပေး
ကြမှသာ အားလုံးရှေ့ခရီးကို ဆက်၍ရနိုင်သည်။ ပျက်လိုက်
ပြင်လိုက်ဖြင့် သွားရသော ခရီးဖြစ်၍ လမ်းမှာ နှစ်ညအိပ်
လိုက်ရသည်။

မနက်ရှစ်နာရီလောက် အလုပ်ခွင်သို့ ရောက်
သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း သတင်းပို့တော့ မန်နေဂျာက
အလုပ်ခွင်ထဲ တန်းထည့်ပါသည်။ နှစ်ညတိတိ လမ်းခရီး
မှာ အိပ်ခဲ့ရသူဟု နားလည်မပေး။ အနားမပေး။ ကြာလေ
အနားမပေးလေ ဖြစ်လာသည်။ အိပ်ချိန်မှာပင် အနားမပေး
ချင်တော့။

နေ့မအား ညမအား ခိုင်းလာသည်။ အိုဗာတိုင်
(Over Time) ဟု ခေါ်သည်။ အချိန်ပိုကြေး အကြောင်း
လည်း ထည့်မပြောတော့။ ပေးလည်းမပေးပါ။ အလုပ်ပြီး

အလုပ်တွေများလာသောအခါ အလုပ်ဝင်စက ထော့နဲ့
ထော့နဲ့ဖြစ်သော ညာခြေထောက်လည်း မထော့နဲ့နိုင်
တော့။ လေ့ကျင့်ခန်းယူသလို ဖြစ်သွား၍လား မသိ။
အကောင်းနီးပါးပြန်လျှောက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ “ဖြစ်သမျှ
အကြောင်း၊ မကောင်း ကောင်းအောင်လုပ်” ဟူသော
စကားကို သတိရမိသေးတော့သည်။

မအိပ်ရသော ညတွေ၊ ညစာလွတ်သွားသော
ညတွေဖြင့်ရင်း၍ အားကျင်း အားကျင်း (ARGIN) တွေ၊
မြန်မြန် မြန်မြန်တွေ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။ ဗိုက်ဖောင်းဖောင်း
ဖြင့် ပိုက်ကောင်းခဲ့သည် ကိုထောက်ထိန်ကြီး
တစ်ပတ်အတွင်း ဝိုက်အောက်၍ ဗိုက်ပျောက်ခဲ့ရသည်။

ယခင်က ဖြူစင်ခဲ့သောမျက်နှာသည် တင်းတိပ်
ကဲ့သို့ နေလောင်ကွက်တွေစွဲလျက် ပိန်မည်းမည်းခြောက်
ကပ်ကပ် ဖြစ်လာသည်။ ထိုအနေအထားမှာပင် မန်နေဂျာ
နှင့် တတောက်ကဆတ်များ၍ ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံခဲ့
သော ထိုအလုပ်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

* * *

စဉ်းစားမိသည်မှာ အဝင်နှင့် အထွက်ဖြစ်သည်။

ပျဉ်းကတိုးသားထဲသို့ သံချောင်းတစ်ချောင်းဝင်
အောင် ရှိကိရသည်မှာ လွယ်သောကိစ္စမဟုတ်ပါ။ သံ
အသစ်တွေ့ဝင် ဝင်အောင်ရှိကိစ္စ မရဘဲတွေးသွားတတ်
သေးသည်။ ပလတ်စတစ်စတွေခံပြီးရှိကိစ္စသည်လည်း
တွေ့ဖူးသည်။ လွန်ဖြင့်အရာပေးပြီးမှ ရိုက်သူက ရိုက်သည်။
ဝင်သွားခဲ့လျှင်လည်း ပြန်နုတ်ရန် မလွယ်တော့။ သိသည်
သစ်သားထက်မာ၍ သစ်သားက နေရာဖယ်ပေးခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက်ချသူက ချသည်။

ဝင်ပြီးထွက်၍ ထွက်ပြီးမှ ပြန်ဝင်ရန် ကြိုးစားသူမှာ
ကိုတောက်ထိန်ဖြစ်သည်။ အမှတ်မရှိ။ တစ်ခါကိုးလုံးကန်
လန်ဖြစ်၍ ပြန်လာရသော်လည်း အလုပ်သစ်ထပ်ရွာရန်
ကိုတောက်ထိန် အားမလျှော့။ အိမ်မှာ တစ်ပတ်ခန့်နားပြီး
ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းကာ အလုပ်ထပ်ရွာသည်။ အလောင်းစည်
သူ၏ “ငါမအိုသေး” ကို အားကျနေဟန်တူသည်။

ရန်ကုန်သို့ ပြန်အဆင်းတွင် လမ်းဘေးရောင်းသည့်
အစာတွေ စားမိ၍ ထင်သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဘာမျှ

မဖြစ်ဟန်ရှိသော်လည်း နံနက်မိုးသောက်မှ ထမစုမှန်းသိ
တော့သည်။ ချာချာလည် မူးနေသည်။

“ဝေါ . . .” ခနဲ ထိုးအန်မှ ခဏတာ သက်သာ
ရာရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ အန်ပြီးသည်နှင့် ပြန်၍ ချာချာ
လည်အောင် မူးပြန်ပါသည်။ ဝမ်းထဲဝင်စဉ်က အရသာ ပိုရှိ
ဝင်သွားကြသော အစားအစာများသည် ခါးတူးချဉ်စုတ်စွာ
ပြန်အန်ထွက်လာသည်။

ကိုတောက်ထိန်ကြီး စားခဲ့စဉ်ကနှင့် လုံးဝမတူ
တော့။ သီးခြားအသွင်သဏ္ဍာန်များအား ပြန်အန် ထုတ်ရင်း
အထွက်၏ ခါးသီးမှုဒဏ်ကို မျက်ရည်ဝဲရင်း ကျွန်တော့်
လူကြီး ခံနေရသည်။ ဝင်စဉ်က စိတ်လိုလက်ရ ဝင်စေခဲ့
သော်လည်း အထွက်သည့် သူ့သဘောသူ့ဆောင်တတ်
မှန်း ကိုတောက်ထိန် ပိုမိုနားလည်နေသည်။

ဘာအခါ ဘာအချဉ်မှ မစားခဲ့သော်လည်း ပြန်အန်
ထွက်သော အရည်တို့က ချဉ်တစ်ခါ ခါးတစ်လှည့်ဖြင့် အန်
တိုင်းအန်တိုင်း မျက်ရည်ဝိုင်းစေခဲ့သည်။ အန်လိုက်မှ ချာချာ
လည် မူးသည်များ ခဏတာ သက်သာ၍ အန်ခြင်းကိုပင်

၂၁၂ မောင်သူဆွေ (သပြေစုံ)

မျက်ရည်အပိုင်းသားဖြင့် ကိုတောက်ထိန် ခုံမင်ချင်နေသည်။ ခံစားမှုဟူသည်မှာ ဤမျှအထိ နားလည်ရခက်ပါသည်။

ဆေးခန်းရောက်အောင် ကျွန်တော်ပင် ပို့ပေးသည်။ အကြောဓား သွင်းလိုက်ရသည်။ သောက်ဆေးသုံးမျိုး လောက် သုံးရက်စာပေးသည်။ ကျပ်ငွေတစ်သောင်းနီးပါး ထောက်ခံ ဖိတ်ကပ်ထဲက ခုန်ထွက်သွားမှ ကိုရွှေအာအန် လည်း ရပ်ဆိုင်းသွားတော့သည်။

* * *

စားခဲ့စဉ်က ဘာရယ်မဟုတ်၊ ဗိုက်ပြည့်ဖို့စားခဲ့ပါ သည်။ သို့သော်လည်း သူ့သဘော သူ့ဆောင်ကာ ခါးခါး တူးတူး ပြန်ထွက်မှ အန်နေရင်း မတ်တတ် သူ့မမကြီး အေးမိစံကို သူ့သတိရမိကြောင်း မျက်ရည်အပိုင်းသားဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောပါသည်။ ချာချာလည်အောင် မူးနေသူ မို့ စကားမပြောရန် တားသော်လည်း အရာမရောက်ခဲ့ပါ။

“ဒီလိုရှိတယ် ကိုယ့်လူရ လမ်းဘေးဆိုင်က ထမင်း သုပ်တို့၊ ခေါက်ဆွဲသုပ်တို့ စားခဲ့တုန်းကတော့ ယင်နားစာ တွေ၊ မသန်ရှင်းနိုင်တာတွေ သိတော့သိနေပေမဲ့ ဗိုက်ဝချင်

လို သူများစားနည်းကားမိုးစားခဲ့တာဗျ။ ဗိုက်ထဲ အခန်မသင့် ဖြစ်ပြီး အခုလိုခံစားရတော့မှ မမကြီးအေးမိစံကို ပိုသတိရမိ တယ်ဗျာ”

“ဟာ . . . ခင်ဗျား အော့အန်နေတာနဲ့ မမကြီး အေးမိစံ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ။ ဘာလဲ မမကြီးသာအနားမှာ ရှိ နေရင် ဆေးကုပေးမှာလို့ တွေးနေတာလား။”

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိတာ က ပလတ်စတစ်အကြည်အိတ်တွေနဲ့ ထုပ်ပြီး တောင်းထဲ ထည့်ထားတဲ့ ဘိုးတော်ရုပ်တွေနဲ့ နတ်အိုးတွေ၊ နတ်ပစ္စည်း တွေကိုဗျ”

“ခင်ဗျားနှယ် . . . ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ”

“ကြံကြံဖန်ဖန် မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ၊ တကယ်တို့ ပြောတာ၊ မမကြီးဆိုတာ အစတုန်းက ဘာနတ်၊ ဘာဘိုး တော်မှ ကိုးကွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကလဲ ဘေးကနေ ‘ရိုးရာဆိုတာ မပယ်ကောင်းဘူး၊ မိဆိုင်ဖဆိုင် ဆိုတာရှိတယ်၊ မိဘဘိုးဘွားတွေလက်ထက်ကနေ ယုံယုံ ကြည်ကြည် ကိုးကွယ်ခဲ့ကြတာမဟုတ်လား၊ ညည်းတို့

www.burmeseclassic.com

မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်ရင် ရိုးရာဖော်ပေးမယ်' ဆိုပြီး အမြောက် အပင့်တွေ ကောင်းတာနဲ့ နတ်ကိုးကွယ်တဲ့အထဲ ဝင်ခဲ့တာ ဗျ။

“မမကြီးဟာ ဓမ္မရံသီ၊ ဓမ္မရတနာ၊ မြတ်ပန်းရင်္ဂတို့ တို့ လစဉ်ထုတ်တွေ တစ်ဖက်ကလဲ ဖတ်ရင်း၊ တစ်ဖက်ကလဲ ဆရာတော်တွေရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ဟောပြောမှုတွေ နာယူရင်း အတွေးမှန် အမြင်မှန်တော့ အမှားတွေ စွန့်ပစ်ဖို့ လုပ်တာ ပေါ့။ သူ့မှာက ဆေးခန်းရှိတယ်လေ၊ ပလတ်စတစ် အကြည် နဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ ပယ်စွန့်ပစ္စည်းတွေကို တောင်းထဲ ထည့်ပြီး ဆေးခန်းဝမှာထားတော့ ဟိုလူမြင် သည်လူမြင်ပေါ့။

“မြင်တဲ့လူတွေကလဲ ငြိမ်မနေကြဘူး၊ ‘မလုပ် ကောင်း လုပ်ကောင်း ဆရာမကြီးရယ်၊ ခိုက်တတ်တယ်၊ သူတို့က နတ်စိမ်းတွေ၊ ကောင်းကျိုးသာ မပေးရှိရမယ်၊ ဆိုးကျိုးကိုတော့ လက်ငင်းဒိဋ္ဌ ပေးနိုင်တာ’ လို့ ပြောတဲ့သူ တွေက ပြောရောဗျ”

သူပြောမှ ပြန်စဉ်းစား မြင်ယောင်လာမိသည်။ မမကြီး၏ ပယ်စွန့်ပစ္စည်းများသည် အကောင်းစားချည်း

ဖြစ်သည်။ ဈေးကြီးပေးပြီး ဝယ်ထားရသော ပစ္စည်းများခွဲ တကယ်တမ်းစွန့်ပစ်ရမည်ဆိုတော့ နှမြောလိုလျှင်လည်း နှမြောချင်စရာ။

တချို့ရေခွက်တွေ၊ ရေခွက်အောက်မှ ခံသည့်ကြော့ ပန်းကန်ပြားကလေးတွေမှာလည်း အကောင်းစားတွေ ဖြစ် သည်။ တောင်းသူရှိလျှင် ပေးလိုက်ဖို့ပင် အသင့်ရှိနေဟန် တူပါသည်။

သို့သော် မြင်မိသူများက မတောင်းသည့်ပြင်၊ တိုး ကွယ်မှုကို မဖျက်ကောင်းကြောင်း ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ စိတာ ပတ်ကုံးပြောရင်း မမကြီးစိတ်ကို သိုင်နဲ့စေပြန်ပါ သည်။ နတ်ကိုးကွယ်မှု၏ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးများမှာ ပြော၍ တုန်နိုင်ဖွယ်မရှိပါ။ ပြောရင်းဆိုရင်း ကိုတောက်ထိန် ကြွပ် ကြွပ်အိတ်ထဲ အန်ချနေပြန်ပြီ။ ကုန်မကုန်နိုင်၊ အအန်ရပ်မှ စတားဆက်ပြောရသည်။

“ကိုယ့်လူပြောတာ သဘောပေါက်ပြီဗျာ။ နတ်ကိုး ကွယ်တယ်ဆိုတာ ကိုးကွယ်ရလွယ်သလောက် ကိုးကွယ်မှု တ ခွဲထွက်တဲ့အခါမှာတော့ အခြောက်စကားပေလွှဲကြောင်

www.burmeseclassic.com

အကြောက်များပြီး မှောက်မှောက်မှားမှား ဖြစ်တတ်တယ်။ အပင်သွက်သွက် အထွက်ကြမ်းကြမ်း ထိုးအန်ပြီးရင်း အန်နေရထုံးအတွက် ဒုက္ခခါးတူးချဉ်စူးနဲ့ နှိုင်းပြီးပြောချင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ အနှိုင်းရခက်တဲ့ ဒုက္ခပဲဗျ။ ဟိုလူက ဟိုလိုပြော၊ သည်လူက သည်လိုပြောနဲ့ မမကြီးခမျာ မနဲစွန့်စားရတာ။ အဲဒီအပြောဒဏ်တွေ ကိုခါးခါးသီးသီးခဲခဲ့ရတာ နော်။ စပြီးကိုးကွယ်ဘုန်းက မစဉ်းစားထားမိတဲ့ ဒဏ်တွေဗျ။”

“အသုပ်တွေစားခဲ့တုန်းကတော့ ကြိုက်ကြိုက်နဲ့ စားခဲ့တာပဲ။ ခုလိုမျိုး အခါးရည်တွေ ပြန်အန်မယ်မှန်းသိ ဘယ်စားခဲ့မလဲဗျ။ ဘကြီးအေးမိစံလဲ ဒီလိုပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မမကြီးက ခေသုမဟုတ်တာ ခင်ဗျားသိနေတာပဲ။ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော သူ့စွန့်ရမယ့်ဟာ စွန့်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ ဝမ်းသာနေရတာပါ။ အဲဒါတွေ ပြန်တွေးမိလို့ဗျို့။”

“ခင်ဗျားကတော့ တကယ့်စံပါပဲ ကိုတောက်ထိန်။ ကျွန်တော်က မမကြီးအေးမိစံ ဆေးကုတာခံချင်လို့ မမကြီး ကို သတ်ချနေကာလို့ ထင်ထားမိတာ။ မမကြီးသာ သိရင်

မောင်လေးရယ် ဒီလောက်ပဲ နတ်ကိုးကွယ်မှု ကိစ္စတွေမှာ အစွဲလမ်းကြီးရလားလို့ ပြောရင်း ခင်ဗျားကို သနားနေမလားတောင် မသိဘူးနော်”

ကျွန်တော့်စကားပင် မဆုံးသေး။ ‘ဝေါ’ ခနဲထိုးအန်၍ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တစ်လုံး အမြန်ခံပေးလိုက်ရပါသည်။

မောင်သူဆွေ (သပြေရုံ)

BURMESE CLASSIC

